

proleter devrimci

AYDINLIK

işçi-köylü çalışma komiteleri kuralım

bilimsel sosyalizmin yıkılmaz temeli üzerinde proletarya partisi

SOSYALİST KURULTAY

burjuva devlet teorilerini yıkalım!

ege çalışmalarından çıkan sonuçlar

modern revizyonizme karşı uyanık olalım

Eylûl 1970 **9-23**

SAYI : 9 — 23 Proleter Devrimci AYDINLIK (Aylık Dergi) EYLÛL 1970

İÇİNDEKİLER :

Kurucular Adına Sahipleri: Gün Zileli, Cengiz Çandar, Atıl Ant, Ömer Özerturgut

Sorumlu Yazı İş. Md.: Ömer Özerturgut.

Adres : Adakale Sok. 28/1, Yenişehir - Ankara, Tel : 12 74 17

İstanbul Temsilciliği: Klodfarer Cad. 6/6, Sultanahmet - İst. Tel : 27 39 61

Abone Şartları: Türkiye / yıllık 50 TL., altı aylık 25 TL., Avrupa ve Ortadoğu / yıllık 75 TL., altı aylık 40 TL. Diğer ülkeler / yıllık 125 TL., altı aylık 65 TL.

Banka Hesap No.: Ziraat Bankası, Kızılay Şubesi, 641/268

İlân Şartları: Tam sayfa 800 TL. üzerinden hesaplanır. Yayın ilânları indirimlidir.

Dizgi ve Baskı: İş Matbaacılık ve Ticaret Tel : 11 92 83, Ankara

İstanbul Dağıtımı: Fuat Büte, Ankara Cad. No. 34 Tel : 27 89 49

Ankara Dağıtımı: Ankara Umum Gazete Bayileri Kooperatifi

Ege Bölgesi Dağıtımı: Orhan Özşişman, 452. Sok. 5 — İzmir Tel : 38786

İşçi-Köylü Çalışma Komiteleri Kuralım!

Eleştiri Bizim Devrimci Silâhımızdır Hatamızı Onunla Yeneriz

Proleter devrimci hareketimizin doğru yolda ilerlemesi, dergimizde çıkan bütün yazıların proleter devrimci kadrolar tarafından eleştirilmesini zorunlu kılmaktadır. Bugüne kadar dergimizin çeşitli yazılarında kadrolarımızı ve okuyucularımızı eleştiri yapmaya çağırmıştık. Zaman zaman arkadaşlar görüşlerini açıklayan mektuplar yolladılar. Bunların hemen hepsi yayınlândı. Bazı arkadaşlar ise görüşlerini bize sözlü olarak duyurdular.

Açık yüreklilikle belirtelim ki, bu eleştiriler sınırlı bir çevrede kalırsa ve kadrolarımızın, okuyucularımızın önünde yapılmazsa hataları gidermek mümkün olmayacaktır. Hatta hataların sistemleşip sapma eğilimi göstermesi bile mümkün olacaktır. Oysa dergideki görüşlerin açıkça eleştirisi hataları önleyeceği gibi, doğruların kadrolarca kavranmasını ve böylece hareketimizin gelişmesini de sağlayacaktır. Bir derginin başarısının ölçüsü, okuyucularıyla ve kadrolarla sürekli bağlar kurmasındadır. Bu, dergide savunulan fikirlerin pratikte hayat bulması demektir, geliştirilmesi demektir. Ancak bu yolla dergi ilerleyebilir. Bu bakımdan dergimizin ve hareketimizin ciddi eksikleri olduğunu görmekteyiz. Birçok defalar arkadaşlarımız bizleri bu yönde uyarmışlardır. Amacımız her zaman olduğu gibi bundan böyle de, proleter devrimci kadrolarımızla ve okuyucularımızla canlı bağlar kurmak, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin kavranmasında başarılı olmak, milli demokratik devrim mücadelemizin doğru yolda ilerlemesini sağlamak için teorik ve pratik meselelerimizi çözmek ve devrimci mücadelemizin hedeflerini doğru tesbit ederek bu yolda çalışmak olacaktır. Bu amacın gerçekleşmesi için, bütün eleştirilerimizi mutlaka kadrolarımızın ve okuyucularımızın önünde yapmalıyız.

Eleştiriden Korkmayalım

Bizler Marksist-Leninistleriz. Gerçek bizlerden yanadır. Devrimci mücadelemizin güçleri, işçiler, köylüler ve bütün halk bizden yanadır. Bizler, gerçeğin ortaya çıkmasından, hatalarımızın eleştirilmesinden korkmayız. Tam aksine, iyi bir devrimci, gerçeğin ortaya çıkmasından yanadır. Çünkü gerçek halktan yanadır. Oysa bütün yanlışlar ve hatalar halka karşıdır, devrime zararlıdır. Bu bakımdan nereden gelirse gelsin, bütün eleştirileri dikkatle dinlemeliyiz. Eğer yapılan eleştiriler doğruysa, haklıysa hatalarımızı derhal düzeltmeliyiz. Eğer eleştiriler haksızsa ve yanlışsa, o zaman bize bu eleştirileri yöneltenlere sabırlı ve ikna edici bir şekilde doğruları anlatmalıyız. Başlangıçta da belirttiğimiz gibi hareketimiz ancak bu yolu, devrimci yolu izleyerek gelişecektir.

İşte bu bakımdan bizler asla eleştiriden korkmayız. Gerçeğin bulunmasını sevinçle karşılamalıyız.

Yazı Kurullarımız, Kadrolar ve Okuyucular Sorumlulukta Ortaktır

Proleter devrimci hareketimiz, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin ışığı altında, ülkemizin somut şartlarını tesbit etmek ve devrimci mücadelemizin teorik pratik meselelerini çözmek görevindedir. Bu bakımdan **Proleter Devrimci Aydınlık ve İşçi-Köylü** Gazetesinin yazı kurullarının yanında, proleter devrimci kadrolarımızın ve okuyucularımızın sorumlulukları ortaktır. Kadrolarımızın ve okuyucularımızın bu sorumluluklarını kavramaları gerekir.

Birinci olarak, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini öğrenmeliyiz. Bu, ancak bilimsel sosyalizmin temel eserlerini okumamızla mümkündür. İkinci olarak, ülkemizin somut şartlarına, devrimci pratiğine bu teoriyi yaratıcı bir şekilde uygulamamız gerekir. Bu iki noktada ilkemiz ne olmalıdır? **Eğer pratik devrimci teori ile aydınlanmazsa karanlıkta körcesine gider. Eğer teori devrimci pratiğe yönelmezse amacını kaybeder.** Bu ilkeye sadık kalmalıyız.

Hiç şüphesiz Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini temel eserleri okuyarak öğreneceğiz. Eğer bu bilgilerimizin kitabî olmasını istemiyorsak, şunu asla hatırdan çıkarmamalıyız: Bilimsel sosyalizm hayattan çıkmış, hayata uygulanan, proletaryanın ideolojisidir. O halde bu düşünceyi hayatımızla ve devrimci pratiğimizle kaynaştırmalıyız.

Bizler bu yolu tutarsak, bilgilerimiz gelişir. Sınıf mücadelesinde millî demokratik devrim mücadelesinde karşılaştığımız meseleleri çözmekte ustalaşırız. Edindiğimiz her tecrübe, çözdüğümüz her mesele bizi sürekli ilerletir. Eğer bu yolu tutmazsak, ilkokul okuma kitaplarında hikayesini okuduğumuz «Bilgiç Dede» ye döneriz. Bilgiç Dede bütün hayatını dört duvar arasında kitaplarını okumakla geçirmiş, ak sakallı bir ihtiyardır. Bir gün fakir bir komşunun küçük kızı ondan ateş istemeye gelir. Bilgiç Dede kıza «kürek getirmemişsin» der. Kız, avucuna külü alır ve ateşi maşayla koyar. Ateşi böylece alıp gider. İşte bu küçük olay, Bilgiç Dede'ye, küçük bir çocuktan yaşayan gerçeği kavrama yolunu öğretir. Yalnız kitaplardan elde edilen bilgilerin ne kadar eksik ve hayattan kopuk olduğunu gösterir. Tarihimizde buna benzer sayısız örnekler bulabiliriz.

Proleter devrimci hareketimiz, yazı kurulumuz, kadrolarımız ve okuyucularımız teori ve pratiği devrimci açıdan kavrama ve uygulama kararındadırlar. Çünkü ideolojimiz bunu emrediyor. Çünkü hareketimizin buna ihtiyacı

var. Gitgide hatalarımızdan arınmak için çaba sarfetmeliyiz. Çalışmalarımızda esas alacağımız ilke, «Bir şeyi öğrenmek istiyorsan, onunla doğrudan temas et» tir. Bu, **sınıf mücadelesinin kanunlarını öğrenmek istiyorsan, sınıf mücadelesine aktif bir şekilde katıl** anlamındadır. Yazı kurulumuz, bütün proleter devrimci arkadaşlarımız sınıf mücadelesi içinde olmayı şiar edinmişlerdir. Zaman zaman içine düştüğümüz hatalarımızın çoğu, ülkemizde gelişen sınıf mücadelesine aktif olarak katılmamaktan ileri gelmektedir. Ülkemizin somut şartlarının tahlilinden hareket etmediğimiz zaman da hatalara düşeriz. Bizleri hatalara, içi boş tartışmalara, teori gevezeliklerine götüren eğilimleri kesinlikle yenmeliyiz.

Yazı Kurulumuz Nasıl Çalışıyor?

Yazı Kurulumuzun çalışma tarzı kollektiftir. Bu, bütün çalışmaların disiplinli bir şekilde topluca ve bir plan dahilinde, ortak sorumlulukla yapılması demektir. Yazı Kurulu ayda en az üç defa toplanır. Toplantılar çoğu zaman daha sık olmaktadır. Her zaman gündemin ilk maddesi eleştiri-özeleştiridir. Bu, mücadelemize canlılık kazandırır. Kendimizi eleştirmede amansız olmazsak, ne doğru bir çalışma gösterebiliriz, ne devrim yolunda ilerleyebiliriz, ne de düşmanlarımızı altedebiliriz. Ancak kendimizi eleştirerek, hatalarımızı açık yüreklilikle ortaya koyarak, bunların sebeblerini gidermek için gayret sarfedecek, devrimci kişiliğimizi koruyabilir, geliştirebiliriz. Yazı Kurulu bundan sonra, Dünya ve Türkiye'deki devrimci mücadelenin gelişmesini tartışır. Başlıca konuları önem sırasına göre tesbit eder. Kadrolarımızın kafalarındaki sorunları çözmek için, hemen okunması gerekli metinleri ve yazıları tesbit eder. Bütün meseleleri ana hatlarıyla tartıştıktan sonra bir veya birkaç arkadaşı belirli konularda görevlendirir. İkinci toplantıda bu yazılar topluca okunur, tartışılır karara bağlanır. Arkadaşlarımızın imzalı yazılarında yapılan tartışmalarda, yazının sahibi ikna olmadığı konularda kendi görüşlerini muhafaza eder. Ancak bu halde yazı, bütün Yazı Kurulunu bağlayıcı değildir. Yazılardan başka, dergi ve gazetenin matbaa işleri, abonelere postalama ve satıcılara dağıtım işleri, bütün Yazı Kurulunun ortak bir görevidir. Bu son işler önemsiz gibi görünür. Oysa bunlara gereken önem verilmezse, matbaada ki bir yanlışlık, okuyucuya yanlış bilgiler verebilir. Dağıtımda bir aksaklık, okuyuculara dergi ve gazetenin geç ulaşmasına yol açabilir. Bir dergi veya gazetenin okuyuculara ulaştırılması işi gerektiği gibi yapılmazsa bu hiçbir anlam ifade etmez. Bütün bu işleri Yazı Kurulu, paylaşır. Herkes aldığı görevi yerine getirmekle sorumludur. Yapılan her hata, hareketimiz için bir kayıptır. Hata yapmamak için, işleri doğru kavramak ve gereken önemi vermek şarttır.

Yazı Kurulunun görevleri sadece dergi ya da gazetenin bu işlerini yerine getirmek değildir. Görevimiz esas olarak devrimci mücadeleye olanca gücümüzle katılmak arkadaşlarla çalışmalarda kaynaşmak, devrimci tecrübemizi arttırmaktadır.Bunu başlangıçta daha etraflı açıkladık. Yine belirtelim ki, Yazı Kurulu üyeliği bir mükafat değildir. Aksine daha büyük bir sarumluluk ve görevdir. Hiçbir arkadaş, Yazı Kurulunda bütün çalışmalara katılmaksızın devamlı olarak kalamaz.

«İşçi-Köylü Çalışma Komiteleri» Kuralım

Proleter Devrimci Aydınlık ve İşçi-Köylü'nün kadrolarla, okuyucularla ve geniş işçi, köylü ve halk kitleleriyle canlı bağlar kurması ve bu bağları geliştirmesi zorunludur. Bunu her zaman söylemekle beraber, bugüne kadar bu işi gereğince yerine getiremedik. Bu, hareketlerimizin Mao Zedung Düşüncesini yeterince kavrayamamış olmasından ileri geliyordu. Bugün hareketimizin ulaştığı seviye, bize **İşçi-Köylü Çalışma Komiteleri** kurarak, bu işi yeniden başlatamaz gerektiğini göstermektedir. İyi bir derginin başarısını gösteren ölçünün okuyucularıyla canlı bağlar kurması olduğu gerçeğini şimdi daha iyi kavrıyoruz. Yazı Kurulumuzun ve proleter devrimci hareketimizin **«kitlelerden kitlelere»** ilkesini doğru uygulayabilmesi için yeni kararlar aldık.

Her şehirde, kasabada, köyde, fabrikada, okulda İŞÇİ-KÖYLÜ ÇALIŞMA KOMİTELERİ kurmalıyız. Bu komiteler birer **Yazı Kurulu** gibi hareket etmelidirler Çalışmaları aynen yazı kurulu gibi olmalıdır. Görevleri ve sorumlulukları yazı kuruluyla ortak olmalıdır.

İşçi-Köylü Çalışma Komiteleri'nin amacı, hareketimizin organlarıyla kadrolar arasında canlı bağlar kurmak, kadroların devrimci teoriyi kavramalarını ve uygulamalarını sağlamaktır. Bu komitelere halkın devrimci mücadelesine yol gösteren bir örgüt anlamı vermek gibi bir hataya da asla düşmemeliyiz.

Proleter Devrimci Aydınlık ve İşçi-Köylü Gazetesinin çıkan her sayısı bu kurullarda toplu olarak okunmalıdır. Yazılar önem sırasına göre okunmalı ve her yazı sonunda topluca bir eleştiri yapılmalıdır. Bütün yazılar tek tek incelendikten ve eleştirildikten sonra bu eleştiriler toparlanmalı ve bir bütün haline getirilmelidir. Ya kısa ve özlü mektuplarla eleştiriler Yazı Kuruluna ulaştırılmalı ya da makaleler halinde görüşler açıklanmalıdır. Derginin ve Gazetenin çıkan sayısının eleştirisi ile yetinilmemelidir. Ayni zamanda gelecek sayılar için teklifler yapılmalı ve yazılar hazırlanmalıdır.

«Suda balık» nasılsa, İşçi-Köylü Çalışma Komiteleri'de halk içinde öyle olmalıdır! Böylece, dergi gazetelerdeki canlı fikirlerle ölü fikirleri ayırmak imkanına kavuşabiliriz. Böylece, halk içinde kök salarız. Kadrolarımız ancak böylece güçlenir, eğitilir. Kapalı odalarda dergileri eleştirmek imkânı yoktur. Ancak kitleler arasında çalışmalar sayesinde edinilen bilgilerle, düşüncelerimizin pratiğe uygunluğu anlaşılabilir. Propaganda, hareket geçirme ve örgütleme çalışmalarımızda, dergimizin ve gazetemizin önerdiği yollar ve hedeflerin uyguluğunu da ancak böyle öğrenebiliriz. Bütün çabamız, düşüncelerimizin devrimci mücadelemizin pratiğine uygulanması noktasında yoğunlaştırılmalıdır.

Doğrular, Yanlışlar Mücadele Ederek Kavranır. Mücadelesi Verilirse, Bir Doğru Fikir Yüz Yanlış Fikri Alteder

Doğruları söyleyince ya da yazınca herşeyin bittiğini sanmak yanlıştır. Komiteler özellikle bu noktada dikkatli olmalıdır Doğrular ancak mücadelesi verildiği zaman gerçekleşir, hayat bulur. Bu bakımdan komitelerin devrimci

mücadelemizin pratiğine olanca güçleriyle katılmaları gerekir. Amerikan emperyalizmine ve yerli işbirlikçilerine, yani halkımızın düşmanlarına karşı yürüttüğümüz milli demokratik devrim mücadelesine ve yanlışlara, hatalara ve sistemleşmiş hatalara karşı yürüttüğümüz mücadeleye katılmaları zorunludur. Eğer devrimci mücadelenin pratiğine girmezsek, devrimcilikten hızla uzaklaşacağız demektir. Eğer hatalarla mücadele etmezsek, ne doğruları kavrayabiliriz, ne de yanlışları düzeltebiliriz. Her iki görevimizi eksiksiz yapmaya gayret göstermeliyiz. Düşmanlarımızla mücadele ederken, halk kitleleri içinde çalışırken, kitlelerdeki sistemleşmemiş düşünceleri tesbit etmek, bunları yoğunlaştırmak ve tekrar kitlelere götürmek gerekir. Bu, halkın mücadelesini yaparken halkımızı tanımamız demektir. Doğrular kitaplardan değil, mücadele içinde kavranır. Yanlış fikirlerle mücadele etmemek bizi ilkesiz birliğe götürür. Devrimci birlik ise, ancak yanlış fikirlerle aktif ideolojik ve siyasi mücadele içinde, doğru devrimci mücadeleyle gerçekleşir.

Bu düşüncelerin ışığında bütün arkadaşlar hemen işe koyulmalıdır. Komitelere katılmaları için bütün arkadaşlarımızı teşvik etmeliyiz. Bütün arkadaşların toplantı yönetme yeteneklerini geliştirmeliyiz. Tesbit edilen gündem gereğince ve yukarıda açıklanan esaslar dahilinde çalışmalara başlamalıyız. İlk toplantımızda hareketimizin siyasi yönü tekrar ele alınmalı ve bir kere daha açıklanmalıdır.

Kuracağımız komitelere mutlaka, işçiler, köylüler ve hareketimize yeni katılmış arkadaşlar katılmalıdır. Bu yönde onları teşvik etmeliyiz.

Komitelerde işçi, köylü arkadaşlara ve hareketimize yeni katılmış arkadaşlarla ilişkimizde titiz olmalıyız. Onların anlayacağı bir şekilde konuşmalıyız. Bunu yalnız toplantılarda değil, her zaman, her yerde böyle yapmalıyız. İşçi, köylü ve yeni arkadaşlara fikirlerini açıklamada daima öncelik vermeliyiz. Buna özellikle dikkat etmeliyiz. Böylece hareketimiz halkın ihtiyaçlarına dayanır ve kitlelere önderlik edecek niteliğe ulaşır. Dergimiz ve gazetemizin kitlelerin anlayacağı bir anlatıma kavuşması da bu yoldan mümkün olur.

Yazılar, ya da herhangi bir mesele tartışılırken çeşitli fikirlerin ortaya çıkması kaçınılmazdır. Bu hareketimize canlılık verir ve gelişmemize kaynak olur. Önemli olan ayrı fikirlerin giderilmesidir. Burada izleyeceğimiz yol eleştiri ve ikna yoludur. Arkadaşlarımızın fikirlerini dikkatle dinlemeli ve onların yanlış fikirlerini sabırlı ve ikna edici bir şekilde düzeltmelerne yardımcı olmalıyız. Hemen «oportünist» damgasını yapıştırmak ve «mücadele açmak» yanlıştır.

Eleştiri Halkın Devrimci Mücadelesini Güçlendirmek İçindir

Eleştiri yaparken amacımız hataları düzeltmek ve doğruyu göstermek olmalıdır. Bir hatayı tesbit etmek iyi bir şeydir. Ama hatanın kaynağını bulmak daha iyi bir şeydir. Bir hatayı kavramak ve onu düzeltmek iyi bir şeydir. Ama hatanın kaynağını bulursak, kökünü kurutabiliriz. Hatayı meydana getiren sebeblere karşı her zaman uyanık olmalıyız.

Eleştirilerimizde esas meseleyi gözden kaçırmamalı ve teferruata dalma-

malıyız. Meselenin özünü bırakarak teferruatla uğraşmak, eleştiriyi amacından uzaklaştırır. Önemli olan meselenin özünü ortaya koymaktır.

Eleştirilerimiz gerçeğe uygun, ilkelere bağlı ve siyasi hareketimizle ilgili olmalıdır. Eleştirdiğimiz noktalar gerçeğe dayanmalıdır. Olmayan şeyleri eleştirmek, kafamızda hayal ettiğimiz şeyi eleştirmek tamamen yanlıştır. İlkelere bağlı eleştiri ise şudur: Tahlilci olmak ve inkara kaçmamak. Doğru ve yanlışı birlikte ele almak; ne lüzumsuz övgüler yapmak, ne de karalamak; tam hakkını vermek. Meselenin geçmişine, andaki durumuna ve geleceğine bakmak. Siyasi hareketimizle ilgili eleştiri yapmak ise şudur; Genel ve özel siyasetimize uygun eleştirmek. Her meselye bu açıdan bakmak.

Eleştirilerde bireyciliğe yer vermemeliyiz. Kişileri eleştirirken, hareketimizin eleştirisini ikinci plana atmamalıyız. Bu, bizi faydasız bir yere götürür. Kişileri eleştiri, hareketimizi ilgilendirdiği ölçüde ve bu esas içinde yapılmalıdırlar.

İkna edici, yol gösterici ve kazanıcı olmalıyız. Her türlü itici bağnaz hiçbir düzeltme yolu göstermeyen eleştiri en kötüsüdür. Bunun yerine,arkadaşlara yol gösterici hatalarını düzeltmeleri için yardım edici ve sarflarımıza yeni arkadaşların katılmasını sağlayıcı bir eleştiri tarzı seçmeliyiz.

Eleştirilerde, hayattan, tarihimizden ve sınıf mücadelesinden canlı örnekler vermeye dikkat etmeliyiz. Böylece anlaşılır bir ifade yolu tutmuş olacağız.

Son olarak belirtelim ki, eleştirimizin esas yönü, daima proleter devrimci hareketimizin devrimci ilkeler etrafında birliğini sağlamak olmalıdır. Eleştiri, hareketimizin mücadele gücünün artırılması amacına yönelmelidir. Eleştiri, halkımızın milli demokratik devrim mücadelesinin zaferi için olmalıdır.

Arkadaşlarımız **İşçi-Köylü Çalışma Komiteleri** fikrinin henüz yeni bir şey olduğunu bilerek davranmalıdırlar. Bu çalışmalarımızı geliştirmemiz için, pratiğini yapmamız gerektiğini unutmamalıyız. İşe daha başlamadan, iş hakkında fikir yürütmekten çok, ilkelerimizin ışığında işe koyulmalıyız. Bu çalışmalara dört elle sarılalım ki, hareketimiz güçlensin. Kadrolarımız daha iyi eğitilsin, yetişsin, artsın. Çalışmalara dört elle sarılalım ki, halkımızın devrimci mücadelesi zafer yolunda ilerlesin.

Arkadaşlar, İşçi-Köylü Komitelerinde Mao Zedung'un düşüncelerini yaratıcı bir şekilde uygulayalım. «Başkan Mao'nun Sözleri» kitabını elimizden bırakmayalım. Bu yolu tutarsak, kendimizi, kadrolarımızı eğitimde ilerleyeceğiz. Halkımıza önderlik yolunda ilerleyeceğiz. Devrimci mücalemizde kadrolarımızı genişleteceğiz. Halkımızın devrimci mücadelesi bize bunu emrediyor. Bu emre uyalım arkadaşlar.

Yaşasın İşçi-Köylü Çalışma Komiteleri

Yaşasın Proleter Devrimci Mücadelemiz.

AYDINLIK'ta dünya ve türkiye

sosyalist kurultay

Yurdumuzda sınıf mücadelesi önemli ve yeni bir döneme girmektedir.

İşbirlikçi iktidar, emekçi halk yığınlarını daha fazla yoksullaştıracak ve tekelci sermayenin daha da büyümesine yol açacak ekonomik tedbirler almaya devam etmektedir. Bütün bu tedbirler tekelci sermaye ile geniş halk yığınları arasındaki çelişmeyi daha da keskinleştirmektedir. Yurdun her yanında işçiler, köylüler ve bütün halk sınıfları mücadele bayrağını kaldırmakta, emperyalizme karşı mücadele bütün yurdu sarmaktadır.

Emperyalizm ve işbirlikçilerinin Türkiye'deki hakimiyeti her geçen gün daha fazla sarsılmaktadır. Halkımızın mücadelesi, işbirlikçi iktidarının dayandığı temellere ağır darbeler indirmektedir. Türkiye emperyalist hakimiyet zincirinin her geçen gün daha fazla zayıfladığı bir ülkedir. Emperyalistler ve işbirlikçileri, bu gelişme karşısında bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de hakimiyetlerini baskı ve zorbalıkla devam ettirme çabasındadırlar. Çöküşleri yaklaştıkça saldırılarını arttırmaktadırlar. Emperyalistler halkımızın mücdaelesini şiddetle bastırmak istemektedirler. Ama bu onların sonlarını yaklaştırmaktadır. İşçiler, Köylüler, sömürüye başkaldıran bütün halk manasız bir mücadeleyle emperyalistlerin iktidarını yıkacaktır. Bunun için halkımızın en çok ve en âcil olarak neye ihtiyacı var? **Türkiye'deki bütün devrimci hareketlere yol gösterecek ve bütün sosyalist çevreleri kucaklayacak siyasî bir teşkilâtlanmaya.**

Kendiliğinden yığın hareketlerinin hızla çoğalması, böyle bir siyasî partinin gerekliliğini daha da âcil kılmaktadır. Halk yığınlarının mücadelesini tek noktaya, emperyalist hakimiyet zincirinin en zayıf noktasına yöneltecek siyasî bir örgütlenmeye devrimci kadrolar derinden ihtiyaç duymaktadır. Görevimiz, bu ihti-

yacı daha kuvvetle duyurmak ve bütün çalışmalarımızı siyasî örgütlenme noktasında yoğunlaştırarak bunu başarma kolmalıdır. Önümüzdeki dönem, daha da şiddetlenecek olan sınıf mücadelesi, bu görevin bir an önce yerine getirilmesini zorunlu kılmaktadır.

Böyle bir örgüt, yurdun dört bir yanında dağınık olarak mücadele eden, bir merkezden disiplinli olarak yönetilmeyen proletarya mücadelesinin bir parçası olan bütün grup ve çevreleri birleştirecektir. Böyle bir örgütleme Türkiye'deki devrimci mücadele için bir sıçrama olacaktır Hareketimiz bu suretle dar mahalli mücadelelerden bir üst seviyeye, yurt çapında örgütlenme seviyesine çıkacaktır. Proletarya mücadelesinin yurt çapındabirleşmesi, oportünist eğilimlerden arınarak gerçekleşen, bilimsel sosyalizm temeli üzerinde yükselen bir örgütlenme meydana getirecektir.

Örgütlü Çalışmaya Düşman Eğilimleri Yenelim

Sosyalist harekete musallat olan küçük burjuva eğilimler ne kadar hızla ve şiddetle çökerse, devrimci hareket o kadar hızla güçle ilerler ve birleşir.

Kaynağı, küçük burjuva; burjuva ve hatta feodal sınıf karakterinde olan disiplinsizlik, devrimci örgütlenme ve otorite düşmanlığı, her türlü devrimci örgütlenme önüne gerici tuzaklar kurmaktadır. Küçük burjuva aydınları, proleter sınıf bilinci ne ulaşamadıkları sürece, mücadelenin örgütlü bir biçimde, belli bir örgütün işleyiş kurallarına (tüzüğüne) uygun olarak, düzenli ve disiplinli bir şekilde yürütülmesine uyamamaktadırlar. Bir örgüt, bir küçük burjuva kliğin eline bir kere geçti mi, o örgütün işleyişi ile ilgili kurallar, o örgütün tüzüğü her türlü anarşist saldırıya uğramakta ve ayaklar altına alınmaktadır. TİP ve bir zamanlar FKF'nin başına çöreklenen Aybar-Aren oportünizmi böyle davranmışlardı ve bugün TİP'te Aren-Boran oportünistleri böyle yapmaktadırlar. Tüzük hükümleri çiğnenerek devrimciler TİP'ten ihraç edilmiş, bir çok mahalli teşkilât devrimci yönde mücadele ettiği için feshedilmiş, devrimcilere söz hakkı verilmemiş, gizli kongreler yapılmış, örgüt içi demokrasi çiğnenmiş ve her türlü yolsuzluğa başvurulmuştu. Ve bütün bunlar oportünistlerin dünyanın her yerinde yaptıkları gibi, «sosyalizm» adına yapılmıştır. Bu tutum, FKF'de Aren oportünistlerinin yıkılışlarının bir an önce gerçekleşmesine yol açmıştır. TİP'te ise bu unsurlar, Türkiye çapında etkilerini yitirmekle beraber, TİP'in başında kalmak için bugün her türlü hileye başvuran bir duruma düşmüşlerdir.

TİP'te Aren oportünizmine karşı mücadeleyi yozlaştıran Aren-Boran kliğinin hilelerine zorbalıkla karşılık veren ilkesiz birlik cephesi yöneticilerinin meydana getirdiği başka bir küçük burjuva akımı ise, Aren grubunun yarattığı anarşi ortamını daha da şiddetlendirmiştir.

Proleter devrimcileri, bu iki akıma karşı mücadelede, **«Oportünizmi açığa çıkartalım ve ideolojik mücadeleyle yıkalım»** ilkesini uyguladılar. Bu ilke, kadroların gerçekleri kavramasını amaçlayan, proleter devrimci düşünceyi kadrolara maletmeye yönelen devrimci bir ilkedir ve her devrimci ilke gibi proleter devrimcilerini güçlendirmiş ve küçük burjuva akımlarını zayıflatmıştır.

Aybar-Aren oportünizminin TİP'te ve FKF'de başvurdukları bütün yöntemlere bugün TDGF'nin Mihri Belli'ye bağlı yöneticileri başvurmaktadır. Devrimci üyelerin kayıtları silinmekte, Onur Kurulu kararı olmaksızın devrimci üyelerin ihraç edildiği ya da yedek üyeliğe düşürüldüğü iddia edilmekte, Devrimci Gençlik Dernekleri Yönetim Kurulları feshedilerek üyelerin kabul etmediği yöneticiler

tayin edilmekte, toplantılarda proleter devrimcilerin söz hakkı olmadığı açıkça ilan edilmektedir. TDGF'nin bir kısım yöneticileri, Proleter Devrimci Aydınlık kendilerini eleştirmeye devam ederse, faşistleri imtihana sokacaklarını, fakat proleter devrimcileri imtihane sokmayacaklarını ve Proleter Devrimci Aydınlık'ta çalışan asistanların odalarını tahrip edeceklerini tehdit olarak savurmaktadırlar ve bunu kitle önünde ilan etmekten de çekinmemektedirler.

Şu veya bu görünümde olsun, bütün küçük burjuva akımlarının kaderlerini birleştiren, onları örgüt kurallarına, örgüt içi demokrasiye düşman duruma getiren nedir? Küçük burjuva yöneticiler, proleter devrimci düşüncenin yayılmasından korkmaktadırlar. İşçi-Köylü ve Proleter Devrimci Aydınlık'ı okutmama ve satılmasını önleme çabaları, devrimci fikirlerden korkan gerçek yüzlerini ortaya çıkarmıştır. İşçi-Köylü'nün onbinlerce emekçiyle devrimci bağlar kurması, Proleter Devrimci Aydınlık'ın devrimci ilkeleri sonuna kadar savunması, oportinist ve revizyonist görüşlere yıkıcı darbeler indirmektedir. TDGF'nin Mihri Belli'ye bağlı yöneticileri bu yüzden «Her ne pahasına olursa olsun örgütü kaptırmıyacağız» şeklinde konuşmalar yapmaktadırlar. Gelişmeden korktukları için, bir ay içinde Genel Kongre yaparak, proleter devrimci düşünceyi kavramada bir sıçrama noktasına gelmiş olan devrimci gençliğe rağmen, yönetimi kapıp kaçırma yollarını aramaktadırlar.

Kendi yönetimini sürdürmek için örgütleri anarşizme sürüklemek, bütün oportünist kliklerin ortak niteliğidir. Küçük burzuva karakterden arınamamış yöneticiler, devrimci örgütlere, tüzük kuralları çerçevesi içinde örgütlü çalışmayı inkâr eden sınıf karakterlerini aşılamaktadırlar. Bu unsurlar, hakim oldukları örgütlerde proletarya düşüncesinin yayılmasına, proletaryaya has disiplinli ve örgütlü çalışma ilkelerinin hakim olmasına karşı her tedbiri almaktadırlar. Örgütün bütün işleyiş kurallarını ve örgüt içi demokrasi ilkelerini çiğneyerek proletarya düşüncesini bastırmaya ve ideoloJik mücadele imkânlarını ortadan kaldırmaya çalışmaktadırlar. Küçük burJuva klikleri, kaçak ve hileli güreşen pehlivanlar gibidir. Örgüt içinde ve organlarda ideolojik mücadeleye yaklaşmamakta, minderin kenarına kaçmaktadır.

Sosyalist Kurultay'ın Toplanması İçin Çalışalım

Türkiye'deki sosyalist hareketin birleşmesi için her türlü örgütlü çalışmayı baltalayan bireyci ve anarşist eğilimleri yenmemiz gerekmektedir. Bu eğilimleri, sosyalist kadrolar önünde minderin ortasına çekerek sırtlarını yere yapıştırmamız gerekmektedir.

Bütün Türkiye'de dağınık bir şekilde mücadele veren dağınık grup ve çevrelerin birleştirilmesi ve siyasî örgütlenmesi için, örgütlü çalışmaya düşman olan ve bölücü nitelikteki bütün eğilimlerin açığa çıkartılması için bu zorunludur. En hayati ve acil görevimiz olan yurt çapında siyasî teşkilâtlanmamızı gerçekleştirmek için ilk önce, proletarya mücadelesiyle, küçük burjuvazi arasındaki ayrılığın sınırını açık ve kesin olarak çizmemiz gerekmektedir. Devrimci işçi ve köylü kadroları, sosyalist aydın ve gençlik kadroları bu sınırın proletarya tarafından birleşecekler ve örgütlenecеklerdir. Her türlü oportünist ve revizyonist eğilim bu sınırın küçük burjuvazi tarafında kalacaklardır. Bunun için kesin bir mücadele vermeliyiz.

Bu mücadelenin başarıya ulaştırılmasının tam zamanıdır. Bütün gelişmeler, devrimci kadrolara siyasî teşkilâtlanma ihtiyacını kuvvetle duyurduğu gibi, oportünist ve revizyonist eğilimler de da-

ğılmakta ve çökmektedir. Devrimci mücadelenin pratiği bu gelişmeyi doğurmuştur. Her türlü soyut ideolojik tartışma dışında, sıkı yönetimin baskısı altındaki işçilerin ve Doğu bölgesinde hakim sınıfların baskı ve terörü altındaki halkın davasına sarılma noktasında teslimiyetçi eğilimler açığa çıkmıştır. İlkesiz birlik cephesi yöneticileri bunun için parçalanmakta ve yaymaya çalıştıkları yanlış görüşler bunun için çökmektedir. Bugün en gerici tutum, dağılan ve çöken bir şeyi ayakta tutmaya çalışmaktır, gelişmeye karşı durmaktır. İlkesiz birlik cephesi yöneticilerinin ideolojik etkisi altında kalmış olan arkadaşlar için en doğru tutum, gerçekleri cesaretle savunmak ve açık ideolojik mücadeleye girmek olmalıdır. Devrimci kadrolar önünde yapılmayan bir mücadeleden devrimci sonuçlar çıkmaz, tam tersine gerici sonuçlar doğar. Tecrübeler bize bunu öğretmektedir.

Açık ve aktif ideolojik mücadele ve doğru devrimci eylem, bizi ilkelerde birliğe ulaştırır. Yurt çapında siyasi örgütlenmemizi gerçekleştirmek için bunu bir an önce yapmalıyız. Bütün proleter çevrelerinin yurt çapında birliğini sağlamak ve örgüt meselesini çözmek yolunda **ilk adım** olarak bir SOSYALİST KURULTAY toplanmalıdır. Sosyalist Kurultayın hedefi, irili ufaklı gruplar halinde ve dağınık bir şekilde yürütülen mücadeleyi bilimsel sosyalizm temeli üzerinde birleştirmek olmalıdır.

TİP yöneticileri bugüne kadarki tutumlarıyla hakim sınıflara sırt dayayarak, proletarya hareketini kucaklayan bir TİP Genel Kongresinin toplanmasını bütün güçleriyle engellemeye çabaladılar. Bu çabaların yakılması **dahi** bütün Türkiye'deki proleter çevrelerini birleştiren yeni bir atılımla gerçekleştirilebilecektir.

TİP'i devrimci harekete kazanarak veya başka bir yolla siyasî örgütlenme meselesinin çözümü, ancak bütün Türkiye'de mücadele veren sosyalist kadroların, sosyalist çevre ve grupların temsil edildiği bir SOSYALİST KONGRE ile gerçekleşebilir. Böyle bir Kongre, TİP'in sosyalist tabanını ve elli yıllık örgütlü sosyalist mücadeleyi temsil etmelidir.

SOSYALİST KURULTAY, bilimsel sosyalist teorinin ülkemiz şartlarıyla kaynaştırılması, siyasi örgütlenme meselesi, taktik meseleleri ve devrim proğramını enine boyuna tartışmalı, bu konularda ilkelerlerde birliğe ve çözüme yönelen bir adım olmalıdır.

Çalışmalarımızı, SOSYALİST KURULTAY fikrinin olgunlaştırılması ve kadrolara maledilmesi yönünde yoğunlaştıralım.

Bulunduğumuz yerde, çevrede ve devrimci örgütlerde SOSYALİST KURULTAY fikrinin benimsenmesi için güçlü bir siyasi kampanya açalım.

Başta TİP olmak üzere Türkiye'deki devrimci örgütlerde üye toplantıları yaparak, SOSYALİST KURULTAY'ı desteklemek kararları alalım ve KURULTAY'ın oluşumu, tartışacağı ve çözüme bağlayacağı meseleler hakkında öneriler hazırlayalım.

SOSYALİST KURULTAY'ın hiçbir meseleyi çözmeyeceği yolundaki yapıcı bir niteliği olmayan görüşleri çürütelim ve bütün arkadaşlara sosyalist hareketin hiçbir grubun tekelinde olmadığını, siyasî teşkilâtlanmanın Türkiye'deki bütün sosyalist çevrelerin doğru ilkeler etrafında birleşmesiyle gerçekleşeceğini kavratalım. Bunun önemi ve bir an önce yerine getirilmesi gereken bir görev olduğunu tekrar tekrar anlatalım.

Paranın Değerinin Düşürülmesi Halk Yığınlarının Yoksullaşmasını Hızlandıracaktır

İki hafta kadar önce Türkiye'de 25 yıl içinde yapılan üçüncü devalüasyon ilân edildi. Bilindiği gibi, emperyalizmin Türkiye üzerideki hâkimiyeti II. Dünya Savaşının bitiminden sonra yapılan 1946 devalüasyondan sonra daha da güçlenmiştir. 1950'yi izleyen iktisat politikası, emperyalizme teslimiyeti perçinlemiş, yurt içinde de bu ilişki açısından en elverişli sonuçlar vermiş olan bir gelir ve kaynak dağılımı politikası uygulanmıştı. Emperyalizmin boyunduruğu altındaki bütün yoksul ülkeler gibi, bizim ülkemiz de, bu politikanın verebileceği sonuçları 1958 devalüasyonunda görmüştü. 1946 devalüasyonu, savaşta birikmiş altın stoklarının, ihraç stoklarının kısa zamanda **yok pahasına** tükenip gitmesinden gayri hiç bir iktisadî sonuç doğurmamış, ama Türkiye'nin geleceği bakımından pek önemli bir siyasî sonuç doğurmuştu : Emperyalizmin hâkimiyetinin perçinlenmesi... 1958 devalüasyonu ise, bu hâkimiyet altında, yani emperyalizmin buyruklarına ve koştuğu şartlara uygun olarak yapılmış, emperyalizmin iradesi altındaki o günkü işbirlikçi iktidar sözcülerinin beyanlarının tersine, iktisadî alanda, gelişme ile değil, durgunlukla sonuçlanmıştı.

1970 devalüasyonu ise, yapılış şekli ve siyasî ve iktisadî özellikleri bakımından, bundan öncekilerle benzerlikler gösterdiği gibi, bazı yenilikler de taşıyor. Hemen belirtmeli ki, 1970 devalüasyonuna bu «farklı» özelliğini veren şey, emperyalizm ile yeni ilişkilerin söz konusu olacağı bir döneme girmekte oluşumuzdur.

Yapılış şekli ve işbirlikçi iktidarın sürdürmek istediği iktisat politikası bakımından,1970 devalüasyonunun esas hedefi, yurt içinde daha yüksek bir fiyatlar düzeyinde emekçi halkımızın sömürülmesinin daha da yoğunlaştırılması yoluyla, emperyalizmin buyurduğu bir «gelişme» türünü, emperyalizmle daha sıkı ve sistemli bağlar kurarak sürdürmektedir. 1970 devalüasyonunun bu özelliklerini tesbit etmek için, devalüasyonu, onunla ilişkili olan bütün tedbirlerle birlikte bir bütün olarak göz önünde tutmak gerekir.

Şüphe yok ki, bu tedbirler sadece devalüasyon ilânı ile birlikte ve ondan sonra getirilen ya da getirilebilecek olan tedbirlerden ibaret değildir. 1970 yılının konjonktörü içinde, işbirlikçi iktidarın sürdürmek istediği «gelişme» düzeni bakımından gerekli olan şey, emperyalizmle işbirliği halindeki hâkim sınıflar yararına yeni bir kaynak dağılımını ve bunu sağlayacak «istikrar» tedbirlerini gerçekleştirebilmektedir.

İşte siyasî iktidar, gerek devalüasyonun ilân edildiği haftanın sonunda yürürlüğe giren Vergi Kanunları, Personel Kanunu ve 274 sayılı Sendikalar Kanununun tâdili ile, gerekse devalüasyon ilânına ilişkin bir takım tedbirlerle, güttüğü esas politikasına uygun bir tedbirler dizisini getirmiş bulunuyor. Onun için, 1970 devalüasyonunu da, bütün bu tedbirlerle getirilmek istenen düzenin niteliği ve çelişmeleri dikkate alınarak değerlendirmek gerekir.

Devalüasyon Enflâsyonist Bir Şoktur :

Bilindiği gibi, salt iktisadî nitelikleri bakımından, devalüasyon ekonomiye uygulanan **enflâsyonist bir şok**'tur. Ve her enflâsyonist şok gibi, bunun sonucunda, ekonomideki **bazı** mal ve hizmetlerin fiyatları ötekilerden **daha çok** artar; yani, bunun sonucunda, bazı sınıflar lehine bazı

sınıflar aleyhine yeniden bir gelir dağılımı meydana gelir. Emekçilerin gelir dağılımından aldıkları payı ve yaşama düzeylerini belirleme bakımından karar ve güç sahibi olmadıkları Türkiye gibi yarı-sömürge tipi kapitalist ekonomilerde, her enflasyonist şok gibi, devalüasyon da, bu sınıflar aleyhine ve başlıcası tekelci serm ve zümresi olan hâkim sınıflar lehine sonuç verir.

Klâsik olarak bellenmiş olan bir şey devalüasyonun bir ülkenin ihracatını artıracağı, ithalâtını pahalılaştırarak azaltacağıdır. Gerek 1970 devalüasyonunun yapılış biçiminden gerekse işbirlikçi iktidar sözcülerinin ifadelerinden anlaşılıyor ki, bu devalüasyonda, ihracatın artırılması öyle önemli bir hedef değildir. Elbette Türk parasının değeri düşürülmüş olduğu için, dışariya sattığımız mal hacminde önemsiz miktarda ve geçici bir artış olacaktır. Ama, emperyalizme bağlı iktidar sahipleri de pekâlâ farkındalar ki, hemen tümü tarım kökenli olan ihracatımızın artırılması, her şeyden önce tarım sektörünün etkin bir biçimde, yani, üretim ilişkileri, finansmanı ve teknolojisi ile yeniden düzenlenmesiyle ilgili bir meseledir. Yoksa ihracat (hele Türkiye'ninki gibi, dünya ticaret hacmi içinde pek önemsiz bir yüzdesi olan bir ihracat) tarım ürünlerinin taban fiyatını bir kaç kuruş yükseltip başka bir tedbir almadan si hirli bir şekilde artırabilecek bir şey değildir.

Türkiye'nin sanayi mamûlü ihraç etmesi ise olacak şey değildir. Bunun için, düşük maliyetle üretimin (ya da yüksek maliyete üretilen malı çok düşük fiyattan satacak iktisadî gücün) ve kalitenin var olması gerektir ki, bunlar, işbirlikçi iktidarın ne hedefidir ne de başarabilecekleri işlerdir.

İhracattaki bu umutsuz duruma karşılık, 1970 devalüasyonunda ithalâta bakınca şu görülüyor : İthalât pahalılaştırılmış, ama usuller, yükümlülükler, finansman olanakları, vs. bakımdan eskisine göre kolaylaştırılmıştır. Türkiye'de yatırımların bünyesinin en az % 60 ithal maddelerine dayandığını düşünürsek, yeni ithalat tedbirleri ile **tercih edilen şıkkın,** ithalâtı ve buna bağlı olarak da yatırımları azaltmak değil, **sadece** bunların maliyetini yükseltmek olduğunu görürüz. Hemen belirtmek gerekir ki, böyle oluşu, yani, yapılan devalüasyondan sonra yatırımların kısılması yerine yatırımların daha yüksek bir maliyet (ve fiyat) düzeyinde devamı, işbirlikçi iktidarın uygulamak istediği yeni bir kaynak dağılımı politikasıyla tutarlıdır.

Bu tutarlılığı daha iyi anlamak için, bir yandan Türkiye'deki «özel sektör» ün yapısındaki değişmelere ve bu sektör mensuplarının eğilimlerine, bir yandan da, bu kişilerin devalüasyon ve ona ilişkin tedbirler karşısındaki tutumlarına bir bir göz atmamız uygun olur. «Özel Sektör» ün yapısı ve eğilimleri bakımından görülen şey genel olarak şudur : Bu sektör bünyesinde tekelleşme artmakta ve büyük-ölçekli firmalar önemli bir hızla **küçükler aleyhine** gelişmektedir. Hızlı tekelleşme kapitalistler arası boğuşmada bir çok teşebbüsün amansızca biçilmesine yol açmaktadır. Sermayedar sınıf içindeki çelişmeleri kesinleştirmektedir. Bu tekelleşme eğilimi son günlerde yayınlanan Odalar Birliği anketinde çok açık olarak görülmektedir. Bu gelişimin tekelci sermayedar zümrenin çok arzu ettiği bir gelişim olduğuna şüphe yoktur. Bunun en güzel örneği, 17 Ağustos tarihli Milliyet gazetesinde Vehbi Koç'la yapılan konuşmada ortaya çıkmaktadır. Koç orada, Japon tekellerini örnek göstererek, sadece üretimi değil, ticaret, ulaştırma, ihracat, vs. alanları da kapsayan büyük şirketlerin zorunluluğundan ve **rasyonelliğinden** söz etmektedir.

Bilindiği gibi, her devalüasyonda ol-

duğu gibi, 1970 devalüasyonunda da bir takım «istikrar» tedbirlerinden söz edilmiştir. Her şeyden önce hemen sormak gerekir ki, bu kimin için «istikrar» demek olacaktır? Tabiî ki, hâkim sınıflar ve özellikle, 1970 devalüasyonunun özelliği olarak işbirlikçi burjuva için... Çünkü, dışa bağımlı ve yoksul bir tarım ürünleri ülkesinde devalüasyon gibi bir enflâsyonist şoktan sonunda en çok kârlı çıkacak olanlar, paranın dış değerinin düşürülmesi sonunda kârları daha da tatlılaşmış olan yabancı sermaye ile işbirliği edenler olacaktır.

Devalüasyon İşçileri Daha da Yoksullaştıracaktır:

1970 devalüasyonundan sonra şunu görmemek imkâsızdır: işbirlikçi iktidar ile tekelci sermaye zümresi, emperyalizmin emrine uygun olarak bir politikayı uygulama yoluna girmişlerdir. Bu politika, **ekonomideki ücret payının artırılmamasıdır.** Devalüasyondan sonra çok büyük artışlar göstereceği bilinen fiyatların işçileri ücret artışları için mücadelelerini sertleştirmeye yönelteceği açıktır. İşte bu mücadeleyi daha baştan imkânsızlaştırarak ekonomideki ücret payının sabit tutulmasını ve hattâ daha da düşürülmesini sağlamak, işbirlikçi iktidarın devalüasyonla birlikte aldığı tedbirler dizisi içinde önemli yeri olan bir tedbir olmuştur. Devalüasyondan sonra bazı iş kollarında, (bazı ihracata yönelik faaliyetler gibi) eğer işçiler sıkı mücadele ederlerse işçi ücretleri bir miktar yükselebilir. Ama bunun yanında, ekonomideki başka kesimlerde de işsizlik meydana geleceğini gözden kaçırmamalıyız. İşte, işbirlikçilerin hedefi, **ücret payının bir bütün olarak yükselmemesi** ve bunun, tercihan, kanunlarla ve baskı tedbirleriyle değil, sarı sendikacılıkla ve buna benzer yollarla sağlanmasıdır. Onun için, 274 sayılı kanunda yapılan değişikliği de, işçi sınıfının sendikal mücadelesine indirilmek istenen ağır bir darbe oluşu yanında, 1970 yılının, devalüasyon gibi öteki önemli olayları ve kararlarıyla birleştirerek, böyle «pratik» bir hedefe yönelmiş olduğunu görmek gerekir.

Bilindiği gibi, işçi sınıfının ürettiği malların üretimi ve satışı, devalüasyona bağlı olarak artmayacaktır. Tersine, bu malların bir çoğunun maliyetleri artmış olacaktır. Ayrıca, devalüasyon, işçilerin eline geçecek ücretleri artırmaya da yaramaz; tersine, devalüasyon sırasında bir çok mal ve hizmetin fiyatı yükselmiş olacağı için, işçiler aynı ücreti almaya devam ederlerse, bu, satınalma gücü bakımından eskisine göre **daha düşük** bir ücret olacaktır. Burada, yurt dışında çalışan işçilerin dövizlerinin 1 doları 15 TL. dan işlem görmesine de değinmek gerekir. Bu, ilk bakışta, yanıltıcı olarak yurt dışındaki işçilerimizin yararına gibi görünmektedir. Bu, yanıltıcıdır, çünki işçilerimize yabancı turistler gözüyle bakmak demek olur. Döviz bozduran işçimizin, burada döviz karşılığında alacağı TL. sını ,yine burada, fiyatları yükselmiş olan mal ve hizmetlere harcamak zorundadır. Zaten işbirlikçi iktidar da, yurt dışındaki işçilerimizin ellerindeki dövizden gayrı bir şeyleriyle ilgili değildir.

Devalüasyon Köylüleri Daha da Yoksullaştıracaktır:

Öte yandan, çoğu küçük üretici olan köylülerimizin ürettiği ihraç mallarının taban fiyatı bir kaç kuruş yükselmiş olduğu için, bu küçük üreticilerin eline bir süre için daha çok para geçmiş gibi görünebilir. Aslında işbirlikçi iktidarın köylüye karşı tutumu burada da açıkça görülebilmektedir. İhraç edilen belli başlı tarım ürünlerine özel ve daha düşük bir kur uygulanması kabul edilmiştir. Bu ürünler karşılığında gelecek her dolara 12 TL. ödenecektir. Oysa sanayicilerin ihraç ettiği mamûl malın ya da ihraç konusu olan

diğer ham maddelerin karşılığı olan dolara 15 TL. ödenmektedir. Devalüasyondan sağlanması söz konusu olan döviz gelirlerindeki artışın yükü de, görüldüğü gibi, bu özel ve daha düşük kur sistemiyle köylünün sırtına yüklenmiş olmaktadır. Tarım ürünlerinin taban fiyatlarındaki cüz'i artışların yaratacağı nisbî rahatlama duygusu çok kısa süreli olmaya mahkûmdur. Çünkü, devalüasyonla birlikte şekere ve akaryakıt'a yapılan zamdan ve 1 Ağustos'tan itibaren yürürlüğe girmiş olan yeni Karayolları Taşıt Kanununun getireceği zamlardan sonra, köylü, hem üretim için hem de tüketim için her şeyi şimdi eskisinden daha yüksek fiyata almak zorunda kalacaktır. Pazara bağlılığı yıldan yıla artan geniş köylü yığınlarının hemen hemen bütün zarurî ihtiyaç maddelerinin fiyatlarında görülen artışlar ürünlerin taban fiyatlarına yapılan cüzi zamları bir çırpıda sıfıra indirmekten başka, köylü devalüasyondan önceki yaşama düzeyinin de altına itebilecek gibi görünmektedir. Yani, yoksullaşma sürecinin yoğunluğu kısa zamanda daha da şiddetlenecektir.

İşçi ve köylülerin dışında diğer emekçi zümre ve tabakalar ve sabit gelirliler, aynı ağır baskıların altına girmiş bulunmaktadırlar. Bütün emekçi halkı ezen sömürü boyunduruğu 1970 devalüasyonu ile daha da ağırlaşmış bulunmaktadır.

Kısacası, 1970 devalüasyonu ile daha da açık ortaya çıktığı gibi, iktisadî alanda emekçilerin, fiyat yükselişleri ve bunun sonucu olan yoksullaşma karşısında girişebilecekleri mücadeleler baskı altında tutulabildiği sürece, fiyatların yükselmesi ne emperyalizm ne de işbirlikçileri için önemli bir mesele olmayacaktır; şu şartla ki, bu fiyat yükselişleri, gelirin, hâkim sınıflar içinde dağılımı bakımından aralarında ayrıca bir kavga kaynağı olmasın, ya da sivil ve asker memurların bu fiyat yükselişinden göreceği zarar dolayısiyle hâkim sınıflar için bir huzursuzluk kaynağı olmasın. Bilindiği gibi, bu sonuncu ihtimal de, hemen devalüasyonla birlikte kabul edilmiş olan Personel Kanunu ile bertaraf edilmeye çalışılmaktadır.

Özetle, 1970 devalüasyonu iki ihtimalle karşı karşıya görünüyor. Bunlardan biri, dışa bağımlı yoksul, böyle olduğu için de tarım ürünlerine dayanan ülkede, bu ameliyatın yatırımların kısılmasına ve bundan ötürü de ekonominin durgunluğa gitmesine yol açmasıdır. İkinci ihtimal ise, yatırımların azaltılmaması ve emperyalizmle daha sıkı ve bazı bakımlardan yeni bir ilişkiler düzenine (örneğin, Ortak Pazar yoluyla yapılmak istenen şekilde) girilerek bunlara devam edilmesi, bunun sonucunda da fiyatların yükselmesi ve emekçi halkın yoksullaşmasına yol açan sınıflaşmanın keskinleşmesidir.

Öyle görünüyor ki, 1970 yılında, işbirlikçi iktidar ikinci yolu tutmuştur. Bunun işbirlikçi burjuvazinin yapısında gördüğümüz değişim ve eğilimlerle birleştirirsek, önümüzdeki dönemin iktisadî alanda gitgide kesinleşecek gelişmeleri yanısıra, siyasî alanda da şimdiden kendini hissettiren faşistleşme eğilimleri temel nedenleriyle ortaya çıkar.

Burjuva Devlet Teorilerini Yıkalım !

Bugünkü şartlarda emperyalizm ve işbirlikçilerinin sömürülerini güvenlik altına alabilmeleri, ancak halkımızın devrimci mücadelesini zorbalıkla, şiddetle bastırabilmelerine bağlıdır. İşbirlikçi iktidarda bu yola girmiştir. Sıkı yönetim zorbalık ve şiddet metotlarının büyük çaptaki ilk denemesidir. İstanbul polis

teşkilatının bir misli takviye edilecek 10 000 kişiye çıkarılacağı ve Rami kışlasına yerleşen tam mevcutlu bir jandarma taburu ile destekleneceği gazetelerde yazılmaktadır. Aynı haberlere göre Birinci Şubenin istihbarat kadroları da zenginleştirilmekte, işçi ve öğrencilerin devrimci mücadelesi içinde kundaklanmak istenmektedir. Ne var ki, bu gerici zorbalık tedbirleri de halkın mücadelesini durduramıyacaktır.

İçinde bulunduğumuz dönem, emperyalizm ve işbirlikçilerinin şu yıllarda en zayıf oldukları dönemdir. Emperyalizm ve işbirlikçileri hiç bir zaman şimdi olduğu kadar ağır darbeler altında bulunmamışlardır. Gene içinde bulunduğumuz dönem, emperyalizm ve işbirlikçilerinin devrimciler ve emekçiler üzerindeki tahakkümlerini ayakta tutabilmek için en kaba şiddet yollarıyla ve var güçleriyle saldırıya geçtiği dönemdir. Emperyalizm ve işbirlikçileri zayıflayan güçlerle saldırıya geçmiştir. Onların bu zaafı halkımızın devrimci mücadelesinin güçlenmesinden ileri gelmektedir. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin saflarındaki parçalanmalar, çatışmalar, halka karşı kalkan ve mızrak yaptıkları baskı kuvvetlerinin içindeki çelişmeler gericilerin zaafını daha da artırmaktadır.

Emperyalizm ve işbirlikçileri ilerici ve devrimci güçlerin sol kanadını ilk hedef olarak seçmiştir. Bazı demokratik unsurların kaypak tutumlarını bir an önce yenerek meydana getirilecek demokratik güçbirliği, emperyalizm ve işbirlikçilerinin devrimci güçleri parça parça imha tasarılarını mutlaka başarısızlığa mahkûm edecektir.

Emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı mücadelede **bütün demokratik güçlerin** önünde bugün başlıca iki görev bulunmaktadır. Bunların biri, en kısa zamanda en sıkı demokratik dayanışmayı ve devrimci güç birliğini meydana getirmek, gerici güçlere daha geniş ve daka sağlam saflarla karşı çıkmaktır. Digeri, kitlelerin yurdun dört köşesinde yükselen sert devrimci dalgalarını daha güçlendirmek ve iktidarın bu agır darbeler altında çöküşünü çabuklaştırmaktır.

Ne var ki, son gelişmeler içinde, belirli yanlış tahlillerin çeşitli çevreleri önümüzdeki bu görevleri kavramaktan alıkoyduğu görülmektedir. Belirli sınıf temelleri olan bu yanlış tahliller, pratikte en olumsuz sonuçları vermektedir. İlkesiz Birlik Cephesinin organı **Aydınlık Sosyalist Dergi**'de Aren-Boran oportünizminin organı **Emek**'te ve **Devrim** dergisinde göze çarpan en önemli yanlış tahlilleri kısaca gözden geçirelim. Bütün devrimciler bu yanlışlara karşı uyanık olmak zorundadır. Türkiye'deki en geniş devrimci safların bu yanlışlardan arınması mücadelemizin güçlenmesinin hayatî bir gereğidir.

Aydınlık Sosyalist Dergi Burjuva Devlet Anlayışının Bataklığına Saptanmıştır

Aydınlık Sosyalist Dergi'nin burjuva devlet anlayışının tahribatını tekrar hatırlatmak ve bu anlayışı yıkmaz zorundayız. Bu derginin devlet anlayışı kadar, burjuva milliyetçisi tutumu da, devrimci saflarda ideolojik körlükler yaratmaktadır. Bu tutumu da yıkmak ve proleter enternasyonalizminin bayrağını yükseltmek, emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı mücadelemizde görevlerimizin başarı şartıdır. **Aydınlık Sosyalist Dergi**'nin burjuva milliyetçisi tutumu, **Proleter Devrimci AYDINLIK**'ın 22. sayısındaki «Proleter Enternasyonalizmi ve Burjuva Milliyetçiliği» başlıklı yazıda etraflı olarak eleştirilmiştir.

Burjuva devlet anlayışına gelince, devrimcilerle reformcuları, proleter devrimcileri ile revizyonistleri birbirinden ayırmada en önemli ölçülerden biri, devlet anlayışıdır. Eski kuşak revizyonistleri, Bernstein-Kautsky gibiler olsun; modern revizyonistler, Kruşçev-Brejnev revizyonist-

leri olsun, yakayı hep bu noktada, Leninist devlet anlayışını reddettiklerinden ele vermişlerdir.

Bernstein-Kautsky revizyonistleri, devletin sınıfsal niteliğini, onun hâkim sınıfların bir baskı cihazı olduğunu reddetmişler ve bu Marksist anlayışın yerine, sınıflar dışında ve sınıflar üstünde bir devlet anlayışını, burjuvazinin devlet anlayışını savunmuşlardır. Kruşçev-Brejnev'in işçi sınıf diktatörlüğünü gereksiz ilân eden «Bütün Halkın Devleti» ve devrimi reddeden «Barış İçinde Geçiş» «teorileri» de, aynı şekilde, burjuva devlet anlayışının ifadeleridir.

Her yerde reformcular ve revizyonistler, hâkim sınıfların devlet cihazına dokunmadan, ona karşı çıkmadan, **onu kullanarak** «devrim» yapabileceği hayalini yaymaktadırlar. Bu hayale kapılmak eninde sonunda köleliğe mahkûm olmak demektir.

Ülkemizde de bütün reformcu ve revizyonist akımlar, devlet anlayışları ile yakayı ele vermektedir. Bu anlayış, **Aydınlık Sosyalist Dergi**'de görüldüğü gibi, Aren-Boran oportünizminin **Emek** dergisinde ve **Devrim** dergisinde de görülmektedir. Burjuva devlet anlayışı devrim yolumuz üzerinde zararlı bir engeldir.

Aydınlık Sosyalist Dergi'deki burjuva devlet anlayışını **Proleter Devrimci AYDINLIK** çeşitli yazılarında teşhir etmiştir. (Bak: **Proleter Devrimci AYDINLIK** Sayı 19, s. 4-5; Sayı 20, s. 103 Sayı 22, s. 309-311).

Önceki yazılarımızın tekrarı pahasına **Aydınlık Sosyalist Dergi**'nin devâ bulmaz burjuva devlet anlayışını yeniden ele alacağız. Çünkü, bütün uyarmalara rağmen bu derginin son sayısında belli başlı tahlillerin gene aynı burjuva devlet anlayışına dayandığı görülmektedir.

Dergimizin 22. sayısında (s. 259) gösterdiğimiz gibi, **Aydınlık Sosyalist Dergi'nin** 21. sayısındaki sk yönetim ve ordu tahlilleri, burjuva devlet anlayışını açığa vurmaktaydı. Bu derginin 22. sayısındaki başyazıya bütünüyle aynı burjuva devlet anlayışının damgasını vurmuş olması ibret vericidir. İlkesiz Birlik Cephesi ordu konusundaki yanlış ve tek taraflı tahlillerinden vazgeçmediği için, bir aylık sıkı yönetim uygulaması karşısında hayal kırıklığına uğramış ve sıkı yönetimin işçileri ezmesini izah etmekten âciz kalarak bocalamalara düşmüştür.

Dünyanın her yerinde ordu, mekanizması, emir ve kumanda zinciri, teşkilâtlanması bakımından hâkim sınıfların örgütüdür. Bu, ordunun esas niteliğidir. Bununla birlikte «halkımızın devrimci mücadelesi elbette ordu saflarında da güçlenmektedir. Milli kurtuluşçuluk, küçük burjuvaziden gelen kemalist subaylar arasında hızla yayılmaktadır. Ama bu durum ordunun evrensel karakterini değiştirmez. Ancak, Türkiye'de ordu içinde devrimci güçlerin de bulunduğunu gösterir.» **(Proleter Devrimci AYDINIK:** Sayı 22, s. 259) Orduda devrimci güçlerin de bulunmasına bakarak yapılan yanlış değerlendirmeler, kendi arzumuzu gerçeğin yerine koymaktan başka bir anlam taşımaz. Bu konudaki bütün uydurma teoriler eninde sonunda sosyal pratiğin mihenk taşına çarpar ve parçalanır.

Ordumuz «ulusun ordusudur», milli Kurtuluşcu geleneğe sahiptir, kemalisttir diyerek, kendi sübjektif görüşümüzü onun esas niteliğinin yerine koyarak hareket edebilir miyiz? Böyle hareket edersek, sıkı yönetimin işbirlikçi patronların çıkarlarını korumasının ve işçileri ezmesinin nedenini açıklayamayız. Böyle hareket edersek, ordu konusunda söz konusu yanlış görüşleri benimseyenlerin «milli ordu» feryatlarının ne anlamı kalır? Ordumuzun NATO kumanda zincirine bağlılığını, ikmâlinin Amerikan emperyalizmine teslim edilmesini nasıl açıklarız? Böyle bir tutum, bizi, **Aydınlık Sosyalist Dergi** gibi yakınmalara

mahkûm eder. O zaman: «Ama acı gerçek şudur ki, Büyük İşçi Direnişi günlerinde mehmetçiğin işçi kardeşine kurşun sıkmasını sağlayamayanlar, bugün sıkı yönetim şartlarında Ordunun işbirlikçi montaj ve ambalaj sanayii patronlarının hizmetinde bir kurum olarak çalışmasını sağlayabilmişlerdir.» (**Aydınlık Sosyalist Dergi**, Sayı 22, s. 266) deriz. Böyle bir tutum, bizi metafizik açıklamalara götürür: «...Demirel iktidarının orduyu emekçi halka karşı kullanma işini iyi kötü başarabildiği görülmektedir.» (**Aydınlık Sosyalist Dergi**, Sayı 22, s. 266).

Ordu, «denk getirilip» Demirel iktidarı tarafından kullanıldığına, emekçi halka karşı kullanıldığına göre, İlkesiz Birlikçilerin gözünde, hem hâkim sınıfların hem de emekçi halkın **dışında** bir güç değil midir? Orduyu sınıflar dışında görmekle Leninist devlet teorisi arasında ne gibi bir ilişki olabilir?

Bu durumda sınıf tahlilini çöp sepetine atmak, kişisel açıklamalarla durumu kurtarmaya çalışmak, teori uydurmacılığı kaçınılmaz olmaktadır. Nitekim **Aydınlık Sosyalist Dergi**, bu yola saparak, şöyle demektedir: «Sıkıyönetim komutanının mason olduğu, hem de mason teşkilâtının sahte belge düzenlemekle ün salmış Mobil Oil genel direktörü Necdet Egeran'ın başında bulunduğu hizbe (Demirel'in de içinde bulunduğu hizbe) bağlı bir mason olduğu ve bu komutanın şaibeli iktidarın başbakanı ile resmi ilişkisi dışında bir de mason biraderlik bağı ile bağlı bulunduğu yolunda söylentiler bu derin acıyı daha da derinleştirmektedir.» (Sayı 22, s. 268) Sıkı yönetimin işçileri ezmesi, başındaki komutanın masonluğu veya işbirlikçi iktidarın başbakanı ile olan yakınlığıyla izah edilebilir mi? İlkesiz birlikçiler, Sıkı Yönetim komutanının kişi tavrını ön plana çıkarıp, bunun bir sınıf tavrı olduğunu örtbas etmeğe çalışmaktadırlar. Sıkı yönetim komutanları, mason veya müslüman ya da hıristiyan oldukları için değil, hakim sınıflarının baskı mekanizmasının bir parçası olarak halka zulmederler.

Aydınlık Sosyalist Dergi'nin ordu konusundaki burjuva devlet anlayışına dayanan yanlış tahlilleri pratikte ne gibi hatalara yol açmaktadır? Bu hatalı tutumları dört kısımda toplayabiliriz.

1. Ordudaki devrimci güçleri temsil eden milliyetçi kemalist subayları darıltma korkusu, gerçeği ve dolayısıyla halkı savunma mertliğinin üzerine çıkarılmaktadır.

Bu, daima gerçekten yana olan, gerçeği arayan, savunan ve yayan proleter tavrına tamamen zıt bir tavırdır. Kaypak, uzlaşmacı, kuyrukçu bir tavırdır. Bir zamanlar Proleter Devrimci **AYDINLIK**'ı milliyetçi kemalist aydınların hareketine takılmakla suçlamak cüretini kendilerinde bulanların ikiyüzlülüğünü açığa çıkaran bir tavırdır.

Öte yandan, ordudaki milli kurtuluşçu kemalist subayların da, her konuda olduğu gibi, sıkı yönetim konusunda gerçeği bilmeleri gerekir. Ancak bu takdirde, devrimci fikirler ordu içinde daha da güçlenir. Buna karşılık ordu içindeki kemalist subayların hakim sınıfların örgütlenmesine bağlı kalmalarına yardımcı olmak, devrimci bir tutum olamaz. Devrim davamızı kavramış her aydın, sivil olsun, asker olsun, sıkı yönetimi sınıflar açısından kavramak, kavratmak ve işçilerin ezilmesine karşı çıkmakla görevlidir. İŞÇİ-KÖYLÜ'nün bu konudaki tutumu örnektir: İŞÇİ-KÖYLÜ, 19. sayısındaki «Sıkı Yönetim Kalkmalı» başlıklı yazıda şöyle yazıyor: «YURTSEVER SUBAYLAR VE ASKERLER ANAYASAYA AYKIRI EMİRLERİ DİNLEMEMELİ!»

2. İşçilerin ezilmesine karşı mücadele çağrısı yapacak yerde, sıkı yönetimi «tarafsızlığa» dâvet etmek. **Kurtuluş gazetesi,**

baş sayfasında «Sıkıyönetim Komutanı Tarafsız Kalmak Zorundadır» diye başlık atmaktadır. **Aydınlık Sosyalist Dergi**'nin son iki sayısının tutumu da bütünü itibariyle böyledir.

3. İşçilere yapılan zulme karşı çıkmak yerine, yakınıp sızlanmak. (Aydınlık Sosyalist Dergi, işçi ve devrimcilere hapisanelerde baskı yapılmasının «askerlik şerefiyle bağdaşmadığı» ndan yakınmaktadır.) Halkın devrimci gücüne güvenmek ve onu geliştirmek yerine, halka bir kurtarıcı beklemeyi aşılamak ve bunun da «ordu» olduğunu yayarak halkı pasifleştirmeye çalışmak.

Yanlış tahliller işte bu gerici tutum ve davranışlara yol açmaktadır. **Aydınlık Sosyalist Dergi**, yanlış tahlillerinden dolayı, pasifist ve teslimiyetçi yollara sapmıştır. Sınıf mücadelesi alanından firar etmiştir. Sıkı yönetimle beraber mücadeleyi tatil eden, «eylem yapmak» için sıkı yönetimin kaldırılmasını bekleyen İlkesiz Birlikçi yöneticilerin bu tutumu da doğal olarak ideolojilerine uymaktadır.

Emek Oportünistleri Parlamentarizme Bel Bağlamıştır

Burjuva devlet anlayışına saplandığını gördüğümüz İlkesiz Birlik Cephesi yalnız değildir. **Emek** oportünizmi de devlet anlayışı bakımından doğal olarak aynı revizyonist tutum içindedir. Bundan dolayıdır ki, içinde bulunduğumuz şartlarda, İlkesiz Birlik Cephesinin tahlilleri ve tutumu ile **Emek** oportüzminin tahlilleri ve tutumu arasında tam bir benzerlik göze çarpmaktadır.

Baştan beri, **Emek** oportünizminin burjuva devlet anlayışı pasifist ve parlamentarist tutumunda kendini göstermekteydi. Parlamentodan devrimci biçimde yararlanmaktan ayrı bir şey olan parlamentarizm, burjuva politikacılığıdır. Temelinde burjuvazinin diktatoryasına sadâkat yatar. Oportünist nitelikleri açığa çıkmadığı sıralarda **Emek** oportünizminin Aren ve Boran'ları, pasifist-Parlamentarist tutumlarını pervasızlıkla dile getirmekteydiler. Bugün bu tutumlarını az çok gizlemeye itina göstermektedirler. Ama ne yaparlarsa yapsınlar nâfiledir. Pasifist parlamentarist tutumları, kılıfa sığmayan minare gibi, her yaptıklarında ve her söylediklerinde sırıtmaktadır. Bir örnek olalım. **Emek** oportünistleri şöyle yazıyor : «TİP, Türkiye işçi sınıfının öncü politik örgütü ve Türkiye halkının biricik kurtuluş umudu»dur. (**Emek:** Sayı 2, s. 14) Bu iddiayı ileri süren **Emek** oportünizmine göre, şimdilik TİP, üye yapısı bakımından küçük burjuva nitelikte bir partidir. Ama, «...dünyada hiçbir sosyalist partinin kurulduğu günde istenilen nitelikte ve yapıda olmadığına» (Emek: Sayı 1, s. 79) bakılırsa, ilerde TİP de gerçek bir sosyalist parti haline gelebilir! **Emek** oportünizmi, halkımızı, yarınki bu boş hayal için, kurtuluş umutlarını şimdiden bir küçük burjuva partisine bağlamaya çağırmaktadır. Bu, parlamentarizm değildir de nedir?

15-16 Haziran Büyük İşçi Hareketi ve sıkı yönetim, **Emek** oportünizminin burjuva devlet anlayışının başka bir noktada daha açıkca ortaya çıkmasına yol açmıştır. **Emek** oportünizmi, ordu tahlili ve sıkı yönetime karşı takınılacak tavır konusunda, burjuva devlet anlayışının deva bulmazlığını göstermiş. İlkesiz Birlik Cephesinin aynı konudaki tahlilleri ve tutumuyla da tam bir birlik içinde görünmüştür.

Emek dergisinin 2. sayısındaki başyazıya göre: «...sıkı yönetim ilân edilmesi, iktidarın, baskı ve şiddet politikasına orduyu karıştırmak ve âlet etmek istediğini göstermektedir.» (s. 19) «...sıkı yönetim ilân edilirken yapılmak istenen, işçi sınıfı mücadelesini ordu ile bastırarak, işçi-ordu çelişmesini zıtlaşma haline getirmek ve böylece, ordunun işçi sınıfının karşısında, büyük burjuvazinin yanında yerini alma-

sını sağlamaktır.» **Emek**, tıpkı İlkesiz Birlik Cephesinin organı **Aydınlık Sosyalist Dergi** gibi düşünmektedir. **Aydınlık Sosyalist Dergi**'ye göre de, sıkı yönetimi ilân eden Demirel iktidarının oyunu, «Ordu ile devrimci gençliği, işçileri, köylüleri karşı karşıya getirerek uzaktan seyredip keyfine bakma oyunudur. Böylelikle Ordu, şaibeli iktidarın halka karşı politikasının savunucusu olarak gösterilecek ve Ordu ile devrimci güçler arasında uçurumlar açılacaktır.» (Sayı 21, 197)

Emek oportünizmi, **Aydınlık Sosyalist Dergi** gibi, orduyu sınıflar dışı bir güç olarak görmektedir. Bu, marksizmin dışında ve Leninist devlet kavramına taban tabana zıt bir bakıştır.

Emek oportünizminin ünlü «Faşizm gelir» teorisi, hükmünü sürdürmektedir. **Emek**'e göre: «Sıkı yönetim sadece İstanbul ve Kocaeli'nde ilân edilmiştir ama, aslında, bu Türkiye'yi etkileyen ve nasıl İstanbul ve Kocaeli'nde demokratik eylemleri engellemişse, diğer şehirlerde de aynı sonucu doğuran bir faktördür. **Çünkü öteki şehirlerde de sıkı yönetim ilânından çekinilmekte ve bundan endişe edilmektedir.** [Altı tarafımızdan çizilmiştir] (**Emek**: Sayı 3, s. 3) İşte, gene devrimci eylem faşizmi getirir teorisi! İşte, İlkesiz Birlik Cephesinin «eylem yapmak» için sıkı yönetimin kaldırılmasını bekleyen tutumu!

İdeolojisine uygun olarak **Emek** oportünizmi de pasifizmi telkin etmektedir. İşçileri ezen sıkıyönetime karşı mücadele çağrısı yapacak yerde sızlanmakta, yakınmaktadır.

Emek'e göre, Demirel iktidarının hesapları «tehlikeli hesaplardır». «Olağanüstü bir durum yokken, olağanüstü tedbirler almak, olağanüstü yönetim usulleri ilân etmek, çok kısa sürede, zararını bütün ülkenin çekeceği vahim politik hatalardır.» Bu, hangi sınıfın bakış açısıdır? Mücadele eden halkın mı, Yoksa sınıflar arası barış isteyen burjuvazinin mi?

Devrim Dergisi Aydınları Eylemsizliğe İtmektedir.

Emek ve **Aydınlık Sosyalist Dergi** gibi, işçi sınıfı devrimciliği iddiası taşımayan, ancak halkın devrimci safları içinde yanlış görüşleri sürekli olarak yayan **Devrim** dergisinin tutumu üzerinde de durmak gerekir.

Devrim dergisi, sürekli olarak işçi ve köylü yığınlarının mücadelesini örtbas etmeye çalışmakta, işçi ve köylülerin her kitle halinde harekete geçişlerinde onların bu hareketini ikinci planda göstermekte, ne zaman işçi ve köylü kitlelerine baskılar yapılsa bunları gözlerden kaçırmaktadır. **Devrim** dergisi, işçi sınıfına karşı bir küçük burjuva muhalefeti meydana getirmeye çalışmakta, bütün meseleleri ele alışında da bu muhalefetin saflarındaki geri bilinç düzeyine boyun eğmektedir. İşçi ve köylü kitlelerinin mücadelesini sistemli olarak **gençlik** eylemleri biçiminde göstermeye çalışması da, bu gayretlerinin doğal bir sonucu olmaktadır. **Devrim** dergisi, küçük burjuva aydınlarını yığınlarla, işçi ve köylü kitleleriyle ittifaka yöneltecek yerde, halkın kurtarıcısı olarak orduyu göstermekte, küçük burjuva aydınlarını hedefsiz ve görevsiz bırakarak eylemsizliğin propagandasını yapmaktadır. Küçük burjuva aydınlarının işçi ve köylü yığınlarıyla omuz omuza mücadelenin önemini hızla kavradıklarını ve fiilen bu mücadeleye girdiklerini görmekteyiz. Bu olay gözönünde tutulursa, **Devrim** dergisinin, gerçekte, küçük burjuva aydınlarının bilinç düzeyinin de gerisinde kaldığı anlaşılır. **Devrim** dergisi, ilk çıkışında Amerikan emperyalizminin Türkiye üzerindeki vesayetine karşı propaganda görevlerini daha açıkça yerine getirirken, yavaş yavaş bu görevi de daha geri plana atmıştır. Son aylardaki yayınından anlaşıldığına göre, **Devrim** dergisi için esas mesele yolsuzlukları açıklayarak reformist bir küçük burjuva muhalefeti yaratmaktır. **Dev-**

rim dergisinin tutumunun gelişen sınıf mücadelesi şartlarında gittikçe sağa kaydığı görülmektedir. Devrimin son gelişmeler karşısındaki tutumunu daha ayrıntılı olarak ele alalım.

Devrim'in 15-16 Haziran Büyük İşçi Hareketi karşısındaki tutumu dikkat çekicidir. 15-16 Hazirandan sonra çıkan ilk **Devrim**'de şu ana başlık göze çarpmaktadır: «Ecevit 180 Derece Döndü-İşçi Direnişi Genel Merkezi Parti Meclisinde Güç Duruma Soktu». Devrim dergisi, «Cumhuriyet tarihinin en büyük işçi hareketi» olarak nitelediği 15-16 Haziran Büyük İşçi Hareketi ile esas olarak Ecevit'i güç duruma sokması bakımından ilgilenmiştir. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin işçi sınıfını sarı sendika çemberine hapsetme çabaları ise, **Devrim**'e göre, Parlamento, Hükümet ve Türk-İş'in bir hatasıdır. **Devrim**'in 36. sayısındaki başyazıdan başka bir anlam çıkarmanın imkânı yoktur. Bu yazıda **Ticaret** gazetesinden ekonominin içine düşürüldüğü buhran nedeniyle işçilerin sokaklarda mücadeleye girmelerinin yakın olduğuna işaret eden birkaç cümle alınmakta ve şöyle denmektedir: «...kapitalistlerin yayın organı gazetenin bu kehaneti Parlamento, Hükümet, Türk-İş ve toplum polisinin hatalı tutumu dolayısıyla, daha şimdiden gerçekleşmiş sayılabilir.» **Devrim** dergisinin «hata» dediği, işbirlikçi hakim sınıfların her zaman işçi sınıfına karşı giriştiği tertip ve baskılardır. Gerici hakim sınıflar, işçi sınıfını sömürebilmek için daima zorbalık ve tertiplere başvururlar. Bu, onlar bakımından bir hata değil, kaçınılmaz bir zarurettir.

Devrim dergisinin gözden kaçırdığı önemli bir nokta vardır. Gerici hakim sınıflar işçi sınıfına karşı daima zorbalığa ve tertiplere başvurmuşlardır. İşçi sınıfı gerici hâkim sınıfların baskılarına karşı daima mücadele etmekle birlikte, 15-16 Haziran'da ilk defa görülmemiş çapta bir hareketle mücadeleye girmiştir. Türkiye'de işçi sınıfında çok önemli bir nitelik değişmesinin gerçekleştiğini görmemek mümkün müdür? İşçi sınıfı, her geçen gün daha bilinçli, daha güçlü, toplu olarak mücadele gücüne daha çok sahiptir. **Devrim** dergisi, işçi sınıfının geçirdiği gelişmeyi, kazandığı vasıfları küçük burjuva aydın kadroların gözünden kaçırmaya çalışmaktadır. **Devrim** dergisi yanılmaktadır. «Parlamento, Hükümet, Türk-İş, toplum polisi» şu ya da bu hatayı yaptığı, yanlış adımı attığı için değil, işçi sınıfının mücadelesi güçlendiği için 15-16 Haziran Büyük İşçi Hareketi meydana gelmiştir. İşçi sınıfının devrimci mücadelesi geliştiği için, «Parlamento, Hükümet, Türk-İş» Devrim dergisinin «hata» olarak nitelediği zorbalık ve tertiplere girişmektedir. Bu, bütün gericileri tarih sahnesinden silinmeye mahkûm eden süreçtir.

Son yazılarında sık sık halktan söz eden Avcıoğlu, halkın devrimci mücadelesini geri planda göstermek çabası içindedir. Avcıoğlu, halkın sorunlarına, halka yapılan baskılara karşı da aynı tutum içindedir. Örneğin, **Devrim**'in 45. sayısından birinci sayfada Vehbi Koç'un «devalüasyondan en çok zarar gören iş adamı» olarak meselelerine ve şikayetlerine geniş yer verilmekte, buna karşılık devalüasyonun emekçi halk yığınlarını içine attığı sıkıntı ve zorluklar **Devrim** dergisini bu derece ilgilendirmemektedir.

Acaba 15-16 Haziran Büyük İşçi Hareketi gökten mi düşmüştür? Günden güne mücadeleleri şiddetlenen yoksul ve orta köylüler Türkiye'nin toprakları üzerinde yaşamaktadır. Kitlelerin devrimci hareketlerine aktif olarak katılan, onlara yol gösteren, devrimci görevlerini cesaretle yerine getiren devrimci kadrolar hızla oluşmaktadır.

Avcıoğlu'nun bunları görmezden gelmesi, ya da önemini yeterince kavramaması tesadüfî değildir. Bu, Avcıoğlu'nun temsil ettiği asker-sivil aydınların Cumhuriyetin başlarından beri görülen bir tutumudur. Bir zamanların **Kadro** dergisinde de kendini göstermiştir. Bu tutum şöyle özetlenebilir: «doğrudan doğruya **İşçi Sınıfını**, yahut onun **Özgüç** oluşunu red ve inkâr...» (Kıvılcımlı, **Oportünizm Nedir?**, s. 18)

Asker-sivil aydınların devrimdeki rolünü daha gerçeğe uygun olarak değerlendirmek gerekir. Asker - sivil aydınlar tarihimizde şimdiye kadar ilerici bir rol oynamışlardır. Bundan böyle de oynayacaklardır. Fakat bu rol işçi ve köylülerin devrimci mücadele saflarında onlarla omuz omuza mücadele etmek ve kendilerinin de bir parçası oldukları halkın hizmetine girmek olabilir. Avcıoğlu'nun haklı olarak belirttiği gibi, «...günümüzün azgelişmiş ülkelerinde, hâlis niyetlerle ve kolayca pek çok hükûmet darbesi başarıya ulaştırılmaktadır,» (Devrim, Sayı: 42, s 7) Ama meselemiz, emperyalizme karşı kesin zaferi ifade eden halkın millî demokratik devrimidir.

Halkın devrimci mücadelesine yabancı kalan ve soğuk davranan hiç bir hareketten hiç bir devrimci sonuç beklenemez. Halka yapılan baskılara göğüs germeyen hiç bir hareket halkla kaynaşamaz.

Devrim dergisi İstanbul ve Kocaeli işçilerinin Sıkı Yönetim altında ezilmek istenmesine seyirci kalmıştır. Emperyalizmin sıkı yönetiminin bütün halk üzerinde ve özellikle yüzbinlerce işçi üzerindeki baskılarını okuyucularına duyurma görevini yeterince yapmamıştır. Aydınları ve ordu içindeki ilerici unsurları devrimci mücadeleye katmak, halkın meselelerini onlara kavratmakla mümkündür. Sıkı yönetimle mücadele ordu içindeki ilerici unsurları kaybettirmez, tam tersine onları aktif devrimciler haline getirir.

Devrim dergisinin sıkı yönetim konusundaki tutumu ile, **Aydınlık Sosyalist Dergi** ve **Emek** dergisinin tavrı aynıdır, aynı sınıf bakış açısına dayanmaktadır. Bu tavır, devrimci değil, teslimiyetçi bir tavırdır.

Devrim dergisi diyor ki; «Afrika, Asya ve Güney Amerika'daki birçok azgelişmiş ülke orduları Amerikan emperyalizminin ve işbirlikçi sermayenin bekçileridir. fakat Türk Ordusunu da aynı düzeye koymak için... ne gibi kanıtlar vardır? Bilemiyoruz.»

Devrim Dergisine şu noktaları hatırlatmak isteriz : Türkiye'deki devletin sınıfsal karakteri devletin evrensel karakterinden farklı değildir. Çağımızda 19. yüzyıldan kalma sömürgeciliğin zulmü altındaki ülkeler dışında diğer sömürülen ülkelerde, emperyalizm ve işbirlikçilerin hâkimiyeti, genellikle, emperyalist devletin askerî istilâsına değil, yerli orduların bekçiliğine dayanmaktadır. Ya emperyalist devlet ordusunun istilâsı ya da yerli ordunun bekçiliği, bunlar olmadığı zaman emperyalist sömürü ve işbirlikçi sınıfların hâkimiyetinin gücü kalır mı? İlkesiz Birlik Cephesi yöneticilerinin zannettikleri gibi, sadece toplum polisi gibi güçler ve Türkiye'deki şeriatçı ve faşist zorbalık kuvvetleri, hiç bir ülkede emperyalizmin ve işbirlikçilerinin hâkimiyetinin esas dayanağı olamazlar. «Türk Ordusunu aynı düzeye koymak için... Ne gibi kanıtlar vardır? Bilemiyoruz.» dediğimiz zaman, emperyalizm ve işbirlikçilerinin hangi güce dayanarak hâkimiyetlerini koruduklarını da açıklamalıyız.

Ordudaki yurtsever, devrimci unsurlarla ordu kurumunu bir tutmak yanlıştır. Aksi halde, **Devrim** dergisi gibi, küçük burjuva radikallerinin geri bilinç düzeyine boyun eğmek, onları devrimci

bilgiyle donatacak yerde, gerçekte tıpkı Ecevit gibi, bu düzenin, yine bu düzenin kurumlarıyla değiştirebileceği hayalini yaymaktan kaçınamayız. Bu, özünde, Ecevit'in parlâmentarizme bel bağlaması kadar sağcı bir tavırdır. Bu tavır, burjuva radikallerine kurtuluşun ancak halkla omuz omuza işbirlikçilerinin bütün kurumlarına karşı verilecek mücadeleyle kazanabileceğini göstermekten bizi alıkoyar. Aydınları tarihin itici gücü olan halk kitlelerine yukardan bakmaya yöneltir ve onların kitle içinde vermeleri gereken mücadeleyi köstekler. Devrimcinin görevi oturup beklemek, kendi dışındaki güçlerden gelecek bir kuruluşun umudu ile avunmak, hattâ böyle bir kurtarıcının geleceğini yaymak değil, halk yığınlarıyla omuz omuza mücadeleye girmektir. **Devrim** dergisi, tahlilleriyle, küçük burjuva aydınlarının rehavetine gerekçeler sağlamaktadır. Onları halk içinde, halkla birlikte mücadeleye yöneltmelidir.

Avcıoğlu'na göre orduyu «emperyalizm ve işbirlikçi sermayenin aracı olarak görmek... yenilgiyi peşinen kabullenmek» olur. Bizce, yenilgiyi peşinen kabullenmenin şaşmaz yolu, gerçeğe gözleri kapamak, bu düzenin yine bu düzenin kurumlarıyla değiştirilebileceği hayaline dalmaktır. Avcıoğlu'nun ifadesiyle «Her iki yana da kayması mümkün gelişmeleri halkçı bir yöne çevirme» nin yolu, devrimcileri gerçeğin bilgisiyle cihazlandırmak ve onları halkın devrimci mücadelesine katılmaya yöneltmektir.

Bunlardan ayrı olarak, **Devrim** dergisinin 45. sayısında yayınlanan «Yunan Cuntası ve Türkiye» başlıklı başyazı üzerinde de durmamız yerinde olacaktır.

Doğan Avcıoğlu ne diyor : «8,5 milyon nüfuslu Yunanistan gelişmiş kapitalist ülkelerle kurduğu ilişkiler sayesinde, olanaklarının çok üstünde yaşıyabilmektedir».

Başyazının bütününe hâkim olan görüşün ifade ettiği anlam şudur : Bir halk, emperyalizme, yabancı sermayeye ne kadar bağımlı ise, bir ülkeye yabancı sermaye ne kadar çok akıyorsa, bir ülke Onasis ve Niarkos gibi uluslararası sermayenin belli başlı «yatırımcı» larına ne kadar çok sahipse o ülkede «refah olanakları» o derece ileridir.

Yunanistan'la Türkiye'yi karşılaştıran Avcıoğlu bu görüşlerini şu şartlarla daha açık ifade etmektedir : Yunanistan'a «Yabancı sermaye yoluyla yılda 1 milyar dolar civarında para girmektedir. Bu para bir refah görüntüsü yaratmakta, millî gelir yılda ortalama yüzde beş ilâ altı oranında artmaktadır... Gelir dağılışında büyük adaletsizlikler olmasına rağmen, bu gelişmeden herkes az çok pay almaktadır»

Emperyalizmin Yunanistan'daki hâkimiyetini ilerici nitelikte gösteren ve meşrulaştıran bu tahlilden gerici sonuçlar çıkarılması da tabiîdir. Avcıoğlu'na göre, «Refahı dışa bağlı Yunanistan'da sol ve devrimci bir iktidarın işbaşına gelebilmesi, çok zayıf bir ihtimal sayılabilir. İşbaşına gelebilse dahi programını uygulamaya kalktığı taktirde, bugünkü refahı sağlayan dış kaynaklar kuruyabilir ve bunun ülkede yaratacağı geniş hoşnutsuzluk karşısında devrimci parti iktidardan düşebilir ya da programını uygulamaktan vazgeçebilir.»

Avcıoğlu, emperyalizme sıkı sıkıya bağımlı bir ülkede işbaşına gelen «devrimci» iktidarın, «refahı sağlayan dış kaynaklar kuruduğu» için, başarısız kalacağını iddia etmekte, dolayısiyle emperyalizme bağımlılığı bir bakıma haklı göstermekte ve bağımlılığın değişmezliğini savunmaktadır. Avcıoğlu'nun söylediğinin aksine, halkın devrimci iktidarı, refaha ulaşmanın baş engeli olan ve halkı sömüren emperyalist boyunduruğu kırar ve halkın yaratıcı gücünü seferber ederek gelişme yollarını açar. Halkın refahı dışa bağlı değildir, onun yaratıcı gücüyle gerçekleşir.

Emperyalizm ve işbirlikçileri Yunanistan'da faşist bir cunta yönetimine niçin başvurdular? Avcıoğlu'nun bahsettiği gibi Yunanistan' da «sol ve devrimci bir iktidarın işbaşına gelebilmesi ihtimali» zayıf olduğu için değil, tam tersine böyle bir ihtimal kuvvetle kendini gösterdiği için, halkın devrimci mücadelesi güçlendiği için.

Emperyalist baskı ve sömürü bütün sömürülen ülkelerde olduğu gibi Yunanistan'da da sınıf çelişmelerini daha da keskinleştirir. Emperyalistler bu şartlar içinde güçlenen halkın devrimci mücadelesini bastırmak için zorbalık rejimine başvururlar. Bütün dünya halkları gibi, Yunan halkı da emperyalist hâkimiyeti kıracaktır.

Boş Hayalleri Yıkalım

Devrim, Emek ve **Aydınlık Sosyalist Dergi,** bütün bu küçük burjuva akımlar, hangi noktada birleşmektedir?.

Her üç dergi de devleti sınıflar üstü görmekte devletin hâkim sınıfların bir baskı aracı olduğu gerçeğini inkâr etmektedir. Devlete devrimci bir açıdan değil de, bu açıdan bakılınca, hâkim sınıfların baskı mekanizmasını parçalamak için yerine getirilmesi gereken görevler kavranamaz.

Hâkim sınıfların baskı mekanizması ancak halkın örgütlü gücüyle parçalanabilir. Emperyalistlerin şiddeti, ancak halkın devrimci şiddetiyle altedilebilir. Tek güveneceğimiz güç proletarya partisi önderliğinde halk yığınlarının örgütlü gücüdür. Buna karşılık halk yığınlarının devrimci gücüne güvenmeyen her akım, devleti sınıflar üstü gösterir, hâkim sınıfların baskı mekanizmasına, emperyalizme bir noktada boyun eğer ve bunun teorisini yapar.

Bu teoriyi bütün dünyada modern revizyonistler yaymaktadır. Modern revizyonizm, Leninist devlet teorisini ve bu teoriye dayanan proletarya diktatörlüğünü inkâr etmekte, sivil-asker aydınlar önderliğinde kapitalist olmayan yoldan sosyalizme ulaşılacağı şeklindeki sahte devrimci görüşleri yaymaktadır. Devletin baskı mekanizmasını parçalamadan «devrim» olacağı fikrini yaymaktadır.

Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi, dünya halklarına devrim yolunu gösteriyor. Bu yol, emperyalistlerin ve bütün gericilerin dünya halkları üzerinde kurdukları baskı mekanizmasını şiddetle parçalama yoludur, halk savaşı yoludur. Asya, Afrika ve Lâtin Amerika'nın devrimci halkları bu yolda, revizyonist fikirleri çökerterek mücadele ediyor.

Bütün proleter devrimciler, arkadaşlar!

Halkımızın kurtuluşu bu yoldan gerçekleşecektir.

Boş hayaller yayan revizyonist görüşleri yıkalım.

Amerikan emperyalistlerinin ve işbirlikçilerinin şiddetini amansız bir mücadeleyle yıkmaya halkımızı hazırlayalım.

DÜZELTME

343. sayfa ikinci sütunun 9 uncu satırındaki «manasız» kelimesi, **amansız** olarak; 351. sayfadaki arabaşlıkta «saptanmıştır» kelimesi de **saplanmıştır** olarak düzeltilecektir.

Cesaretle Savaşalım

«Amerikancı AP iktidarı yeni vergiler ve zamlar koydu, paranın değerini düşürdü. İşsizlik ve pahalılık halkımızı kasıp kavuruyor. Amerikancı patronların, toprak ağalarının, tefecilerin ve vurguncu tüccarların sömürüsü büsbütün insafsızlaşıyor. Bunlar halkımızın baş düşmanlarıdır. Yurdun her yanında işçiler, köylüler ve bütün halk mücadele bayrağını yükseltiyor. CESARETLE SAVAŞALIM» (İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 21)

Halkımızın devrimci mücadelesinin kitle silâhlı İŞÇİ - KÖYLÜ Gazetesinin 21. sayısı da işbirlikçi iktidar tarafından toplattırıldı. Böylece İŞÇİ - KÖYLÜ'nün son üç sayısı da toplattrılmış olmaktadır. Amerikancı AP iktidarı İŞÇİ-KÖYLÜ'nün halkımızın eline ulaşmasını, halkımızın mücadelesine ışık tutmasını engellemek için saldırılarını arttırmaktadır. Gazetelere postanelerde el koymakta, Gazeteyi halkımıza ulaştıran devrimci arkadaşlar hapsedilmektedir.

Hasan Yalçın, Ferit İlsever ve Mehmet Emin Yıldırım arkadaşlar Malatya'da, Taner Turan ve Emrullah Dillioğlu arkadaşlar İskilip'te tutuklandı.

Amerikancı iktidar İşçi-Köylü Gazetesinin halkımızın eline ulaşmaması için her yöntemi kullanmaktadır. Gazetemizi bütün yurda yaymak için giriştiğimiz çalışmalar her türlü baskı ve tehditle yok edilmek istemektedir. Hasan Yalçın, Ferit İlsever ve Mehmet Emin Yıldırım arkadaşlar halkımızın devrimci gazetesini sattıkları için tutuklanmışlardır. Mehmet Emin arkadaş daha sonra bırakılmış. Hasan ve Ferit arkadaş, işçi sınıfının köylülerle beraber diğer sınıflar üzerinde tahakümünü tesis için propaganda yaptıkları iddiasıyla yargılanmak üzere Malatya Cezaevine konmuşlardır. Taner Turan ve Emrullah Dillioğlu arkadaşlar, Çorum Haşhaş mitingine köylülerin katılması için çalışma yaptıkları İskilip'in Karaören köyünde jandarma tarafından nezarete alınmışlar, daha sonra AP İl Genel Meclisi Üyesi Yılmaz Yıldırım'ın Valiyle telefonda görüşüp yaptığı baskıyla mahkemeye verilmişler,. İşçi-Köylü gazetesi dağıtmaları bu gazetenin afişlerini köylere asmaları komünizm propagandası olarak nitelenerek tutuklanmışlardır. Bu arkadaşlar da halen İskilip Cezaevinde bulunmaktadırlar. Bu arkadaşları savunmak üzere İskilip'e gönderilen avukat arkadaş ve diğer iki arkadaşımız polis tarafından şüpheli şahıs oldukları iddiasiyla karakolda alıkonmuşlardır. Arkadaşlarımızın savunmasız bırakılması için her türlü baskı yapılmaktadır.

Tarsus'ta bir jandarma yüzbaşısı köyleri gezerek İşçi-Köylü okuyan köylüleri tehdit etmektedir. Ankara ve Adana'da İşçi - Köylü'nün son sayısını satan arkadaşlar nezarete alınmıştır. Almanya'da, Nürnberg'te İşçi - Köylü Gazetesini satan işçi arkadaşlarımız Türk Konsolosluğuna çağrılarak tehdit edilmekte ve kendileri-

ne «komünist faaliyetlere âlet olmanın konsoloslukça hoş karşılanmadığı ve gereken tedbirlerin alınacağı» bildirilmektedir. Bunun üzerine Nürnberg'te çalışan işçiler satılan İşçi-Köylü adedini 300'den 500'e çıkarma kararı almışlardır. Gazetemizin İstanbul Bürosunda İşçi-Köylü Gazetesi aranmış, Söke Devrimci Gençlik Derneğinde arama yapan polis İşçi-Köylü Gazetelerine el koymuştur. Ankara Hukuk Fakültesine giren polis, toplatma kararı olmayan sayılar da dahil binlerce gazeteye el koymuştur.

İŞÇİ-KÖYLÜ'ye Yapılan Baskılar, Halkımıza Yapılan Baskı ve Zulümün Bir Parçasıdır. Devrimci Sendikacı Necmettin Giritlioğlu Hâkim Sınıflar Tarafından Vurduruldu.

İşçi-Köylü, halkımızın devrimci davasını sonuna kadar cesaretle savunduğu için hâkim sınıfların saldırılarına hedef olmaktadr. Bu saldırılar, halkımıza karşı girişilen ve son zamanlarda arttırılan baskıların bir parçasıdır.

Halkımızın kurtuluşu yolunda mücadele ettikleri için bugün yüzlerce arkadaşımız hapistedirler. Aliağa Petrol Rafinerisinde mücadele eden devrimci sendikacı YİS Genel Başkanı Necmettin Giritlioğlu hâkim sınıflar tarafından vurdurulmuştur. Diyarbakır'da yedi ay önce bir pol s tertibiyle tutuklanan ve işkencelere maruz kalan Atillâ Keskin, Müfit Özdeş, Hüseyin İnan ve Ercan Enç arkadaşlar halâ hapistedirler. Bursa'da Deniz Gezmiş ve Cihan Alptekin arkadaşlar da halâ mahkemelere çıkarılmamakta, polisin düzmece raporlarıyla hapiste tutulmaktadır. Ankara'da Oktay Etiman arkadaşta zanlı olarak halâ hapiste tutulmakta ve mahkemeye çıkarılmamaktadır. İstanbul'da AP iktidarının sarı sendika kanunlarına karşı haklı mücadeleye katılan yüze yakın işçi genç arkadaş halâ hapistedir. Sıkı yönetim mahkemeleri keyfi bir tutum içindedir. Avukatların savunma haklarını kısıtlamaktadır. Bu mahkemeler, Anayasa'ya ve Kanunlara aykırı olarak kurulmuştur. Iğdır'da emekçi köylülerin zalim tefecilere karşı mücadelesine öncülük ettikleri için Balamir Avşar ve Halit Güneş arkadaşlar da tevkif edildiler. İstanbul'da Ekrem Şıkak ve Cemile Çerçel b ldiri dağıttıkları iddiasiyla tevkif edilmişlerdir. Öğretmenlere yapılan baskılar her geçen gün artmaktadır. Burdur'un Bucak kazasında öğretmen Ali Cengiz hâkim sınıflar tarafından devrimci olduğu için dövdürülmüştür. Adana TÖS Başkanı Emin Tunçbilek yine devrimci olduğu için başka yere tâyin edilmiştir. Daha yüzlerce öğretmen çeşitli baskılar altındadır.

Bütün bunlar neyi göstermektedir? Halkımızın devrimci mücadelesinin güçlü olduğunu ve sömürücülerin iktidarı AP nin yıkılışının yakın olduğunu. Sömürücü sınıflar yıkılışları yakınlaştıkça saldırılarını arttırmaktadırlar. Onların saldırıları karşısında halkımız, sömürücülerin gerçek yüzlerini tanımakta, düşmanını daha açık olarak görmektedir.

İŞÇİ-KÖYLÜ İçin Kanını Ver !

Halkımızın devrimci mücadelesiyle beraber bu mücadelenin kitle silâhının, İşçi-Köylü Gazetesinin mücadelesi de güçlenmektedir. Hâkim sınıfların baskıları İşçi-Köylü Gazetesinin halkımıza ulaşması için mücadele eden arkadaşlarımızı çelikleştirmektedir. Her saldırı, mücadelemizi bir kat daha sağlamlaştırmamıza yol açmaktadır. Biliyoruz ki, İşçi-Köylü'ye saldırıların arttırılması, halkımızın yüreğine kök salan bir gazete olduğu içindir. İşçi-Köylü, çöken ve yıkılan sınıfların değil, güçlenen ve zafere ilerleyen emekçi halkın gazetesidir. İşçi-Köylü bunun için yıkılmaz. Daha bin kere toplatsalar, İşçi-Köylü'nün mücadelesini bunun için durduramazlar. Halkın içinde kök salan bir

silâh hiç bir zaman yok edilemez. Her saldırı bu silâhı güçlendirir. Her saldırı, bizim eksiklerimizi gidermemize, mücadelemizi sağlamlaştırmamıza yol açar. İşçi-Köylü'ye saldırılar da bu sonucu doğurmuştur. Gazetemizi maddî yönden çökertmek isteyen hâkim sınıflara karşı, Gazetemizin maddî yönden güçlenmesi için, daha iyi bir dağıtıma kavuşması için İstanbul'da işçi arkadaşlar fabrikalarda para toplamaktadırlar. Arkadaşlarımız kan bankalarına kanlarını satarak Gazetemize maddî kaynak sağlamaktadırlar. Berlin, Nürnberg ve Münih'te çalışan işçiler, «İŞÇİ KÖYLÜ'yü YAŞATACAĞIZ» kararı aldılar ve **«Bir Yevmiyeni İşçi-Köylü ye Ver»** kampanyası açarak topladıkları parayı gazetemize ulaştırdılar.

Arkadaşlar,

Gazetemizin daha da güçlenmesi, bütün yurtta hâkim sınıfların her türlü baskısını alteden bir dağıtım şebekesi kurulması için mücadelemizi on kat, yüz kat, arttıralım.

Bütün ileri ve demokratik güçleri, Anayasa'ya aykırı olan Gazete, dergi ve kitap toplatmalara karşı harekete geçirelim.

Bugün bir çok ilerici çevre, yazar, AP nin halkımıza ve onun devrimci organlarına karşı giriştiği saldırılara seyirci kalmakta ve ses çıkarmamaktadır. Bu adeta «Bana dokunmayan yılan bin yaşasın» demektir. Bilelim ki, bugün halkımızın devrimci mücadelesini yılmadan, cesaretle yürütenlere yapılan bu saldırılar, gelecekte bütün ilerici ve demokratik güçleri de hedef alacaktır. Bunu anlamak için, 27 Mayıs öncesi hain DP iktidarının tutumuna, AP'nin bugün hızla aldığı yola bakmamız yeter. Bu her zaman böyle olmuştur. Saldırılar karşısında susmak, boyun eğmektir. Saldırılar karşısında en ufak bir tereddüt, halk düşmanlarının işine gelecektir. Susmayalım. Haklı sesimizi yükseltelim, mücadelemizi daha da güçlendirelim!.

Halkın müeadele ettiği her yerde Gazetemizin devrimci bayrağını daha yükseklere kaldıralım!

İşçi-Köylü, işçi ve köylülerin devrimci mücadelesinin gazetesi olduğu için bütün baskıları yenecektir.

Yenilmeyen ve mutlaka zafere ulaşacak olan devrimci halk yığınlarıdır.

Gazetemizin devrimci halkımızla bağlarını bir kat daha çelikleştirelim!

Hindiçini Halklarının Kurtuluş Savaşları Zafere Doğru İlerliyor

Hindiçini'nin kahraman halkları her geçen gün kurtuluş bayrağını daha büyük bir azimle yükseltmekte, bu bölgede ABD emperyalistlerine ve onun ortaklarına, bütün gericilere ağır darbeler indirmektedirler. Proletaryanın önderliğinde gelişen halk savaşı, geniş yığınların mücadele gücünü yaratıcı bir şekilde harekete geçirmektedir. Amerikan emperyalizminin uşağı Lon Nol-Sirik Matak (Kamboçya), Thieu-Ky (Vietnam) ve Thanom-Praphas (Tayland) kliklerinin yüreğine korku salan yeni gelişmeler, Hindiçin'i halklarının ABD emperyalizmine ve bütün gericilere karşı halk savaşı yoluyla ve sonuna kadar mücadele ederek, mutlaka zafere ulaşacağını kanıtlamaktadır.

Kamboçya'da, Lon Nol-Sirik Matak kliğinin tertiplediği karşı-devrimci hükümet darbesinden bu yana, halk savaşını sür'atle geliştiren yurtsever güçler 30 000 ABD ve Saygon askerini savaş dışı etmişlerdir. Bu rakamın 12.000'ini saldırgan ABD askerleri meydana getirmektedir. Aynı üç ay içinde Lon Nol faşist kliğinin 50000 askeri de savaş dışı edilmiş; 2.400 askerî vasıta imha edilmiş; 400 kadar düşman uçağı düşürülmüştür. Bunun yanısıra, Kamboçya'nın yurtsever güçleri, yüzlerce askerî vasıta, 10.000 kadar silâh ve binlerce ton cephane ve malzeme ele geçirmişler, üç ay içinde ülkenin **yarısını** ve bu yarıda yaşayan 2,5 milyon halkı **kurtarmışlardır.** Kuzey ve Kuzey-Doğu-daki beş eyalet, tamamen düşmandan temizlenmiş bulunmaktadır.

Kamboçya Devlet Başkanı ve Kampuçea Millî Birleşik Cephe'sinin Başkanı Samdeç Norodom Sihanuk, Kamboç halkını ABD emperyalizmine, hain Lon Nol kliğine ve diğer gericilere karşı mücadeleye çağırmaktadır. Yığınlar halinde bu çağrıya cevap veren Kamboç halkı, ülkenin bağımsızlığını sağlamak, toprak bütünlüğünü kurtarmak, demokrasiyi yeniden kurmak, halk için yeni bir hayat sağlamak ve Amerikan emperyalistlerini Hindiçini'den kovmak hedefleri uğruna silâha sarılmaktadır.

Norodom Sihanuk'un 17 Temmuz 1970 de yayınlamış olduğu Yedinci Çağrı'da şu sözler yer almaktadır :

«Ancak milletimizin silâhlı mücadelesi ve devrim yapması, faşizmi, onun cani uygulayıcılarını, suç ortakları köhne büyük kapitalistleri ve Yankee emperyalizmini tamamen tasfiye edebilir.

Ancak silâhlı mücadele ve devrim, ülkenin ilerlemesini ve refaha kavuşmasını, ekonomik bağımsızlık, sosyal adalet ve halk demokrasisinin kurulmasını sağlayabilir.»

Tayland'da, proleter devrimci partinin önderliğindeki halk, silâhlı mücadeleyi hızlandırmaktadır. Kırlık bölgelerde halk savaşını geliştirerek şehirleri kuşatmak ve siyasî iktidarı silâhlı mücadeleyle ele geçirmek çizgisini uygulamaktadırlar. Son beş yıl içinde Tayland'daki devrimci silâhlı mücadelenin alevleri daha da yükselmiş ve hain Thanom-Praphas kliğine **ağır darbeler indirmiştir. Tayland** halkının mücadelesi, bütün Hindiçini halkının anti-emperyalist mücadelesinin önemli bir parçasıdır.

Tayland'daki halk kuvvetleri, ABD emperyalistlerinin ve onların uşakları gericilerin üzerlerine gönderdiği bütün güçleri bozguna uğratmakta; gitgide artan sayıda düşman askerini ve askerî malzemesini saf dışı etmekte; düşman haberleşme hatlarını ve stratejik yolları kesmekte; halk savaşını bütün bölgelere yaymaktadır. Silâhlı mücadele, ülkenin 71 eyaletinden 36 sına ve 528 bölgeden 130'una sıçramış durumdadır.

Tayland halkının devrimci mücadelesinin gelişmesi **«bütün gericiler kâğıttan kaplandır»** ilkesinin doğruluğunu açık bir şekilde kanıtlamaktadır. Bütün çabalarına ve ellerindeki büyük malzeme ve silâh miktarlarına rağmen, ABD emperyalistleri ve Tayland gericileri, halkın mücadelesini durduramamaktadırlar. Çünkü uyanan ve mücadeleye sarılan yığınların kurtuluş ve devrim arzusu, en büyük gücü meydana getirmektedir. Bu güç, mutlaka emperyalistleri ve gericileri yenecek, halkların kurtuluşunu sağlayacaktır.

Filipinler'deki gelişmeler, yığınları uyandırmaya ve onlarla kaynaşmaya önem veren proletarya partisinin önderliğinde yürütülen devrimci mücadelelerin hiçbir zaman ezilemiyeceğini ispatlamaktadır. 1968'de yeniden kurulmuş olan proleter-devrimci örgütün önderliğindeki Filipin Yeni Halk Ordusu, gerici iktidar tarafından girişilen son büyük bastırma harekâtını da bozguna uğratmış, önemli bir zafer kazanmıştır.

Gericiler, ellerindeki çok sayıda helikoptere ve ABD savaş malzemesine güvenerek, devrimci güçleri kısa zamanda imha edeceklerini iddia etmişlerdi. Ama harekât başladığında, bir türlü devrimci kuvvetleri «kıstımamadıkları» ve halk savaşı karşısında ellerindeki büyük silâhların hiç bir şeye yaramadığını görerek acze kapılmışlardır. Kuşatma çabalarını boşa çıkaran halk güçleri, karşı saldırıya geçmişler ve düşmana ağır kayıplar verdirmişlerdir.

Dünya halklarına yaptığı son büyük çağrıda Mao Zedung, yeni bir dünya savaşı tehlikesinin halâ mevcut olduğunu, fakat «Bugün dünyada esas akımın devrim olduğunu» göstermiştir. ABD emperyalistlerinin nükleer şantajına kapılmak, devrimci mücadeleden geri kalmak çok büyük bir hatadır. Dünya halklarının kabaran devrim dalgası, emperyalistlerin şantajını bozacak ve emperyalist savaş tehdidine, devrimci savaşla karşı koyarak gerçek barışın ancak emperyalizmi yıkarak sağlanacağını gösterecektir.

Hindiçin'i halklarının ve Filistin halkının gelişen mücadelesi de bunu doğrulamaktadır.

komünistler proletaryanın ileri unsurları olmalıdır

Çin Komünist Partisinin Kuruluşunun 49. yıldönümünde **Renmin Ribao** (Halk Gazetesi), **Hongqi** (Kızıl Bayrak) ve **Jienfangjun Bao** (Kurtuluş Ordusu Gazetesi) 1 Temmuz 1970'de aşağıdaki başyazıyı yayınladılar.

Dünya halklarının Amerikan emperyalizmine karşı verdikleri mücadelenin yeni bir sıçrama yaptığı, Çin'in Proleter Kültür Devrimi muzaffer bir şekilde ilerlediği ve Partiyi pekiştirme ve yeniden inşa hareketinin derinliğine gelişmeye devam ettiği şu günlerde, tüm partili yoldaşlar ve tüm Çin halkı yüce şanlı, doğru Çin Komünist Partisinin kuruluşunun 49. yıl dönümünü coşkuyla kutluyorlar.

Büyük önderimiz Başkan Mao'nun geliştirip yönettiği Çin Komünist Partisi, yaklaşık olarak yarım yüzyıllık devrimci fırtınalar süresince kitleleri silâhlandırarak gerek yurdumuzdaki, gerekse yurt dışındaki düşmanlara karşı, uzun mücadelelerden geçti; birbiri ardından kazandığı büyük zaferlerle iktidarı ele geçirdi ve proletaryanın diktatörlüğünü pekiştirdi. Çin Komünist Partisinin geçtiği şanlı mücadele süreci göstermiştir ki, O, çağımızda Amerikan emperyalizmine, sosyal emperyalizmin temsil ettiği modern revizyonizme ve tüm gericiliğe karşı verdiği mücadelede, işçi sınıfının ve tüm ülkenin devrimci halkının yönetici çekirdeği ve uluslararası proletaryanın savaş tugayı adını almaya lâyıktır.

Başkan Mao bize şunu öğretir : **«Parti, proletaryanın ileri unsurlarından meydana gelen proleterya'yı ve devrimci kitleleri sınıf düşmanlarına karşı verdikleri mücadelede yönetmeye yetenekli, güçlü bir öncü örgüt olmalıdır».** Partiyi pekiştirme ve inşa hareketi; proletaryanın devrimci öncüsünü pekiştirmek ve partinin inşasına devam etmek, **çürümüş olanı atıp taze olanı almak,** devrimin proletarya diktatörlüğü altında ilerletilmesinde, bütün kademelerdeki parti örgütlerini savaş kaleleri olarak inşaya devam etmek ve parti-

nin geniş üye kitlelerini proletarya diktatörlüğünün ilerletilmesinde ileri unsurlar olarak çelikleştirmek anlamına gelmektedir.

Proleteryanın ileri unsurları olmanın ölçüleri nelerdir? Bunlar Başkan Mao tarafndan açıklanıp, Dokuzuncu Parti Kongresinde kabul edilen yeni Parti Tüzüğüne konulan, parti üyelerinin yerine getirmek zorunda oldukları beş emirdir.

Birincisi : Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini canlı bir şekilde inceleyin ve uygulayın. Bu, düşünmemize neyin rehberlik ettiğini ve siyasal doğrultumuzu ifade etmektedir. Başkan Mao bize şunu öğretir : **Kadrolar, Marksizm-Leninizm'i belli ölçülerde kavramak için eğitilmelidirler. Marksizm-Leninizmi bundan daha fazla kavrıyorlarsa, bu daha iyidir. Bir başka deyişle, revizyonizme değil, Marksizm Leninizm'e yönelmelidirler.»** Proleteryanın ileri unsurları Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini canlı bir şekilde inceleyerek ve uygulayarak gelişebilirler. Gerek partiye girmeye can atan yeni üyeler ve faal elemanlar, gerekse daha eski Parti üyeleri Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini incelemelidirler. Özellikle bütün kademelerdeki yönetici kadrolar, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini bilinçli bir şekilde ve canla başla incelemeli, öğrendiklerini uygulamalıdırlar. Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin özü : Devrim yapmak, sınıf mücadelesini sürdürmek ve proletaryanın diktatörlüğünü uygulamaktır. Canlı bir şekilde inceleme ve uygulama derken, teori ile pratiği birleştirmeyi, Başkan Mao'nun proleter devrimci çizgisine ve sosyalist devrim ile sosyalizmin kuruluşu sırasında önerdiği genel ve özel siyasetlere sıkı sıkıya bağlı kalmayı ve sınıf düşmanlarına, «sol» ve sağ sapmalara, kişinin kafasındaki proleter olmayan görüşlere karşı mücadelede cesur olmayı kasdetmekteyiz.

İkincisi : Çin halkının ve dünya halklarının büyük çoğunluğuna hizmet edin. Başkan Mao bize şunu öğretiyor : **«Bizler insanların büyük çoğunluğunun, Çin halkının büyük çoğunluğunun ve dünya halklarının büyük çoğunluğunun çıkarlarına hizmet etmeli, bir avuç insana, sömürücü sınıflara, burjuvaziye ya da toprak ağalarına zengin köylülere, karşı-devrimcilere, kötü ya da sağcı unsurlara hizmet etmemeliyiz.»** Komünistler, halkın büyük çoğunluğunun çıkarlarına hizmet etmek için, sınıf mücadelesini sürdürmeli, Amerikan emperyalizmini ve tüm uşaklarını devirmeli, bütün güçleriyle son nefeslerini verene kadar, burjuvazinin ve bütün öteki sömürücü sınıfların devrilmesi ve bütün insanlığın kurtuluşu için mücadele etmelidirler. Bazıları halka hizmet ettiklerini söylerler. Ama, gerçekte kendi küçük çetelerine, kendi küçük gruplarına ve kendilerine hizmet ederler. Bunlar, gerçek komünist değildirler.

Bunların, yönetim organlarına katılmalarına, hele başa geçmelerine asla izin verilmemelidir.

Üçüncüsü : Haksız olarak sana karşı çıkmış olup fakat şimdi hatalarını içtenlikle giderenler de dahil olmak üzere, büyük çoğunlukla birleşmeyi başar. Bununla birlikte, mevki düşkünlerine, komploculara ve iki taraflı çalışanlara karşı özellikle uyanık olmak gerekir : Böylelikle, bu gibi kötü unsurların, her hangi bir kademedeki parti ve devlet önderliğini ele geçirme-

leri engellenmiş, parti ve devlet önderliğinin Marksist devrimcilerin elinde kalması güven altına alınmış olur. Çoğunlukla birleşmenin ve kötü unsurların her hangi bir kademedeki parti ve devlet önderliğini ele geçirmelerini engellemenin amacı, proletaryanın diktatörlüğünü pekiştirmektir. Başkan Mao bize şunu öğretir : **«Geniş halk kitleleriyle ve geniş kadro kitleleriyle, her ikisinin de yüzde doksan beşiyle birleşmek zorunludur.»** Komünistler, özellikle partinin yönetici kadroları, proletarya gibi geniş düşünce ufuklarına sahip olmalı, dar kafalı olmamalıdırlar. Genel çıkarları ve durumun bütününü gözönüne almalıdırlar. **«İnsanların değişebileceği»** ni anlamalıdırlar. **«Hata yapmış olanları, metodlarını yenilemeleri için ikna etmeli ve hatalarını gidermelerine yardım etmeliyiz. Birisi hatalarını bir kez bilinçli olarak gidermişse, onu durmadan eleştirmeye devam etmemeliyiz.»**

Dördüncüsü : Her hangi bir mesele ortaya çıktığında kitlelere danışın. Başkan Mao bize şunu öğretiyor : **«Komünistlerin çalışma tarzı pederşahî değil demokratik olmalıdır.» «Meseleler ortaya çıktığı zaman yoldaşlara danışın, enine boyuna tartışın, değişik fikirleri dinleyin ve yanlış fikirleri olanların dahi konuşmasına izin verin.»** Bir başka deyişle **«Herkese konuşma hakkı tanıma»** ilkesine sıkı sıkıya bağlı kalmalı, «dediğim dedik» anlayışına karşı çıkmalıyız. **«Bir toplantıda evet dedikten sonra sözünüzü geri alıp hayır demeyin»**. Komünistler kitlelerin gönüllü öğrencisi olmalı, kendilerini kitlelerle kaynaştırmalı, ve **«Kitlelerden kitlelere»** ilkesine sıkı sıkıya bağlı kalmalıdırlar. Parti kadrolarının, kitlelerin içine derinliğine girmeleri, araştırma ve inceleme yapmaları, canlı ve tipik örnekleri kavramaları ve ilk kez üçte birini ele alarak yaptıkları işin tamamını başarmaları gerekir. Kitlelerin meydana getirdikleri ve bizim anlayamadığımız birçok şey vardır; bu yüzden kitlelerden öğrenmek ve onların ileri deneylerini yaymak zorundayız.

Beşincisi : Cesaretle eleştiri ve özleştiri yapın. Bu, partimizin iyi bir geleneğidir. Komünistler sadece eleştiri ve özeleştiri yoluyla çelikleşebilir ve gelişebilir. Başkan Mao der ki : **«Sanki gerçeği sadece siz biliyormuşsunuz gibi, daima haklı olduğunuzu sanmayın. Sanki siz olmayınca dünya duracakmış gibi, herşeyi kendiniz yapabileceğinizi ve başkalarının hiçbir şey yapamayacağını sanmayın.»** Komünistler, gerek partiyi pekiştirme hareketi sırasında, gerekse bu hareketten sonra, kendilerini kitlelere açık tutmalı ve onların fikirlerini saygıyla karşılamalıdırlar. Hata eden biri, özeleştiri yapmaya istekli ise ve başkalarını kendisini eleştirmeye çağırıyor ve hatalarını düzeltiyorsa, o iyi bir yoldaştır.

Parti üyelerinin yerine getirmeleri gereken beş emir şöylece özetlenebilir: Birincisi, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'ne ve Başkan Mao'nun proleter devrimci çizgisine sadık kalmak; İkincisi, kitlelere güvenmek ve kitlelere dayanmak; Üçüncüsü, kendi kendine karşı doğru tavır takınmak. Bu üç meselenin çözümünde en önemlisi, dünya görüşünü bilinçli olarak yeniden biçimlendirmek ve partiye ideolojik yönden tam olarak bağlanmaya çalışmaktır. Parti üyeleri, ancak proleter dünya görüşüne kavuştukları ve beş emre uygun olarak, kendilerine karşı amansız oldukları takdirde proletaryanın ileri unsuru adını almaya lâyık olabilirler. Böylesi ileri unsurlar, ne kadar çoğalır-

sa, parti örgütlerimiz de mücadele kaleleri görevlerini o kadar başarabilecek-lerdir. Ve bizler, büyük tarihî görevimizi, proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürme davamızı mutlaka zafere ulaştıracağız.

Partimiz, Büyük Proleter Kültür Devrimi sürecinde, Dokuzuncu Parti Kongresinin eşsiz rehberliğinde ve Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi temeliyle Başkan Mao'nun başında bulunduğu ve Başkan Yardımcısı Lin Biao'nun O'nun Yardımcısı olduğu Parti Merkez Komitesi etrafında, görülmemiş bir birliğe ulaşmış bulunmaktadır. Partimiz dev adımlarla ilerlemektedir. Pekiştirme ve inşa hareketi süresince çelikleşen Partimiz, mutlaka daha da güçlenecek, pekişecek ve canlılık kazanacaktır.

Parti üyelerinin uymaları gereken beş emri, bilinçli olarak inceleyelim ve uygulayalım; yeni Parti Tüzüğünü ve Başkan Mao'nun Partinin inşasına ait düşüncelerini bilinçli olarak inceleyelim ve uygulayalım; Partinin ellinci kuruluş yıldönümünü, Partinin pekiştirilmesi ve inşasında ve sosyalist devrimle sosyalist kuruluşta büyük barışlar kazanarak kutlayalım!

Yaşasın yüce, şanlı ve doğru Çin Komünist Partisi!

Yükselsin yüce Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi!

Yaşasin yüce önderimiz Başkan Mao!

Arap Halklarının Kurtuluş Mücadelesini Hiçbir Güç Durduramıyacaktır

Geçirdiğimiz ay, Orta Doğu'da Arap halklarının devrimci mücadelesinde yeni gelişmeler oldu. Orta Doğu, bugün bütün dünyada devrimin güçleri ile karşı-devrimin güçleri arasındaki mücadelenin en sertleştiği bir yerdir. Bu bölgedeki gelişmeler, zaferler ve güçler dengesi aynı zamanda Türkiye'yi de en yakından etkileyecek olan unsurlardır. Onun için bütün devrimcilerin ve bütün ilericilerin, Orta Doğu'da mücadelenin seyrini dikkatle izlemeleri gerekir.

«Barış» Planı, Devrimciler ve Teslimiyetçiler

Temmuz'un sonlarından bu yana uzanan olaylar dizisi, ABD emperyalistlerinin yeni bir «barış» planı hazırlamaları ve bütün Orta Doğu ülkelerine kabul ettirmeye çabalamaları ile başladı. Mısır, likle reddettiler. Arap halklarına kabul ettiler. Libya, Sudan ve Lübnan, kesin bir tavır almamakla beraber, Mısır'ın tutumunu tasvip ettiklerini hissettirdiler. Buna karşılık Suriye, Irak Cezayir, Güney Yemen ve Filistin kurtuluş örgütleri, ABD emperyalistlerinin «barış» planını kesinlikle reddettiler. Arap halklarına kabul ettirilmek istenen bu «barış» ı reddedenler, «barış» planının ilk ön-şartı olan 90 günlük ateş-kes'i her fırsatta ihlâl edeceklerini söylediler.

Bu durum, Orta Doğu'da ve dünya çapında sınıf mücadelesinin bütün alanlarda gelişmesine ve şiddetlenmesine yol açtı Devrimci fikirlerle reformcu fikirler; zafere kadar mücadele çizgisi ile teslimiyet çizgisi; Marksizm-Leninizm Mao Zedung Düşüncesi ile modern revizyonizm bir kere daha kesinlikle birbirinden ayrıldılar. Amerikan emperyalistlerinin «barış planını kabul edenlerle bu planı kesinlikle reddedenler arasında gelişen mücadele, dünyanın her yerinde proleter devrimci hareket için son derece uyarıcı oldu.

«Barış» planını kabul edenlerin ilki, Birleşik Arap Cumhuriyeti hükümeti, «barış» planını reddedenlere karşı düşmanca bir tavır takındı. Nâsır, Mısır topraklarında yayın yapan **Asifa'nın Sesi** ve **Filistin'in Sesi** adlı kurtuluş örgütü radyolarının Kahire vericisini kullanmalarını yasakladı.

Ürdün'ün başkenti Amman'da ilk önce 3 000 gerillâ, sonra 25 000 kişilik bir halk kitlesi «barış» planını ve bu planı kabul edenleri şiddetle protesto ettiler. Buna karşılık, önde gelen Mısır gazetesi El Ahram, «barış» planını reddeden Irak Hükümetine «kendine bir rol arayan kanlı, yapayalnız bir rejim» diye saldırdı. Cezayir, «barış» planını kabul eden Birleşik Arap Cumhuriyeti topraklarından askerlerini çekti. Mısır, Ürdün ve İsrail tarafından gerek «barış» planının ve gerekse uygulamanın ilk safhası olan ateş kes'in kabulünden sonra da, Filistin kurtuluş örgütleri Amerikan emperyalizminin maşası İsrail saldırganlarına karşı savaşa devam ettiler. Filistin Kurtuluş örgütlerinin en devrimcisi Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi, Lübnan sokaklarını Mao Zedung'un devrimci düşüncesini örgüten afişlerle donattı ve halkın mücadele azmini yükseltti:

«Siyasî iktidar namlunun ucundadır». ABD emperyalistlerinin «barış» planının tezgâhlanmasından sonra Orta Doğu'da, saflar işte böyle belirdi.

Dünya çapında ve Orta Doğu'daki kurtuluş mücadelesiyle yakından ilgilenen ülkeler arasında saflar nasıl belirdi? Bütün emperyalist ülkeler ve gerici hükümetler, ABD «barış» planını kabul ettiler. SSCB yöneticileri, ABD emperyalistlerinin «barış» planını kabul ettiler. Bununla da kalmadılar; «barış» planını reddeden ülke ve örgütlere karşı yoğun bir faaliyete giriştiler. Suriye ve Irak'ta yüksek rütbede görevlilere sessiz ziyaretler yapan Sovyet diplomatları, «barış» ı reddeden bu ülkeleri, «yardımı kesmekle» tehdit ettiler. Sovyet TASS Ajansı, «Irak"ın olumsuz tavrı» ndan söz etti. **Pravda** gazetesi ise, «Bağdat'ın tavrı akıl almazdır» diyerek, Irak'ı «barışa karşı olmakla» suçladı.

SSCB yönetici kliğinin bu tavrına karşılık, Çin Halk Cumhuriyeti, Arnavutluk ve Vietnam Demokratik Cumhuriyeti, ABD «barış» planına kesinlikle karşı çıktılar. Bunun, Filistin halkının kurtuluş mücadelesini bölmeye ve bastırmaya yönelmiş bir komplo olduğunu belirttiler. Çin Halk Cumhuriyeti ve Arnavutluk, Sovyet modern revizyonist kliğinin Orta Doğu'da halkların kurtuluş mücadelesini baltamak için, ABD emperyalistleri ile işbirliği yaptığına işaret ettiler. Modern revizyonizmi ve sosyal emperyalizmi en sert bir şekilde eleştirdiler. Arap halklarının tek kurtuluş yolunun emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı silahlı mücadele yolu olduğunu gösterdiler.

Bütün ülkelerin işçileri, dünyanın bütün ezilen halkları ve bütün ilericiler, Orta Doğu'da bu tek kurtuluş yolunu ve bu çizgiyi savunanları destekliyorlar! ABD emperyalistlerinin «barış» planı, Arap halklarını teslim alma planıdır. Sovyet revizyonistleri, bu planın hazırlanmasında ve kabul ettirilmesinde ABD emperyalistleri ile elele çalışmışlardır. Modern revizyonistler, dünya çapında «sosyal barış» ı savunmakta ve dünya halklarının kabaran devrimci dalgasını bastırmaya çalışmaktadırlar. Ama artık modern revizyonizmin maskesi düşmekte, dünya devrimci hareketi içinde her yerde etkisi zayıflamaktadır.

Arap Halklarını Teslim Alma Planı

ABD emperyalistlerinin hazırladığı «barış» planı, 1967 harbi sonrasında Birleşmiş Milletler Güvenlik Kurulu'nun almış olduğu 242 numaralı karara dayandırılmıştır. Buna, göre, tarafların kabul edeceği 90 günlük bir ateş-kes, bölgedeki gerginliği yumuşatacak, bu ateş-kes sırasında yeni bir askerî yığınak yapılmayacaktır. 90 gün içinde, Birleşmiş Milletler temsilcisinin (Gunnar Jarring) yönetiminde barış görüşmeleri başlayacaktır. «Barış» görüşmeleri esas olarak iki noktada anlaşmayı hedef alacaktır: 1) İsrail'in 1967 savaşında hazırladığı topraklardan geri çekilmesi. 2) İsrail'in varlığının ve güvenliğinin bütün ülkelerce kabulü.

Bu plan aslında bir «barış» planı değil, Arap halklarını teslim alma planıdır. Amacı: Orta Doğu'da gelişen silahlı kurtuluş mücadelesini pasifleştirmek, bölmek, bastırmaktır. ABD emperyalistleri ve onların maşası İsrail saldırganları, a) Orta Doğu'da bir karşı-devrimci maşanın varlığını ezilen haklara kabul ettirmeye çalışmakta, Arap halklarının mücadelesini zorla bastıramayınca, diplomasi yoluyla durdurmaya çabalamaktadırlar b) Orta Doğu'daki Arap hükümetlerinin en gericileriyle ve SSCB ile işbirliği yaparak, bunun «iyi bir barış olduğu» fikrini yaymakta, Arap halklarının mücadelesini devrimci hedeflerden saptırmaya uğraşmaktadırlar; c) Orta Doğu'da açığa çıkan saldırgan niteliklerini örtbas ederek, 1967 savaşı ile saplandıkları bataktan kurtulmak istemektedirler.

Emperyalizmin Saldırgan Niteliği Değişmez!

Mao Zedung dünya halklarına şunu öğretiyor : Emperyalizm ve bütün gericiler, ağır bir taşı kaldırıp ayağına düşüren bir adam gibidir. Emperyalistler, halkın gelişen mücadelesini silâh zoruyla şiddetle bastırmaya çalışırlar. Ama şiddet ve baskı, geniş halk yığınlarının uyanışını büsbütün hızlandırır. Kitlelerin sınıf düşmanlarına karşı nefretini ve mücadele azmini arttırır. Sonunda proleter devrimci önderlik altında halkın teşkilâtlı gücü, emperyalistleri ve bütün gericileri yeryüzünden silecektir.

Emperyalistler, saldırgan savaşlarında çeşitli taktikler uygularlar. Bazan halk yığınlarına karşı açık silâhlı saldırıya geçerler. Bazan, «barış» çığlıkları atarak, hızlanan devrimci mücadele karşısında düştükleri bataktan sıyrılmak isterler. Belli bir anda, ABD emperyalistleri bu savaş - «barış» taktiklerinin hepsini hazır bulundururlar; hepsini birden kullanarak devrimci mücadeleyi bölmeye, engellemeye çalışırlar. Onun için bütün devrimciler, bütün ilericiler ABD emperyalizminin dünyanın en gerici ve saldırgan gücü olduğunu bir an için bile unutmamalıdır. Belirli bir anda ABD emperyalizmi hangi taktiği veya taktikleri uyguluyor olursa olsun, onun niteliğinin hep aynı kaldığını bilmeliyiz. ABD emperyalizminin ve onun işbirlikçisi bütün gericilerin amacı : Halkı ezmek ve sömürmek, devrimi önlemektir. Yıkılıp gidinceye kadar bu amaçları değişmiyecektir.

Bugün dünya çapında devrimci mücadele için şartlar gayet elverişlidir. Düşman ne kadar güçlü gözükürse gözüksün, eğer bu şartlar altında mücadeleye azmeder ve kurtuluş yolunda sabırla, fedakârlıklarla, cesaretle ilerlersek, nihaî zaferi elde edebiliriz. Onun için, ABD emperyalistlerinin ve bütün gericilerin «barış» tekliflerine kanmamalı, «politik çözüm» masallarının gelişen mücadelemizi durdurmak için uydurulduğunu kavramalıyız. Teslimiyet plânlarına kanmamalı, kurtuluş ve devrim yolunda yürümeye devam etmeliyiz.

ABD emperyalistlerinin, İsrail saldırganlarının ve Sovyet modern revizyonistlerinin «barış» planını, işte bu devrimci öğreti ışığında incelemek gerekir.

1967 savaşında ABD emperyalistleri İsrail saldırganlarını kullanarak Arap halklarının gelişen mücadelesini sindirmek istemişlerdi. Savaşı kazandılar, fakat amaçlarına ulaşamadılar, çünkü Arap halkları boyun eğmedi. Aksine, bütün Orta Doğu'da emekçi halklar ve devrimci güçler ABD emperyalizminin ve işbirlikçilerinin maskesini düşürdüler. Arap halklarının mücadelesi büyük bir nitelik gelişmesi geçirdi. 1967 yenilgisinden sonra devrimci halk savaşı, kitlelerin yaratıcı gücünü büyük ölçüde harekete geçirmeye başladı. İsrail saldırganlarının almış olduğu her toprak parçası, onlar için bir tuzak haline geldi. ABD emperyalistleri ve gericiler acze düştüler.

Kabaran kurtuluş mücadelesinden korkan emperyalistler ve saldırganlar, Arap ülkeleri içinde en gerici unsurlarla ve reformcularla işbirliği ederek, mücadeleyi saptırmak ve engellemek taktiğini ön plana çıkarmak zorunda kaldılar. İşte ABD emperyalistleri bu nedenle «âniden» «barışçı» (!) bir maske takmışlar ve «politik çözüm» masalları anlatmaya başlamışlardır.

Emperyallerin «Barış» Masalına Kim İnanır?

Nerede bir sınıf mücadelesi varsa, oraa çeşitli siyasî hareketler ortaya çıkar. Bunların bir kısmı ilerici, devrimci; bir kısmı ise reformcu, tutucu hareketlerdir. Mücadelenin her dönemecinde bu hareketler birbirlerinden ayrılırlar; devrimci ve reformcu saflar yeniden belirlenir. Belli bir anda emperyalizm ve ge-

riciler, reformcu hareketleri devrimci hareketlere ve özellikle proleter devrimci harekete karşı bir koz olarak kullanmaya çalışabilirler. Bu oyuna gelen reformcular, karşı-devrimci tutumlara düşebilirler. Proleter devrimcileri, bu durumda reformculuğun teslimiyetçi niteliğini de ortaya koymak ve ona karşı mücadele etmek zorundadırlar.

Orta Doğu'da olan da budur. Gelişen mücadele içinde çeşitli akımlar vardır. Mücadelenin bugün vardığı dönemeçte, devrimci akımlar ABD emperyalizmine ve İsrail saldırganlarına ve bütün gerici güçlere karşı silâhlı mücadeleyi savunmaktadırlar. Filistin'de halkların eşitliği ve kardeşliği esasına dayanan, devrimci bir devletin kurulmasın istemektedirler. Bütün bölgenin emperyalizmden ve Siyonizmden arınmasını istemektedirler. Bugün bu çizgiyi savunanlar : Arap halkları ve onları temsil eden Filistin kurtuluş örgütleridir.

Burjuva ve küçük burjuva Arap rejimlerinin büyük kısmı, bugün ABD emperyalizmi ile uzlaşmaktan yanadırlar. Bu hükümetler, Orta Doğu halklarının gerçek ihtiyaçlarını temsil etmemektedirler. Çıkarları devrimden yana değildir. Eninde sonunda kendilerini de yıkacağından korktukları için, halkın gelişen mücadelesini durdurmak ve saptırmak istemektedirler. Bunların bir kısmı, başlangıçta sırf kendi halklarını uyutmak için İsrail'e karşı çıkmışlardır. Tutumlarında ırkçı, şoven olmuşlardır. Yine bir diğer kısmı, başlangıçta ilerici, devrimci gözükmüşler, fakat çeşitli nedenlerle sonradan tavır değiştirmişler ve gerici bir niteliğe bürünmüşlerdir. Bu nedenlerin başında : İçteki gericilerin ve ABD emperyalistlerinin baskısı; kitlelere inanmamak ve mücadeleden yılmak, yaklaşan zaferi görmemek; devrimden korkmak; gelmektedir.

İşte bu rejimler, Sovyet modern revizyonist kliğinin de baskısıyla, ABD emperyalistlerinin «barış» planını kabul etmişlerdir.

Orta Doğu'da Modern Revizyonizmin Oyunu

Sovyet modern revizyonistleri, sınıf mücadelesinin geliştiği her yerde reformcu ve teslimiyetçi burjuva ve küçük burjuva akımları desteklemektedirler. Dünya halklarını sözde yardımlarla avuçları içine alıp daha sonra kendi uzlaşıcı politikalarını onlara zorla kabul ettirebilmek istemektedirler. Devrimci Mücadeleyi bu şekilde yolundan saptırmak istemektedirler. ABD emperyalistlerinin «politik çözüm» masallarını tekrarlayarak onların taktiklerine âlet olmaktadırlar.

Sovyet modern revizyonistlerinin Orta Doğu'daki politikaları'da budur.

The Patriot (Yurtsever) adlı, revizyonist çizgiyi savunan bir Hindistan gazetesine verdiği bir beyanatta, modern revizyonist kliğin başlarından Kosigin, Sovyet politikasını şöyle açıklamıştır : «Sovyetler Birliği, dünya durumunu, gerilimlerin artması yerine barışı kuvvetlendirici bir uzlaşma yönünde etkileyecek adımlar atmaktadır». Kosigin devamla, çeşitli devletlerle «askerî değil politik çözümlere ulaşılması için» yapılan görüşmelerden; bu görüşmeler yoluyla «mevcut silâhlı çatışmaları tasfiye etmekten»; örneğin Hindiçini'de, Orta Doğu'da vb., «saldırgan harbi durdurmaya çalışmaktan», «politik çözüm istediklerinden» söz etmiştir. Kosigin, Hindiçini'de harbin sona erdirilmesine başlıca engelin, ABD'nin tutumu olduğunu da eklemiştir.

Bu beyanın bir tek anlamı vardır : Sovyet revizyonist kliği, dünya çapında kurtuluş mücadelelerini ve devrim dalgasını durdurmak, engellemek çabası içindedir. Modern revizyonizm, halkların emperyalizme karşı silâhlı mücadele yoluyla kurtulmasından yana değildir! Revizyonistler, dünya halklarının önüne devrim hedefini değil, «barış» hedefini koymakta; gerçek barışın ancak devrim

yoluyla, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin yeryüzünden silinmesi yoluyla sağlanabileceğini gözden kaçırmaktadır.

Hindiçini'de, Orta Doğu'da, **halkların kurtuluş mücadelesinin zafere ilerlediği bir yerde,** «barışı» hedef göstermek gericiliktir. Hindiçini'de, Orta Doğu'da savaşan halklar, dünya çapında sosyalizmin safındadırlar. Buralarda mücadele eden güçler, son tahlilde dünya çapında kapitalizmin ve sosyalizmin güçleridir. Mücadele için şartların son derece elverişli olduğu bir sırada Modern Revizyonistler zaferi değil, dünya çapında kapitalizm ile sosyalizm arasında barışı savunmaktadır. Bu «sosyal barış» öğüdü, proleteryanın ve ezilen halkların dâvasını inkâr değil de nedir?

Sovyetler Birliği'nin ve SBKP'nin şanlı sosyalist geçmişi, Sovyetler Birliği'ne dünya halkları gözünde büyük nüfuz sağlamıştır. Sovyetler Birliğinin ve SBK P'nin yönetimini ellerine geçirmiş bulunan modern revizyonistler, bu nüfuzdan yararlanarak teslimiyetçi, «sosyal barış» çı politikalarını tezgâhlamaktadırlar. İşte bu nedenle, ABD emperyalistleri modern revizyonistlerle işbirliği yapmakta; emperyalistlerin sözcüleri, modern revizyonizmi Mao Zedung Düşüncesinin önderliğinde devrime tercih ettiklerini bildirmektedirler.

ABD «barış» planının hazırlayıcısı, ABD Dışişleri Bakanı Rogers, Orta Doğu «barış» planının açıklanmasından önce yaptığı bir gezide, çeşitli yerlerde şunları söylemişti:

«Komünist Çin, Hindiçini'nin geleceğinin anahtarını tutmaktadır» (Tokyo'da).

«Amerikan.. askerlerinin Kamboç harekâtı, Çin'in elini kuvvetlendirmiştir» (Londra'da).

«... (ama) Moskova'nın desteğiyle Hanoi, bir barış antlaşması yapabilir» (Washington'da).

Nedir bu lâfların anlamı? Çin Halk Cumhuriyeti, dünya çapında proleter devrimci hareketin, nihaî zafere kadar mücadelenin baş savunucusudur. Kamboçya harekâtı, ABD emperyalizminin saldırgan niteliğinin değişmediğini göstererek, nihaî zafere kadar mücadeleyi savunanların inancını bilemiş, görüşlerinin doğruluğunu kanıtlamıştır. Bu durum karşısında ABD emperyalistleri, Hanoi ile «barış» imzalamak için, SSCB'den destek beklemektedirler!.

ABD'nin Orta Doğu planı da bu taktik çerçevesinde tezgâhlanmıştır.

Rogers'in ana fikri, «barış» planını kabul ettirmek için Sovyetlerle konuşmak, «Orta Doğu'da gerginliğin azaltılması için» onların yardımını sağlamaktı. Bu, Dışişleri Bakan Yardımcısı Joseph Sisco'nun göreviydi. Sisco, bu görevi yakın zamanlarda yaptığı Orta Doğu-Doğu Avrupa gezisi sırasında yerine getirdi. Plânın ayrıntıları üzerinde ABD-SSCB anlaşması, Sisco-Dobrinin ve ABD-İngiltere-Fransa-SSCB görüşmeleri sonucu doğdu. Bu görüşmelerin ardından Nâsır meşhur 19 günlük Sovyetler Birliği gezisine çıktı. Bu gezi sırasında Sovyet yetkilileriyle 30'dan fazla toplantı yaptı. Modern revizyonist yöneticiler, Nâsır'a «barış» planının kabulünü telkin ettiler, kabul etmediği takdirde askerî yardımı keseceklerini bildirdiler. Nâsır'ın gezisi sonunda yayınlanan bildiri «Orta Doğu çatışmasının en sür'atli çözümünün» sağlanmasından söz ediyordu. Hâlen Mısır-Ürdün-İsrail arasında uygulanmaya başlanmış olan ateş-kes'in önemli bir şartı: Ateş-kes sırasında cephelerde yeni yığınak yapılmamasıdır. **Ama bu şart,** resmen kabul edilmiş değildir ve tamamen ABD ile SSCB arasında gayri-resmî bir uzlaşmaya dayanmaktadır!

Olayların bütün gelişme çizgisi, modern revizyonistlerin Orta Doğu'da oynadığı rolü bütün açıklığıyla ortaya koymaktadır.

Pratik Yanlış Görüşleri Çürütmektedir

Ülkemizde, modern revizyonistlerin dünya halklarının kurtuluş mücadelelerini desteklemedikleri ve hattâ baltalamaya çalıştıkları düşüncesini reddedenler vardır. Onlara göre, Sovyetler Birliği dünyanın çeşitli yerlerinde halklara geniş ölçüde silâh ve para yardımı yapmaktadır; bu, SSCB'nin devrimci tutumunun kanıtıdır.

Orta Doğu'daki son gelişmeler, bu düşüncenin ne kadar yanlış olduğunu bir kere daha ispatlamıştır. Mesele, modern revizyonizmin bazı ülkelere silâh ve para yardımı yapıp yapmaması değildir. (Eğer silâh ve para yardımında söz edeceksek, SSCB'nin Endonezya'daki ve Yunanistan'daki faşistlere, Hindistan, Burma ve diğer yerlerdeki gericilere yaptıkları yardımları da zikredebiliriz.) Asıl mesele, SSCB'nin belirli bir mücadele içinde **kimlere, hangi akımlara** destek sağladığı; bu desteği **niçin** sağladığı; dünya çapında hangi fikirleri yaydığı ve halklara neyi öğütlediğidir.

Açıktır ki Modern Revizyonistler, daima teslimiyetçi, reformcu unsurlarla işbirliği yapmakta, teslimiyet öğütlemekte, yaptığı «yardım» ı da bu teslimiyet öğüdünü yayarken daha etkili olabilmek, öğüdünü kabul ettirebilmek yolunda gerekli nüfuzu sağlamak ve sahte-devrimci niteliğini gizlemek için yapmaktadır.

Proleter devrimciliğiyle modern revizyonizmi aynı kefeye koyanlar (bk. ASD, sayı : 221), modern revizyonizmle mücadelenin «günümüzün meselesi olmadığını» iddia edenler yanlış yoldadırlar! Bugünün dünya şartlarında modern revizyonizme karşı açık ideolojik mücadele, ABD emperyalizmine ve bütün gericilere karşı verilen mücadelenin çok önemli, bölünmez bir parçasıdır.

Nerede ABD emperyalizmine ve onun işbirlikçilerine, bütün gericilere karşı mücadele gelişiyor ve keskinleşiyorsa, orada modern revizyonizmin gerçek yüzü ortaya çıkmaktadır. Çünkü halkın gelişen mücadelesi karşısında modern revizyonizm gitgide baltalayan bir tavır takınmaktadır.

Bu nedenle, inanıyoruz ki kurtuluş yolunda kararlı olan halklar, er geç modern revizyonizme karşı açık ideolojik mücadelenin kaçınılmazlığını göreceklerdir. Bu, onların kendi ülkelerindeki pratiğinin bir icabı olarak doğacaktır. Bu zorunluluk, modern revizyonizme karşı bütün ilkesiz birlikçi, orta-yolcu tavırları silip atacaktır.

Kosigin'in iddia ettiğinin aksine, yalnız Hindiçini'de değil, bütün dünyada, «sosyal barış» ın sağlanmasına başlıca engel, ABD emperyalizmi değildir. Sosyal «barış» ın sağlanmasına başlıca engel, dünya halklarının ve bütün ülkelerin işçilerinin mücadele azmi; sınıf düşmanlarına karşı duyduğu nefret; bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm özlemidir!

Modern Revizyonizmin Gerçek Yüzü

Dışişleri Bakanı Rogers'ın yukarıya almış olduğumuz sözleri ve Kosigin'in beyanatı, yakında ateş-kes ve «barış» plânlarının Hindiçini için tezgâhlanacağının da belirtisidir. Proleter Devrimci AYDINLIK'ta, modern revizyonist kliğin Hindiçini'de halk savaşının genişlemesinden ve gelişmesinden nasıl tedirgin olduğunu daha önce belirtmiştik (Proleter Devrimci AYDINLIK, sayı 7-21, s. 177). Hindiçini halkları, mücadele içinde Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin gösterdiği yoldan her geçen gün daha kararlı bir şekilde ilerlemektedir. (Proleter Devrimci AYDINLIK, s. 6-70, s. 155). Modern revizyonizmin devrimci olup olmadığını Hindiçini halklarından öğrenebileceğimizi belirtmiştik (Proleter Devrimci

AYDINLIK, sayı 8-22, s. 269). Orta Doğu'da ABD «barış» plânının tezgâhlanmasına karşı Vietnam Demokratik Cumhuriyeti'nin gösterdiği tepki, bu tahlilimizi bütünüyle doğrulamıştır.

Vietnam Demokratik Cumhuriyeti, 13 Ağustos 1970 günü resmî Nhan Dan gazetesinde yayınlanan ve Hanoi radyosundan da tekrarlanan bir bildiride, Orta Doğu ateş-kes plânını «ABD emperyalistlerinin son derece sinsi» bir manevrası olarak nitelendirmiştir. Ateş-kes plânı için Sovyet desteğinden ve Çin'in uzlaşma teklifine karşı çıkışından hiç söz edilmeksizin, plâna şiddetle saldırılmakta, plânın «Arap halkları ve Filistin kurtuluş hareketi tarafından... mahkûm edildiği» belirtilmektedir.

Resmî «Yorumcu» imzasıyla yayınlanan yazı şöyle demektedir: «Amerikan emperyalizmine karşı mücadelenin ön saflarında yer alan Vietnam halkı, yakın silâh arkadaşları Arap halklarının savaşını derin ilgiyle izlemişlerdir.» ABD plânı, «İsrail saldırganlarının Arap topraklarının bir kısmını ele geçirip, barış görüşmelerinde kuvvetli duruma gelmelerini sağlamak için tasarlanmıştır.»

Vietnam'ın tutumunun yanısıra, ABD emperyalist basınının bu bildiriye tepkisi çok ilgi çekicidir. Emperyalist diplomatlar, Hanoi'nin şimdi Çin Halk Cumhuriyeti'nin görüşüne daha yakın olduğu, uzun süreli savaş isteğine yatkın olduğu görüşündedirler. Vietnam Demokratik Cumhuriyeti'nin devrimci tutumu, Rogers'ın yukarıda ifade ettiği endişeleri doğrulamaktadır.

Ve yine tıpkı Rogers'ın belirttiği gibi, ABD emperyalistleri bu tavır karşısında SSCB yöneticilerinden medet ummakta, Vietnam Demokratik Cumhuriyeti'ni Moskova'ya şikâyet etmektedirler. Yine aynı emperyalist sözcüler, Vietnam'ın tutumunun daha şimdiden, Paris «barış» görüşmelerinde beklenen bir ABD ateş-kes teklifine karşı çizgiyi çizmek, olduğu kanısındadırlar.

Bütün bunlar, ABD emperyalizmi ile modern revizyonizmin işbirliği hakkındaki tahlilimizi doğrulamaktadır.

Vietnam Demokratik Cumhuriyeti'nin ABD «barış» teklifine karşı takındığı tavır, modern revizyonizmle mücadele de önemli bir gelişmedir. ABD emperyalizmine karşı halk savaşı şartlarında modern revizyonist fikirler sür'atle çökmektedir.

Bütün dünyanın devrimci güçleri, artık Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesinin izinde, modern revizyonizmle açık ideolojik mücadele zorunluluğunu duymaktadır. Çünkü bütün ülkelerde gelişen sınıf mücadelesi, modern revizyonizmle mücadelenin «entellektüalizm» değil, salt «dışsal» bir mesele değil, fakat devrim yolunda başarıyla yürümenin en önemli bir şartı olduğunu ortaya koymaktadır.

Modern Revizyonizm İntikamcı Alman Emperyalistleriyle Anlaştı

Kapitalizmin eşit olmayan gelişmesi, uluslararası plânda zaman içinde farklı ülkelerin burjuvazilerini ön plâna çıkarmaktadır. ABD tekelci sermayesinin ekonomik, politik ve askeri durumu son zamanlarda büyük sarsıntılar geçirmiştir. Bu, ABD emperyalistleri ile diğer emperyalist ülkeler arasındaki çelişmelerin keskinleşmesine yol açmıştır. Başta Batı Alman burjuvazisi, çeşitli Avrupa ülkelerinin burjuvazileri ABD hegemonyasına karşı çıkarak kendi nüfuzlarını geliştirmek için mücadele etmektedirler. Bu gelişen emperyalistlerarası çelişmeler, zaman zaman değişen bloklaşmalara, geçici anlaşma ve uzlaşmalara, çeşitli politik taktiklerin kullanılmasına yol açmaktadır.

İşte yeni Batı Alman-Sovyet Saldırmazlık Anlaşması, bu gelişmelerin sonucudur. Batı Almanya, bu anlaşmayla Av-

rupa'daki nüfuzunu arttırmakta ve özellikle, Doğu Avrupa'ya daha fazla sızmaya çalışmaktadır. Sovyet modern revizyonistleri ise, «Avrupa'nın güvenliği» gibi su katılmamış bir kapitalist slogan altında, ABD emperyalizminin aleyhine Avrupa'da nüfuz alanları sağlamak çabasındadır.

Modern revizyonist yöneticiler, artık Alman burjuvazisinin niteliğinin değiştiğinden, Nazizmin ve intikamcılığın belirtilerinin görülmediğinden, Alman finans kapitalinin barışçı olduğundan söz etmektedirler. Ama Alman burjuvazisinin niteliği değişmiş değildir. Yalnızca, Hıristiyan Demokratların yerine Sosyal Demokratlar'ın yönetimi altında, bir yandan hızla yürütülen silâhlanma çalışmalarının yanısıra, politik ve ekonomik saldırı taktiği ön plâna çıkarılmıştır. Modern revizyonistler, kendi ülkesinin halkını insafsızca sömüren, saldırganlık plânlarını terketmemiş ve bütün dünya için büyük bir tehlike teşkil eden Alman finans kapitalizmini dünya halklarına şirin göstermek çabasındadırlar. «Barş» maskesini takmış olarak yayılmak isteyen Alman emperyalizmi ile Saldırmazlık Paktı imzalayarak, ona hizmet etmektedirler. Modern revizyonistlerin, Alman burjuvazisinin niteliğini gizleme çabaları ile ABD emperyalistlerin «barış» plânlarının reklâmını yapmaları modern revizyonist kliğin niteliğini göstermektedir.

Bu şekilde imzalanan, bu amaçları güden Sovyet-Batı Alman Saldırmazlık Paktı iddia edildiğinin aksine, «barış yolunda bir adım» değildir! Özellikle Avrupa halklarının ve bütün dünya halklarının sırtındaki boyunduruğu pekiştirmek, kapitalizmin çöküntüsünü önlemek ve «sosyal barış» ı, yâni halka karşı saldırıyı geliştirmek için atılmış bir adımdır.

Modern Revizyonizme Karşı Mücadelede Kararlı Olalım

Modern revizyonizm, dünya halklarının kurtuluş mücadelesinin önünde, çok yanlı bir tehlikedir!

Bütün ülkelerin proleter devrimcileri, emperyalizme karşı sonuna kadar mücadeleye kararlı halklar ve devrimciler, modern revizyonizmin saptırma ve engelleme çabasını yeneceklerdir. ABD emperyalizmine ve bütün gericilere karşı mücadele ve modern revizyonizme karşı açık ideolojik mücadele, birbirine yakından bağlı olarak gelişecektir.

Modern revizyonizme karşı açık ideolojik mücadele, proleter devrimci hareketimizin önde gelen bir ilkesidir. Bu ilkeye, ülkemizin somut şartlarında çeşitli tecrübelerden geçerek vardık. Ülkemizde sınıf mücadelesini geliştirmek, kabaran devrimci dalganın önünde yürüyebilmek için bunun şart olduğunu gördük. Bu yolda yürümeye devam edeceğiz.

Biz, ülkemizin proletarya önderliğinde verilecek halk savaşı yoluyla kurtulacağını savunuyoruz. Bu hedefe varmak için, yoğun bir kitle çalışması vermeli, bütün alanlarda sınıf mücadelesini geliştirmeliyiz. Ülkemizde devrimci yolun ne olduğu konusunda çeşitli akımlar, modern revizyonist tezleri savunmakta, bu tezlerden etkilenmektedirler. Bu akımlara karşı mücadele etmeli, modern revizyonist fikirlerin devrime değil, karşı devrime götüreceğini göstermeliyiz.. Modern revizyonizmle mücadeleyi, geniş yığınların somut meselelerine indirmeyi öğrenmeliyiz.

Yaşasın halklara kurtuluş yolunu gösteren proleter devrimci düşünce!

Yaşasın dünya halklarının kurtuluş mücadelesi!

Bilimsel Sosyalizmin Yıkılmaz Temeli Üzerinde

proletarya partisi

«Proletaryanın iktidar mücadelesinde örgütten başka silahı yoktur. Burjuva dünyasındaki anarşik rekabet yönetimi altında dağılan, sermaye için zorla çalıştırılarak ezilen, durmadan yoksulluğun, vahşetin ve yozlaşmanın «derinliklerine» itilen proletaryanın Marksizm ilkelerine dayanan ideolojik birliği, ancak ezilen milyonları, işçi sınıfı ordusuna dönüştürecek olan bir örgütün maddî birliğiyle sağlamlaştırıldığı zaman yenilmez bir güç olabilir ve mutlaka olacaktır da.»

LENİN

Proleter Devrimci AYDINLIK ve 14. sayısına kadar AYDINLIK Dergisi, başından beri «Proletaryanın ideolojik, politik, örgütsel önderliği olmadan devrim başarılamaz» gerçeğini savundu, ve bu uğurda mücadele verdi. Buna karşılık, devrimin küçük burjuvazi önderliğinde de gerçekleştirilebileceği gibi revizyonist bir tezi savunanlar (x), ve «Filipin demokrasiciliği şartlarında» proletarya partisi olamıyacağını ileri sürenler, proleter devrimci hareketimizin proletarya örgütünü inkâr ettiğini iddia etmekten geri kalmamıştır. Yalan ve demagojiyi kendilerine meslek edinmiş olan ilkesiz birlik cephesi sözcüleri, bu konuda da yalan ve tahrife sarılmak yolunu seçmişlerdir. Seçtikleri bu yolda vardıkları noktayı, devrimci kadrolar önünde açığa çıkartmak zorunlu olmaktadır. Bu işe örgüt meselesiyle ilgili bir örnekle başlıyoruz. Aydınlık Sosyalist Dergi, istediği yerde tırnak («) açmakta, istediği sözleri proleter devrimcilere malederek, istediği şekilde yazmakta, daha sonra tırnağı kapatmakta ve bu sözlerin nerden alındığını da belgeleyememektedir.

Aydınlık Sosyalist Dergi'nin Ocak 1970 sayısında yayınlanan «Aydınlık»

(x) Bkz. Türk Solu, 64, s. 21 ; Millî Demokratik Devrim Broşürü, s. 10, Aynı Broşürün 1970 baskısı, s. 23 ; Aydınlık Sosyalist Dergi, sayı : 15, s. 166)

imzalı bir yazıda proleter devrimcilerinin «bir sözcüsünün» aşağıdaki sözleri söylediği iddia edilmektedir :

«Arkadaşlar! Türkiye'nin devrimci güçleri, Amerikan emperyalizmini kapı dışarı edecek ve işbirlikçileri etkisiz bir hale getirecek tam bağımsız ve demokratik Türkiye'yi mutlaka gerçekleştirecektir. Ve o bağımsız ve demokratik Türkiye'de proletaryanın öz örgütü bir güneş gibi doğacaktır!» (sayı : 16, s. 242)

Aynı iddia ilkesiz birlikçilerin yayın organının 21. sayısının 202. sayfasında tekrarlandı. Bu sefer iddianın sahibi, ilkesiz birlikçilerin yöneticilerini «provakatör» olmakla suçlayan ve bu çeşit suçlamalarla mücadele yürütülemiyeceği yolunda kendisi uyarılan Tanju Üner adlı yazardı.

Ancak bu yalancıların dikkatsiz kaldıkları nokta, kendilerinin istedikleri gibi tahrif ettikleri konuşmanın aylarca önce, Devrimci TİP Haberleri'nin 25 Eylül 1969 tarihli ilk sayısında yayınlanmış olmasıdır. TİP Çankaya ilçesinde Doğu Perinçek arkadaşımızın yaptığı konuşmanın Devrimci TİP Haberlerinde yayınlanan ilgili bölümü aşağıdaki gibidir:

«Burada oportünizm bizi «yıkıcı» olarak adlandırdı. Evet arkadaşlar biz yıkıcıyız! Biz emperyalizmin yıkıcısıyız! Biz oportünizmin yıkıcısıyız! Ve ergeç bu yıkıntıların arasından proletaryanın devrimci örgütü bir güneş gibi parlayacaktır!» (Sayı : 1, s.7)

Yalana ve tahrife dayanarak yürütülen mücadele halkımıza hiçbir şey kazandırmaz. Böyle bir mücadele tarzını benimseyenler de, gerçekler ve devrimci mücadele karşısında çökmeye mahkûmdurlar ve çökmektedirler.

PROLETER DEVRİMCİLERİN MÜCADELESİ

«Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olamaz... önderlik rolünü ancak en ileri teorinin kılavuzluğunda bir parti yerine getirebilir.»

L E N İ N

Proleter devrimcileri, her zaman millî demokratik devrimin proletaryanın **örgütlü** önderliğinde gerçekleşeceğini ve proletarya partisi olmaksızın devrimin başarılamıyacağını savundular. e bu temel ilke uğruna bütün küçük burjuva akımlara karşı mücadele ettiler.

1) Başına oportünist bir kliğin çöreklendiği ve parlamenter olanaklarla kurulmuş olup bu olanaklarla sınırlı (hatta parlamenter olanakları bile kullanamayan) Türkiye İşçi Partisi'ni «proletarya partisi» olarak gösteren Aren-Boran kliğine karşı mücadele edildi (x).

2) Proletaryanın bağımsız bir siyasi partisi olmayacağını savunan, böylece

(x) Bu konuda özellikle bkz. Türkiye İşçi Partisi ve Sosyalist Hareket, Aydınlık, sayı: 2`s. 91; sayı: 3, s. 177; sayı: 6, s. 423; sayı: 9, s. 170; İdeolojik Birlik ve Örgüt, sayı: 10, s. 241; sayı: 11, s. 350; sayı: 13, s. 12; Oportünizmi Açığa Çıkartalım ve İdeolojik Mücadeleyle Yıkalım, sayı: 14, s. 81.

bütün halkın önderi olan proletarya partisini inkâr eden **Devrim** Dergisine karşı mücadele edildi.

3) İlkesiz birlikçilerin içinde yer alan ve **yeni tipte** Marksist bir parti olmaksızın da devrimci mücadelenin zafere ulaşacağını iddia eden görüşlere karşı mücadele yürütüldü.

4) İlkesiz birlikçilerin yayın organının döne döne ileri sürdüğü ve aslında Aren-Boran oportünistlerinin görüşlerinden farkı olmayan diğer bir revizyonist görüşe, TİP gibi parlamentarizm sınırları içinde örgütlenen bir partinin «proletaryanın öz örgütü» olacağını iddia eden revizyonist görüşe karşı mücadele edildi.

Sosyalizm kisvesine bürünen bütün burjuva ve küçük burjuva akımlara karşı yürütülen bu mücadelede, proleter devrimciler, örgüt meselesiyle ilgili fikirlerini hiçbir tahrife gelmiyecek bir şekilde ve açıkça ortaya koydular. Proleter devrimcilerin örgüte karşı oldukları yolundaki revizyonistlerden gelen iddiaların gerçekle ne kadar bağdaştığını Aydınlık'ın ilk sayısından başlayarak bir kaç örnekle gösterelim. Proleter devrimcilerin fikirleri şunlardır:

«Millî demokratik devrimde mücadele, proletaryanın ideolojik ve **örgütsel** önderliğinde yürütülür» (s. 13).

Millî demokratik devrim mücadelesi süreci içinde gittikçe daha geniş ölçüde, **bağımsız sınıf örgütleriyle** mücadeleye katılan köy ve şehir proletaryası, millî sınıflar arasındaki kuvvet ilişkilerini değiştireceği gibi, bağımsızlık ve demokrasi zaferinin kazanılmasında da en önemli rolü oynayacaktır.» (Aydınlık, 1, s. 27)

«Hedefe varmak için, en ileri örgütlenme biçimi, proletaryanın siyasî örgütüdür **Türkiye'de bugün önümüzdeki mesele, proletaryayı gerçek siyasî örgütüne kavuşturmaktır.**» (Aydınlık, 4, s. 265)

«İşçi sınıfının ve onun **öncü partisinin** yönetiminde olmayan millî ve demokratik doğrultudaki hareketler, devrim niteliğini kazanamaz. İşçi sınıfının ve onun **öncü partisinin** öncülüğü olmaksızın, millî demokratik mücadelenin kalıcı zaferlere ulaşması mümkün değildir.» (Aydınlık, 10, s. 246)

Gene Aydınlık'ın 10. sayısında yayınlanan İdeolojik Birlik ve Örgüt başlıklı yazı, proletarya partisinin ne olup ne olmadığını açıklıkla ortaya koymuş ve devrimin ancak proletarya partisi önderliğinde başarılacağını savunmuştur.

Örneklere devam edelim:

«İşçi sınıfı demokratik haklar için verdiği mücadelelerde bilinçlenir, **siyasî örgüte** kavuşur, millî demokratik devrime öncülük edecek güce ve olgunluğa ulaşır ve millî demokratik devrimi gerçekleştirecek müttefikler kazanır.» (Doğu Perinçek, Bütün Silâhlarımızla Emperyalizmin En Zayıf Noktasına Yüklenelim!, Türk Solu, 91, s. 12)

«İŞÇİ-KÖYLÜ Gazetesi, işçilerin ve emekçi köylülerin gerçek örgütünün kurulması için mücadele eder» (Tek Kurtuluş Yolu-Başyazı-İşçi Köylü, 6. sayı).

«TAM BAĞIMSIZLIK ZAFERİNİ PROLETARYANIN ÖRGÜTLÜ GÜCÜYLE KATILDIĞI MİLLÎ CEPHE SAĞLAR» (Başlık) (Aydınlık, 11, s. 353)

«Bir kısım kimseler icazet sınırları içinde kalmak endişesiyle **proletaryanın bağımsız siyasî örgütünün** kurulmasının gereklerine ters düşen **davranış-**

larını sosyalist mücadele olarak nitelemekle kimseyi kandıramazlar» (Aydınlık, 11, s. 356).

«Halkımızın gerçek demokrasiye kavuşması ve sömürüden kurtulma yolunda güçlü bir adım atması, işçi ve köylülerin ve bütün millî sınıfların devrimci iktidarının gerçekleşmesiyle mümkündür. Bunun için, en bilinçli ve en yiğit işçilerin ve işçi davasını benimsemiş herkesin **sosyalist bir partide** teşkilâtlanarak, bütün halkımızı bir cephede toplaması ve yol göstermesi gerekiyor.» (Demokrasi İşçilerin ve Köylülerin Devrimci İktidarıdır -Başyazı- İşçi Köylü, 11. sayı)

«**Proletarya partisinin**, (...) bütün millî cepheye öncülüğü olmaksızın tam bağımsızlık ve gerçek demokrasi davası kazanılamaz.» (Şahin Alpay, Türkiye'nin Düzeni Üzerine, Aydınlık 12, s. 474)

Aydınlık'ın 14. sayısında ise, proletarya örgütünün nitelikleri sayıldıktan sonra şöyle denmektedir:

«Millî demokratik cepheye öncülük edecek, halkımızın millî demokratik hareketine DEVRİM niteliğini kazandıracak ve millî demokratik devrimimizi kalıcı zaferlere ulaştıracak ve ZORUNLU olarak sosyalizme giden yolu açacak ÖRGÜT, bu örgüttür.» (s. 86)

«...Millî cephenin kalıcı zaferlere ulaşmasının şartı olan **proletaryanın bağımsız ve örgütlü gücünü ve bu gücün öncülüğünü gerçekleştirmek yönünde var gücümüzle çalışalım.**» (Doğu Perinçek, Seçimler Üzerinde, Türk Solu, 101, s. 9)

«...İşçi ve köylülerin devrimci iktidarını gerçekleştireceğiz.

«Bu mücadele **devrimci işçi sınıfı teşkilâtı** önderliğinde halkımızın devrimci cephesiyle zafere ulaşacaktır.» (Ağalığa ve Tefeciliğe Son Verilecektir, İşçi Köylü, sayı: 14)

«**İşçi sınıfının devrimci partisinin** gösterdiği yoldan ilerleyerek halk kendi kurtuluşunu kendi elleriyle gerçekleştirecektir.» (Devrim Halkımızın Eseri Olacaktır, -Başyazı-, İşçi Köylü, sayı: 14)

«...**İşçi sınıfı kendi siyasî örgütü vasıtasıyla** bütün millî sınıflara öncülüğünü çeşitli deneylerden geçerek kabul ettirir.» (Proleter Devrimci Aydınlık'ın ANT Dergisine Verdiği Beyanat, ANT, sayı : 161, s. 5)

«Ancak her duruma ve her mücadele tarzına göre örgütlenmiş, doğrudan doğruya mücadele içinde her mücadele tarzını ve nasıl ve nerelerde kullanılabileceğini öğrenme olanaklarına sahip bir **örgüt**, mücadelenin tümünü başarıyla yürütebilir. (Halil Berktay, Proleter Devrimci Çizgi ve Bazı Yanlış Eğilimler, Proleter Devrimci Aydınlık, 2-16, s. 325)

«...Proletarya ideolojisi ile teçhiz edilmiş gerçekten **devrimci bir partide örgütlenmiş işçi sınıfının** önderliği olmaksızın, emperyalizm ve işbirlikçilerini altetmek mümkün değildir.» (Şahin Alpay, İşçi Sınıfı ve Millî Demokratik Devrim, Proleter Devrimci Aydınlık, 3-17, s. 358)

«Bütün halka önderlik edecek bir **işçi sınıfı partisi** olmaksızın devrim yapılamaz. Böyle bir partinin işçi sınıfının devrimci düşüncesiyle donatılmış olması, halk yığınlarıyla kaynaşmış olması ve hatalarından dersler çıkararak

daima doğru yolda yürümesini bilmesi şarttır.» (Emperyalist Sömürü Yıkılmadıkça Yoksulluğu Yenemeyiz, İşçi Köylü, sayı: 15, s. 2)

«Bağımsızlık ve demokrasi davamızın, oradan sosyalizm davamızın ancak ve ancak gerçek bir **işçi sınıfı partisiyle** kazanılabileceğini kavramalıyız.» (Şahin Alpay, 1 Mayıs Bayramı Halkımıza Kutlu Olsun, İşçi Köylü, sayı: 16, s. 2)

«Türkiye Halkı, Amerikancı iktidarı yıkıp, kendi devrimci iktidarını kurarak kurtuluşa ulaşacaktır. Bu mücadeleye **işçi sınıfının devrimci teşkilâtı** önderlik edecektir.» (Cesaretle-Başyazı, İşçi-Köylü, sayı : 20)

Daha da çoğaltılabilecek olan bu örnekler, proleter devrimcilerin başından beri savunduğu devrimci fikri tahriflere gelmeyecek şekilde ortaya koymaktadır.

Bütün bunlarla beraber İşçi Köylü'nün 7. sayısının başyazısında yer alan «Bizim partimiz MİLLÎ KURTULUŞ Cephesidir. Bizim partimizin komutanı Mustafa Kemal'dir. Bizim partimizin üyeleri Amerikan sömürücüleriyle ortaklık etmeyen bütün bir MİLLET'dir. Bizim partimizin düşmanları, Amerikan sömürücüleri, Amerikan ortağı iş adamları ve toprak ağalarıdır.» sözlerinin de bir demagoji kampanyasına vesile olduğu görülmektedir. Seçimle ilgili olarak yazılan bu yazıda, seçimlere katılan bir proletraya partisinin olmadığı bir anda, işçi ve köylülerin kendilerini temsil etmeyen **mevcut** partilere bölünemeyeceği, emekçilerin saflarının millî kurtuluş safları olduğu belirtilmektedir. Ele alınan «Bizim partimiz MİLLÎ KURTULUŞ Cephesidir» cümlesindeki «partimiz» sözcüğünün, «saflarımız» anlamında kullanıldığı, yazının bütününden olduğu gibi, daha sonra gelen cümlelerden de açıkça anlaşılmaktadır: «Bizim partimizin üyeleri Amerikan sömürücüleriyle ortaklık etmeyen bütün bir MİLLET'dir.» cümlesi de, «partimiz» sözcüğünün mevcut partilere karşı halkın saflarını belirttiğini göstermektedir. Buna rağmen **açık** ve **berrak** olmayan ve böyle olduğu için de öğretici ve kavratıcı olmayan bu cümleler bu sebepten **yanlıştır, hatalıdır.** Bu hatadan çıkaracağımız ders, her yazdığımızı, her söylediğimizi **açık** ve **berrak** olarak yazmamız gerektiğidir.

REVİZYONİST DEĞİL, DEVRİMCİ PARTİ

«Devrim istiyorsak, devrimci bir partiye sahip olmalıyız. Marksist-Leninist devrimci teoriye ve Marksizm-Leninizmin devrimci tarzına uygun olarak inşa edilmiş devrimci bir parti olmaksızın, işçi sınıfını ve geniş halk yığınlarını emperyalizm ve uşaklarına karşı zafere götürmek imkânsızdır.»

MAO ZEDUNG

Proleter devrimcilerin her zaman **proletarya partisi ve bu partinin önderliği olmadan devrimin gerçekleşemiyeceği** gerçeğini savunduklarını örnekleriyle açıkladık. Ama Türkiye'de proletaryaya bilincin dışardan verilmeyeceği-

ni iddia edenler, dolayısıyla proletaryanın öncü müfrezesinin rolünü inkâr edenler ve «Filipin tipi demokrasi şartlarında» proletarya partisi olamıyacağını ileri sürenler olmuştur Bu fikrin de bir çok yerde yazılı örnekleri vardır. Bunları okuyalım:

«...Sosyalizmi ancak emekçilerin partisi tüm emekçi yığınları seferber ederek kurabilir; ve **böyle bir parti kurabilmek için sosyalist aşamaya yol açması bakımından demokrasi şarttır.**» [-altını biz çizdik-] (Türk Solu, Başyazı, Sayı: 58, s. 3)

«Demokrasi uğruna mücadele, gerçek sosyalist örgütün kurulması olanaklarının yaratılması uğruna mücadeledir demek istiyoruz.» (Mihri Belli, Türk Solu, 64, s. 19)

«Filipin demokrasiciliği düzeninde ulusal güçlerin hiçbirinin, ne proletaryanın ne küçük burjuvazinin kendi öz siyasî örgütleriyle politika alanında yer almasının imkânsız olduğunun gittikçe daha açık seçik anlaşılması...» (Aydınlık Sosyalist Dergi, 15, s. 163)

«...Türkiye proletaryasının ve yoksul köylüsünün kendi öz siyasî örgütüyle tarihî gelişmemizi etkiliyeceği, gerçekten demokratik ortamın yaratılması...» (Aydınlık Sosyalist Dergi, 15, s. 164)

«Filipin demokrasiciliği şartlarında... işçi sınıfı, kendi öz siyasî örgütüyle politika alanında ağırlığını koyma olanağına da sahip değildi.» (Aydınlık Sosyalist Dergi, 15, s. 178)

Gene Aydınlık Sosyalist Derginin başka bir yazısında «öz örgüt» ün Filipin demokrasisi sınırları geriletilerek kurulacağı, bunun TİP'in ele geçirilmesi mücadelesi içinde başarılacağı anlatılmaktadır (sayı : 16, s. 240, 241).

«Türkiye'nin bugünkü düzeni ile batı parlemanterizmi arasındaki temel fark, bizde emperyalizmin işbirlikçisi sınıflar dışındaki, yani işbirlikçi sermaye ve feodal mütegallibe sınıfları dışındaki sınıf ve zümrelerin politika alanında örgütlü olarak ağırlıkların koyamaması...» (Aydınlık Sosyalist Dergi, 20, s. 121).

Ve nihayet yeniden baskısı yapılan ve eski baskısındaki revizyonist ve oportünist görüşleri muhafaza eden ünlü «Millî Demokratik Devrim» Broşüründe şöyle denmektedir:

«Filipin demokrasiciliği şartlarında Türkiye nüfusunun muazzam çoğunluğunu teşkil eden şehir ve köy emekçileri, **parlamenter politika dışında tutulabildiğinden, ülkemizde bir proleter devrimci parti**, hatta bir radikal küçük burjuva partisi **yoktur.**» (s. 14)

Bu en son örnek bütün meseleyi özetlemektedir. Aydınlık Sosyalist Dergi'nin «Millî Demokratik Devrim» Broşürüne, «Niçin proletarya partisi yok?» diye sorarsınız, cevap hazırdır: «şehir ve köy emekçileri parlamenter politika dışında tutulabildiğinden».

Parlamentonun hakim sınıflara ait «kapalı av alanı»» olması, halkın proletarya önderliğinde örgütlenmesini engelleyebilir mi? Proletarya siyasî örgüte sahip olmak için, hakim sınıfların emekçileri «parlamenter politika dışında» tutmaktan vazgeçmesini mi bekleyeceklerdir? İlkesiz birlikçiler, Aybar-Aren

oportünistlerini «parlemantarizm» ve «icazetli sosyalizm» le damgalarken kendi ünlü «Filipin demokrasiciliği» ve «Karşı Devrim» teorilerini gözden geçirmelidirler. Başkasının gözündeki çöpün sözünü ederken, kendi gözlerindeki merteği unutuyorlar. Gerçek, devrimcidir. Bütün dünyanın gerçeği, «Filipin demokrasiciliği şartları» tezini yıkıyor. Sömürülen ülkelerde ve hatta tek tük kalan sömürgelerde dahi, proletarya partileri vardır ve bu partiler «Filipin demokrasiciliği» şartlarını aşarak kurulmamıştır. Faşist diktatörlükler altında dahi «politika alanına ağırlıklarını koyabilmek»tedirler, halkların kurtuluşu için mücadele etmektedirler. Dünyanın hiçbir yerinde proletarya, «emekçilerin parlamento dışında tutulması» yüzünden örgütsüz kalmıyor. Çünkü proletaryanın politikası «parlamenter politika» değil, devrimci politikadır. Revizyonist partilerin parlemanterizm batağına saplandığı dünyada, proleter devrimci partiler burjuva parlemanterizmini çökertmek, işçi ve köylülerin devrimci ve demokratik iktidarını kurmak için mücadele ediyorlar. Örneğin, Hindistan'da revizyonist partiler, bazı eyaletlerde parlamenter yoldan iktidara gelebiliyor. Bunlar hakim sınıfların «parlamenter politika dışında» tutmaya lüzum görmedikleri ve burjuvazinin eline geçmiş olan partilerdir. Bunların iktidarda bulunduğu eyaletlerde, proletarya partileri halk savaşını örgütlüyor, silahlı mücadele yürütüyor. Ve devrimci partiler proletaryayı ve bütün halkı örgütlendirirken ilkesiz birlikçiler gibi, «Onları [proletaryayı] örgütlendirmek için de onlara ulaşabilmek gerek, demokrasi gerek.» (Mihri Belli, Türk Solu, sayı: 64, s. 19) demiyor.

Proleter devrimciler, proletaryayı ve bütün halkı örgütlemek için hakim sınıfların iznini almazlar. Devrimci örgütler, her şart altında ve her zaman yığınlarla devrimci bağlar kurarlar. Bir partiye, devrimci niteliğini kazandıran da esas olarak onun bu yeteneğidir.

Proletarya partisi emperyalizm ve işbirlikçilerinin iktidarını yıkan devrimci mücadeleye önderlik eden partidir. Böyle bir parti, ilkesiz birlikçilerin burjuva devlet teorileri üzerine kurulamaz. Böyle bir parti Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin sağlam temeli üzerine inşa edilir. Ancak bu temel üzerinde halkı zafere doğru ilerleten bir parti vardır. Acnak böyle bir parti yığınlar içinde kök salar eleştiri-özleştiri ilkesini uygular, halkın devrimi cephesini gerçekleştirir ve halk ordusunu yönetir.

İşte bunun için parçalanan ve dağılan ilkesiz birliğe çökertici darbeyi vuralım!

Mao Zedung Düşüncesinin yıkılmaz temeli üzreinde, Türkiye'deki bütün proleter çevrelerin ve grupların örgüt ve eylem birliğini gerçekleştirelim.

Yıkılan ve çöken, tarihe...

Büyüyen ve ilerleyen, zafere...

işçi-köylü ege köy çalışma grubu

ege çalışmalarından çıkan sonuçlar

Bu yazı İşçi-Köylü ekibinin Ege Bölgesinde yaptığı çalışmaların sonucunda hazırlanmıştır. Devrimci mücadelemizin bugün çözmesi gereken en önemli mesele devrimci teorinin ülkemizin somut şartlarına uygulanmasıdır. Bu ise, ülkemizdeki sınıfların doğru tahlili ile mümkündür. Millî demokratik devrim mücadelemizin temel gücünün köylülük olduğunu biliyoruz. Köylük alanlarda gelişen sınıf mücadelesini doğru tespit etmek ve gelecek için devrimci sonuçlar çıkarmak bu bakımdan, devrimci mücadelemizin önündeki acil görevlerden biridir.

Köylerde yaptığımız devrimci propaganda çalışmalarından sonra, zaman zaman köylü devrimcilerin de katıldığı eleştiri öz-eleştiri toplantıları düzenledik. Bu toplantılarda hatalarımızı açık yüreklilikle tespit ettik ve çıkardığımız devrimci sonuçları bir yazı halinde bütün proleter devrimci arkadaşlara duyurmaya karar verdik. Köylük bölgelerde çalışan bütün arkadaşlar bu yolu izlemelidirler. Çalışmalarından sonra eleştiri öz-eleştiri toplantıları yapmalı, deneylerinden çıkardıkları sonuçları mutlaka yazı haline getirip devrimci kadrolara duyurmalıdırlar.

EGE BÖLGESİNDE, KÖYLÜK ALANLARDA SINIFLAR

Ege bölgesinde, köylük alanlarda esas olarak iki türlü sömürü göze çarpmaktadr. Bunlardan birincisi kapitalist büyük toprak sahiplerinin yoksul köylüler ve tarım işçileri üzerindeki ücretli emek yoluyla sömürüsü, ikincisi ise tefeci-tüccarların yoksul ve orta köylüler üzerindeki borç faizi yoluyla sömürüsü. Bunların yanında toprak kirası ve yarıcılık yoluyla sömürü de göze çarpmaktadır. Ege Bölgesinde, kapitalist üretim ilişkileri, Türkiye'nin diğer bölgelerine oranla oldukça gelişmiştir. Yarı-feodal ilişkiler bu kapitalist ilişkiler-

le içiçe geçmiş durumdadır. Tefeci-tüccar sermayesinin banka sermayesiyle ve dolayısıyla emperyalizmle olan yakın ilişkisini tespit etmek mümkündür.

Köylük bölgelerde sınıf mücadelesi gittikçe gelişmektedir. Bu mücadelenin ışığında sınıfların durumuna bakalım:

Tarım İşçileri : Tarım işçileri esas olarak ne toprağa ne de tarım araçlarına sahiptirler. Yaşamak için kendi işgüçlerini satmak zorundadırlar. Ege Bölgesinde bugün için, yoksul köylülüğe göre sayıları azdır. Bunlar ya kapitalist çiftliklerde sürekli olarak ya da çeşitli çiftliklerde, bütün bir yıl boyu gezgin olarak çalışırlar. Tarım işçileri henüz bağımsız bir güç olarak gözükmemekte ve yarı-proleter durumunda olan yoksul köylülerden kolay kolay ayırtedilmemektedirler.

Yoksul Köylüler: Yoksul Köylüler yetersiz miktarda tarım aracına ve işledikleri toprağın bir kısmına sahiptirler. Bazılarının hiç toprağı yoktur, fakat ilkel tarım araçlarına sahip olanları vardır. Yoksul köylüler kendi toprakları yetmediği için büyük toprak sahiplerinin, zengin ve orta köylülerin topraklarında ücretli işçi, yarıcı veya az miktarda kiracı olarak çalışırlar. Ege Bölgesinde yoksul köylüler esas olarak ücretli emek yoluyla sömürülmektedirler. Bunun yanında yoksul köylüler üzerinde borç faizi yoluyla tefeci-tüccar sömürüsü de vardır. Yoksul köylüler, üretim yapabilmek için değil de, kışın geçimlerini sağlayabilmek için borç almakta ve borç aldığı tefeciye her geçen yıl daha fazla bağımlı duruma gelmektedir. Bu bağımlılık aynı zamanda zengin köylü durumunda olan tefecinin toprağında bir dahaki yıl çok düşük ücretle çalışmak, ya da tüccar durumunda olan tefeciye ürününü daha ucuz fiattan satmak sonucunu doğurmaktadır. Yoksul köylüler, büyük toprak sahiplerinin, zengin köylülerin, tüccar-tefecilerin yoğun sömürüsü altında her geçen gün daha çok yoksullaşmakta ve topraklarını kaybederek proleterleşmektedirler. Ege Bölgesindeki yoksul köylülerin bütünü yarı-proleterdir.

Köylük bölgelerde tarım işçilerinin ve yoksul köylülerin aldığı ücretler son derece düşüktür. Bunun sebebi, yurdumuzdaki emperyalist sömürüdür. Ege Bölgesine işsizliğin ve topraksızlığın doğurduğu büyük işçi akınları olmaktadır. İşçi akınlarını, bölgenin dağ köylerinden ve yurdumuzun diğer bölgelerindeki köylerden mevsimlik göçler şeklinde gelen tarım işçileri ve yoksul köylüler meydana getirmektedir. Dağlardan ve diğer bölgelerden gelen yoksul köylülerin ve tarım işçilerinin yaşama şartları son derece kötüdür. Bunlar bahardan yaz sonuna kadar çalıştıkları tarlalarda ya da ahır gibi yerlerde yatıp kalkmakta, beraberlerinde getirdikleri kuru ekmekleri yiyerek karınlarını doyurmaktadırlar.

Yerleşik yoksul köylülerin bazılarında diğer bölgelerden gelen tarım işçilerine ve yoksul köylülere karşı gerici bir eğilim vardır. Geri bilinç düzeyindeki bazı yoksul köylüler, ücretlerin düşüklüğünü dışardan gelen işçi akınına bağlayarak «kırlıların» bölgeye sokulmaması gerektiğini öne sürmektedirler. Oysa dışardan gelen tarım işçilerinin ve yoksul köylülerin de, yerleşik yoksul köylülerin de sınıf menfaatleri birdir. Böyle durumlarla karşı karşıya kaldığımız zaman yoksul köylülerin ve tarım işçilerinin birliğini ileri sürmeli ve onlara sınıf düşmanlarını göstermeliyiz.

Yoksul köylüler ve tarım işçileri siyasî propagandaya son derece açıktırlar. Yoksul köylüler, sınıf düşmanlarına, başta büyük toprak ağalarına karşı büyük bir kin beslemektedirler. Yoksul köylülerin kendilerini kurtuluşa götürecek bir siyasî önder arayışı içinde bulundukları açıkça görülmektedir. Gerici partiler köylüler içinde etkinliklerini gittikçe kaybetmektedirler. Reformist partilerin etkinlikleri ise zayıflama yönündedir. Bazı bölgelerde yoksul köylülerin CHP'ye oy vermesi, bu partinin en kısa yoldan iktidara gelerek «toprak reformunu» yapacağını zannetmelerinden ileri gelmektedir. Ancak CHP'nin toprak reformu yapamayacağı da köylüler tarafından anlaşılmaktadır.

Köylerde en mücadeleci unsurlar yoksul köylüler arasından çıkmaktadır. Yoksul köylülerin bir çok yerde kendiliğinden toprak işgallerine girişerek ağalara karşı mücadele etmeleri de mücadeleci karakterlerini gösterir.

Yoksul köylülerin çok yoğun ve kapitalist büyük toprak sahipleriyle çelişkinin son derece keskin olduğu bölgelerde proleter devrimcilerin öncelikle işleyecekleri «Toprak» talebidir. Ancak bu, hükümetten toprak istemek biçiminde değil, toprak ağalarının iktidarının yıkılıp yerine işçi köylü iktidarının kurulmasını istemek biçiminde yapılmalıdır. Amerikan emperyalizminin, işbirlikçi patronların, tefeci-tüccarların ve toprak ağalarının iktidarı yıkılmadan ve onun yerine işçilerin ve köylülerin iktidarı kurulmadan «toprak talebinin» gerçekleştirilmesinin söz konusu olmayacağı kesinlikle belirtilmelidir. Yoksul köylülerle ve tarım işçileriyle kapitalist büyük toprak sahipleri arasındaki çelişkinin keskin olduğu yerlerde «ürünlerin taban fiyatlarının artması» talebini esas almak yanlıştır. Çünkü bu bölgelerde bu talep yoksul köylülerin değil, orta ve zengin köylülerin talebidir. Devrimciler bu talebi desteklemekle birlikte, esas olarak «toprak» talebini işlemeli ve «ürün fiyatlarının artması» talebini esas talebe tâbi kılmalıdırlar. Bunun tersi yapıldığı zaman yoksul köylüler ihmal edilmiş olacaktır.

Orta Köylüler : Köy küçük burjuvazisidir. Büyük sayılamayacak toprak parçasına ve tarım araçlarına sahiptirler. Bir kısmı toprak da kiralarlar. Ücretli işgücü kullanmakla birlikte **esas olarak** topraklarında kendileri çalışırlar. Orta köylüler özellikle tefeci-tüccarlar tarafından sömürülmektedirdirler. Finans-kapitalin kurumları olan bankalar, orta köylülere doğrudan doğruya çok az kredi vermektedirler. Orta köylüler gerekli krediyi alabilmek için «muteber kişilerin», yani toprak ağalarının ve tefeci-tüccarların kefaletini almak zorundadırlar. Bu kefalet yoluyla tefeci-tüccarların sömürü ağına girerler. Tefeci-tüccarlar borçlandırdıkları küçük üreticinin ürününü ucuza kapatırlar. Çoğunlukla borç faizlerini ödeyemeyen orta köylülerin tarlaları bankalar ve tefeci-tüccarlar tarafından ipotek altına alınmaktadır. Bu durum, giderek orta köylülerin küçük olan sermayelerini ve topraklarını kaybetmeleri sonucunu doğurmaktadır. Orta köylüler büyük bir hızla yoksullaşmakta ve yoksul köylü durumuna gelmektedir. Orta köylüler içinde çok küçük bir azınlık durumunu koruyabilmekte ya da bir miktar zenginleşmektedir. Orta köylülerin hızla yoksul köylü durumuna gelmesini bir köylü şöyle açıklıyor : «Geçen yıl köyden otuz işçi giderdi, bu yıl yüz işçi gidiyor».

Orta köylülerin tefeci-tüccarlar tarafından sömürülüş şeklinden şu sonuç açıkça ortaya çıkmaktadır : Tefeci-tüccar sermaye finans-kapitalin köylerdeki uzantısıdır. Tefeci-tüccarlarla bankalar arasında çok yakın ilişkiler vardır. Tefeci-tüccarlar banka sermayesi desteği ile köylülerden sömürdüklerinin bir kısmını bankalara aktarmaktadırlar. Bundan da anlaşılmaktadır ki, emperyalizm ülkemizde en gerici sınıflarla ittifak kurmaktadır. Emperyalizm bir yandan kapitalizmin nisbî gelişmesini sağlarken, öte yandan kapitalizm öncesi unsurları, ya da ilkel kapitalizmin unsurlarını ayakta tutmaktadır.

Orta köylüler tefeci-tüccar sömürüsüne karşı başkaldırmaktadırlar. Ülkemizde yapılan bir çok mitingin orta köylülerin taleplerini dile getirdiğini görmekteyiz. Bugün orta köylülüğün talebi yoğun olarak «taban fiyatlarının artması» talebidir. Devrimciler olarak orta köylülük içindeki çalışmalarımızda ve küçük üretici mitinglerinde bu meseleyi şöyle ele almalı ve anlatmalıyız : Amerikan emperyalizminin, işbirlikçi patronların, tefeci-tüccarların ve toprak ağalarının iktidarı altında «ürün fiyatlarının artması» talebinin gerçek anlamıyla gerçekleşmesi mümkün değildir. İşbirlikçilerin iktidarı ürün fiyatlarını arttırsa bile tefeci-tüccarların sömürüsü azalmayacaktır ve küçük üreticinin durumu düzelmeyecektir. Nitekim iktidar, istenen taban fiyatlarına yakın fiyatlar tesbit etmiş, ancak bunun yanında halkın kullandığı mallara yeni zamlar yapmış ve paranın değerini düşürmüştür. Bundan da anlaşılacağı gibi sömürücü sınıfların iktidarı yıkılıp yerine işçilerin ve köylülerin devrimci iktidarı kurulmadan kurtuluş mümkün değildir. Ancak işçi-köylü iktidarı altında borçlar iptal edilebilir ve tefeci-tüccar sömürüsü ortadan kaldırılabilir. Bu bakımdan küçük üretici mitinglerinde yoğun bir şekilde siyasî propagandaya girişilmeli, esas olarak buna yönelmeli ve ekonomik isteklere ağırlık veren eğilimlerle mücadele etmeliyiz.

Orta köylülerin bazılarında görülen gerici bir eğilime burada temas etmeliyiz : Yarı-proleter olan yoksul köylüler ve tarım işçileri orta köylülerin de topraklarında çalışmaktadırlar Orta köylülerin bir kısmı işçi ücretlerinin çokluğundan şikâyet etmektedirler : «Parmak kadar çocuk 12 lira ücret istiyor» çeşidinden sözler sık sık duyulmaktadır. Bu durum sınıf düşmanlarını ve dostlarını birbirine karıştırmaktan ileri gelmektedir. Bu tip eğilimlere kesin olarak karşı çıkmalı, tarım işçilerinin ve yoksul köylülerin, orta köylünün dostu olduğunu, mücadelenin aynı hedefe yönelmesi gerektiğini, yorulmadan anlatmalıyız. Deneylerimizle görülmüştür ki, yoksul köylü-orta köylü ittifakı iyi bir şekilde işlenirse köylüler bu durumu çabuk kavramaktadırlar. Çünkü orta ve yoksul köylüler arasında bir **kader birliği** vardır. Bu durumu orta köylünün toprağında çalışan bir yarı-proleter şöyle açıklamıştır : «O da benim gibi yoksul. Asıl düşmanlarımız toprak ağalarıdır».

Orta köylülüğün yoğun olarak bulunduğu yerlerde esas olarak tefeci-tüccar sömürüsü işlenmelidir.

Zengin Köylüler : Köy burjuvazisidir. Topraklara, tarım araçlarına ve sermayeye sahiptirler. Kendi topraklarını kiraya verenler olduğu gibi, toprak kiralayıp işletenler de vardır. Köyde oturanlar, kendileri de çalışmakla birlikte **esas olarak** ücretli işçi çalıştırırlar. Bazıları sermayesini tefecilik yolunda da kullanır. Zengin köylülerin bir kısmı sermayelerini kasabalarda da işle-

tirler. Zengin köylüler sermayelerini artırmak için daha fazla kredi talep etmekte ve bu konuda zayıf da olsa şikâyetler ileri sürmektedirler. Zengin köylüler yoksul ve orta köylülerle büyük toprak sahipleri arasında yalpalamaktadırlar. Millî demokratik devrim mücadelesinde zengin köylüler mümkün olduğu kadar tarafsızlaştırılmalıdır.

Büyük toprak sahipleri : Bunlar büyük kapitalist çiftçilerdir. Topraklarının büyük bir kısmını işletirler. Büyük ölçüde **ücretli emek sömürüsüne** dayanırlar. Topraklarının geri kalan kısmını kiraya veya yarıcıya verirler. Her geçen gün büyüyen sermayelerini ticaret ve sanayi işletmelerine yatırırlar. Bu sınıf köylülüğün ve halkın baş düşmanları arasındadır.

Bu tahlillerden sonra köylerde gelişen sınıf mücadelesini şöylece belirleyebiliriz : Yoksul ve orta köylüler ve tarım işçileri yoğun bir sömürü altında gittikçe yoksullaşmaktadır. Sınıf mücadelesinin safları gittikçe ayrılmaktadır. Bir tarafta tarım işçileri yoksul ve orta köylüler, öte tarafta kapitalist büyük toprak sahipleri, tüccar-tefeciler vardır. Zengin köylüler bu mücadelede yalpalamakta, bazan devrim saflarında, bazan karşı-devrim saflarında yer almaktadırlar. Yoksul ve orta köylülüğün mücadelesi toprak işgalleri, miting ve nümayişler biçiminde gelişmektedir. Zengin köylülerle tarım işçileri ve yoksul köylüler arasındaki çelişme de her geçen gün belirginleşmektedir.

KÖYLERDE PARTİLERİN DURUMU

Köylük bölgerde gerici-parlamentarizme karşı güven gittikçe sarsılmakta ve gerici partiler itibarlarını kaybetmektedirler. Reformist partiler ise geçici bir süre, sömürülen kitleler arasında itibar kazanmışlardır. Ancak CHP nin köklü bir toprak reformu yapamayacağı köy emekçileri tarafından kavranmaktadır. TİP ise yoksul köylülerin toprak mücadelelerini aktif olarak desteklemediği, seçimden seçime köylerde nutuk çekmekten başka hiç bir çalışma yapmadığı için yoksul köylülerin gözünde itibarını kaybetmektedir.

Köylerde yaptığımız devrimci propaganda çalışmalarında gerici parlamentarizmi teşhir ederken bütün partileri ayni kefeye koymamaya, genel olarak **parti kavramına** karşı kitlelerde güvensizlik yaratmamaya dikkat etmeliyiz.

Adalet Partisi : Bu parti köylerde gittikçe itibarını kaybetmektedir. Bundan proleter devrimcilerinin ve genel olarak devrimci propagandanın büyük payı vardır. Aşağı yukarı bütün köylerde AP'nin zenginlerin ağaların partisi olduğu söylenmekte ve bu partinin önde gelenlerine karşı öfke belirtilmektedir. Köydeki AP'liler, (burada AP'ye oy verenlerle AP'lileri ayırmak gerekir.) âdeta kendilerini gizlemek gereğini duymakta ve devrimcilere karşı çıkarken AP'li olduklarını saklamaktadırlar. Bir AP'li, bir devrimcinin sözlerine karşı çıkacağı zaman «Bu söyledikleri hep yahudilik yüzünden oluyor.» ya da «bunlar komünistlerin lâfları, devlete köle mi olalım? çeşidinden konuşmaktadır.

AP'ye oy vermiş olan yoksul köylülerin ise AP ile ilgiler yoktur. Oy verdikleri halde çoğunlukla AP'nin ağa partisi olduğunu bilmektedirler. Köylerde AP-CHP çatışması, yerini devrimci-gerici çatışmasına bırakmaktadır.

Cumhuriyet Halk Partisi : CHP reformculuğu köylerde zengin köylüleri ve orta köylülerin üst kesimlerini kapsayan bir etki alanı meydana getirmiş-

tir. Kimi yerlerde orta ve yoksul köylülerin de CHP'ye oy vererek destekledikleri görülmektedir. Bunun sebebi CHP'nin «Toprak Reformu» sloganının etkisidir. CHP'nin dayandığı zengin köylüler ve orta köylülerin üst kesimleri «mudedi bir toprak reformu» ndan. «kredilerin adil dağıtımından», «ürünlerin değerine satılmasından» yanadır. Gittiğimiz bir köyde zengin bir köylünün CHP nin «ortanın solu» programını oldukça ileri bir biçimde savunduğunu gördük. Bu zengin köylü bizlere karşı olumlu bir tavır takınarak propagandamızı kolaylaştırdı. Bu unsurla orada bir ittifak uygulayarak devrimci düşüncelerimizi anlattık ve onun reformcu düşüncelerini eleştirdik. Dikkatimizi çeken bir nokta da yoksul köylülerin, zengin köylünün sözlerini bıyık altından gülerek dinlemeleriydi..

Kitle içindeki çalışmalarda CHP'nin reformcu fikirleriyle de mücadele etmeli, devrim yoluyla kurtuluşun sağlanacağı fikrini yaymalıyız.

Türkiye İşçi Partisi : 27 Mayıs sonrası artan demokratik talepleri bu parti önemli ölçüde dile getirmişti. 1965 yılına kadar da partinin gelişmesi köylere uzanıyordu. Ancak bu partinin mecliste 15 sandalye ile temsilinden sonra, gömüldüğü parlâmentarizm batağı, köylüler içinde de güvensizliği yaratan başlıca unsur oldu. Reformcu görüşlerinin sınıf tabanı olmasına rağmen, bugün gezdiğimiz köylerde, özellikle yoksul ve orta köylüler gözünde itibarı sarsılmıştır. Seçimlerden seçime diğer partilerden farksız çalışmasıyla TİP, bu sonucu doğurmuştur. Bütün bunlara rağmen, **TİP'li** olduğunu sevinçle belirten köylüler gördük. Bunlar devrimci düşünceye en yatkın olanlardı. Genel olarak yoksul köylüler, seçimler yoluyla kurtuluşun sağlanacağına artık inanmıyorlar, bu bakımdan **TİP'i** de yeterli bulmuyorlar.

Milliyetçi Hareket Partisi : Bu partinin köylerde taraftarlarına rastlamadık. Köylerde alay konusu olduğunu gördük. Bir örnek : «Bu adamlar bilmem nereyi kurtaracaklarmış, önce memleketi kurtarsınlar da ondan sonra oralara gitsinler.»

KÖYLERDEKİ MÜCADELE VE DEVRİMCİLER

Köylerde gelişen sınıf mücadelesiyle birlikte, proleter devrimcilerinin köylerdeki çalışmaları ve genel olarak bütün Türkiye'deki devrimci propaganda köylerde gittikçe etken bir duruma gelmektedir. Köylerdeki sınıf mücadelesi ve devrimcilerin çalışmaları birbirini geliştirmektedir. Ancak, bugün köylerde çalışan devrimci kadroların, **bütününün** çalışmaları son derece ilkel bir seviyededir, tamamen amatördür ve amatörlüğün getirdiği bütün hastalıklar bu çalışmalarda ortaya çıkmaktadır. Ancak burada, kadroların gittikçe geliştiğini, doğru ilkeleri kavramak yolunda olduğunu, kitlelerden öğrendiklerini devrimci teorinin ışığında birleştirmek için çalıştıklarını da söylemek gerekir. Burada kitle içindeki çalışmalarda ortaya çıkan hataların bir kısmına temas edeceğiz.

Kitleler içinde çalışıyormuş gibi görünmek, bir memur gibi davranmak, kitlelerle sıcak bağlar kurmak yerine kibirli tavırlar takınarak kendi içine kapanmak. «Biz şurada gelip geçiciyiz» diye düşünmek. Kitleler arasında bulundukça rahatsız olmak. Bir an önce arkadaşlarla yalnız kalmayı istemek.

Kitlelere güvenmemek. Herkesten şüphe etmek. Kitleler içinde çalışmayı ciddiye almamak. Davranışlarına dikkat etmemek, ciddiyetsiz ya da lumpen tavırlar takınmak. Kitleye tepeden bakmak, karşısındakini bilinçsizliğinden ötürü küçümsemek, bilgiç tavırlar takınmak. Kitlelerden ayrı olduğunu her fırsatta ve her davranışla belli etmek. Kitleye dalkavukluk etmek. Köydeki en gerici unsurun peşine takılmak. Köylülere yaranmak için bol keseden vaadlerde bulunmak. «Siz hele yürüyüş yapın biz üç yüz kişiyle buraya geliriz» çeşidinden sözler söylemek. Kitlede kendine karşı güvensizlik yaratmak. «verin dilekçeyi biz götürelim. Siz gidersiniz sizi ezerler» gibi sözler etmek. Kitlede devrimcilere karşı güvensizlik yaratmak : «Kimseye güvenmeyin. Bizlere bile. Biz yarın öbürgün bürokrat olup sizleri ezeceğiz» demek. Devrimcilerin mücadelesini bir lütufmuş gibi göstermek : «Bizim bu mücadeleden hiç bir menfaatımız yok. Sırf sizin için buralara kadar geldik» demek. Köylünün itibar etmediği unsurlarla bağ kurmak. Böylece asıl bağ kurulması gerekli unsurlardan kopmak. Mevcut düzenin olanaklarıyla kurtulmanın mümkün olacağı fikrini yaymak : «Biz size avukat buluruz. O, sizin toprak meselenizi halleder» demek. Kitleleri devrimci mücadeleye katma yönünde çaba göstermemek, tam tersine onlara bu mücadelede pasif bir görev düşeceğini ima etmek : «Biz mücadele ediyoruz, siz bizi destekleyin yeter» demek. Kitleler içindeki çalışmalardan sonra eleştiri ve öz-eleştiri yapmak yerine, arkadaşların köyde yaptıkları yanlış davranışlarla alay etmek. Köylüleri devrimci mücadeleye kazanmak için onların mülkiyet duygularını kışkırtmak : «Devrim olunca hepiniz apartmanlarda oturacaksınız» demek. Köylülerin anti-komünizm şartlanmalarına kapılmak : Birisi «asıl komünist zenginlerdir» dediği zaman «Evet asıl komünist onlardır» diye yanlış bilincin kuyruğuna takılmak. Şoven duygulara hitap etmek, sınıf açısını bırakıp burjuva milliyetçi açıdan olayları tahlil etmek, böylece kendini kitleye daha çabuk kabul ettirebileceğini sanmak.

Bütün bu yanlışlar kitle çizgisini izlememekten, proleter devrimci çalışma tarzını uygulamamaktan ileri gelmektedir. Kadrolar henüz eleştiri ve özeleştirinin gereğini tam olarak kavramış değillerdir. Köylerdeki çalışmalarda ya kitlenin gerisinde kalınmakta ya da aşırı ilerisine düşülmektedir. Proleter devrimcilerinin kitle çizgisinden anladıkları şudur : «Doğru önderlik altında kitlelerden kitlelere.» Yani kitlelerin öğretmeni olmadan önce onların öğrencisi olmak. Kitlelerden öğrendiklerimizi devrimci teorinin ışığında birleştirmek, döküntüleri atıp gerçeği bulmak, dağınık fikirleri birleştirmek ve bunları yeniden kitlelere aktarmak.

Burada hareketimiz için zararlı olan bir eğilime daha temas etmek gerekir : Bu eğilim ekonomizm-reformizmdir.

Türkiye'deki gelişen devrimci mücadele içinde, toprak işgalleri yoksul köylülerin kendiliğinden gelen hareketi olarak ortaya çıktı. Bu hareketler aslında kendiliğinden gelme hareketler olduğu için reformist hareketlerdir. Çünkü düzeni değiştirmek, iktidarı yıkmak amacını değil, bu düzende mülk edinmek amacını güdüyordu. Proleter devrimcileri bu mücadelelere katılarak, destekleyerek, kurtuluşun devrimci, siyasî iktidarla mümkün olduğunu anlatmaya çalıştılar. İşçilerin köylülerin devrimci iktidarı kurulmadan kur-

tuluş mümkün değildir.Bu da bir anlık bir iş değildir. Uzun ve sabırlı bir mücadeleyi gerektirir. İktidar parça parça kurulur ve sömürücülerin iktidarı parça parça yıkılır. Lenin kuruluşun iktidar alınmadan mümkün olamayacağını açık bir şekilde belirtmektedir : «Gerçekte, özel kişilere ait bütün toprakların zoralımı, bu toprakların çok kez ipotekli bulundukları bankaların yüz milyonlarca rublelik sermayesinin zoralımı demektir. Bu tedbir, devrimci sınıf, devrimci bir şekilde kapitalistlerin direncini kırmadan alınabilir mi?» (İşçi ve Köylü İttifakı, Sayfa 43, Sol Yayınları).

Bugün siyasî propagandayı ihmal eden eğilimler ise devrimciler arasında yaygındır. «Hele biraz zaman geçsin. Ondan sonra siyasî propagandaya girişiriz.» Bunun başka bir görünümü şöyledir : «Köylüler demokratik mücadele veriyorlar. Öyleyse sosyalizmden köylülere söz edemeyiz. Zaten sosyalizmi sadece işçiler benimser.» görüşü sık sık ileri sürülmektedir. Bunların yanlış olduğunu görüyoruz. Siyasî propagandayı ihmal eden, ya da geçiştiren bütün eğilimler yanlıştır. Bunun yanında devrimci ideolojinin sözünü etmeyi yasaklayan eğilimler de yanlıştır. Bizler öncelikle siyasî propagandaya girişmeli ve buna bağlı olarak bütün halk sınıfları arasında işçi sınıfının ideolojisini yaymalıyız.

Bu konuda iki örnek vermek isteriz : Daha önce toprak işgali yapılmış bir köye gidildiğinde köylüler şöyle söylemişlerdir : «Durumumuz fena sayılmaz. Ağa ile anlaştık. Topraklarının bir kısmını bize satacak.» Yine toprak işgali yapmış bir başka köye gidildiğinde köylüler şöyle konuşmuşlardır : «Toprakları yine işgal edeceğiz. Ağaların iktidarı yıkılana kadar bu böyle sürecek. Mücadeleden dönmek yok».

Bilinçlerdeki bu farklılık nereden ileri gelmektedir? Hemen belirtelim ki, birinci köy, devrimcilerin siyasî propaganda çalışmalarını ihmal ettikleri bir köydür. İkincisi ise bunun tam tersidir.

Son zamanlarda yoğunlaşan küçük üretici hareketleriyle ekonomist-reformist eğilimler de yoğun bir şekilde kendini göstermektedir. Küçük üreticiler tefeci-tüccar sömürüsüne başkaldırmakta ve mücadeleye girişmektedirler. Burada bizlere düşen görev tefeci-tüccar soygununu etraflı bir şekilde ortaya sermek, tüccarların bankalarla ve emperyalizmle olan bağıntısını ortaya koymak ve köylüleri siyasî mücadeleye hazırlamaktır. Ancak bunun tersini yapmak, «taban fiyatlarının artmasını» talep etmekle yetinmek ya da bunu esas almak ve bir iki sözle siyasî mücadelenin gereğini geçiştirmek eğilimleri özellikle mitinglerde ortaya çıkarmaktır. Ege'de düzenlenen bir mitingden önce bir arkadaş şunu önermiştir : «Taban fiyatı talep edelim. Bu talep kabul edilirse köylü miting yaparak hakkını alabileceğini öğrenmiş olur.» Köylünün miting yaparak, yani parlâmenter olanakları kullanarak hakkını alabileceğini zannetmesini istemek ne derece devrimci bir fikirdir? Miting, parlâmenter bir olanaktır. Devrimciler bu olanağı devrimci fikirleri yaydıkları ölçüde kullanırlar. Ama mitingin bir kurtarıcı olmadığını bilirler ve bunu kitlelere söylerler. Şunu da bilmeliyiz ki, yoksul ve orta köylüler parlâmenter olanaklarla yetinmekten yana değildirler.

Siyasî propaganda çalışmalarında, bütün Türkiye'deki köylü mücadelelerini anlatarak, bütün köylülerin biriğini, bütün Türkiye'deki işçilerin müca-

delelerini anlatarak işçilerin ve köylülerin birliğini, devrimci programımızı etraflı bir şekilde anlatarak bütün halkın birliğini sağlamaya çalışmalıyız. Köylülerin mücadelesini dar sınırlar içine hapsetmemeliyiz.

Yukarıda da sözünü ettiğimiz reformist-ekonomist görüşler nereden kaynak almaktadırlar? Bu görüşler Kurtuluş Gazetesinin şimdiye kadar çıkmış olan üç sayısındaki burjuva devlet anlayışından, Aydınlık Sosyalist Derginin reformizminden ve Mihri Belli'nin dışarıdan bilinç götürmeyi reddeden ekonomizminden kaynaklanmaktadırlar. Lenin'in «Ne Yapmalı?» adlı kitabında defalarca belirttiği «İşçi sınıfına dışardan bilinç götürmek» ilkesini Mihri Belli geçiştirmek istemiş ve bunu yaparak devrimci kadroların işçiler ve köylüler içinde çalışmasını önlemeye çalışmıştır : «Lenin işçi sınıfı hareketine sosyalist bilincin dışardan geldiği yolundaki bu görüşünü sadece bir defa, 1902'de **Ne Yapmalı**'da kısaca ifade etmiş ve ondan sonra ölümüne dek, 22 yıl boyunca aynı konu üzerinde bir daha durmamıştır.» [M. Belli MDD Broşürü, Sayfa - 51] Bu sözlerin sonucu ise şudur : «İşçilerin köylülerin bilinçlendiricileri de yine kendileri olacaktır.» [Kurtuluş Gazetesi, Sayı -1]

Köylü kitleleri içinde çalışmaya ve devrimci fikirleri yaymaya azmetmiş arkadaşlar olarak hepimiz şu kitapları öncelikle okumalıyız :

Ne yapmalı - V. İ. Lenin
Toprak Meseleleri - V.İ. Lenin
İşçi ve Köylü İttifakı - V. İ. Lenin
Köylü Meseleleri ve Sosyalizm - V. İ. Lenin
Mao Zedung'un bütün fikirleri.

KÖYLÜLERİ ANCAK PROLETARYA PARTİSİ ÖRGÜTLEYEBİLİR VE İKTİDARA YÜRÜTÜR

Özellikle yoksul köylüler, kurtuluşun nasıl olacağını sormakta, peşinden gitmeye hazır oldukları bir önder beklediklerini belirtmektedirler. Bu önder ancak proletaryanın partisi olabilir. Reformist-parlâmentarist partiler köylüleri örgütleyip devrimci mücadeleye sokamazlar. CHP'nin tabanı köylerde son derece zayıf ve parlâmenter mücadele imkânlarına göre örgütlenmiştir. TİP'de bundan farklı değildir.

Kitleler içinde kök salmış, çelik disiplinli proletarya partisi köylük bölgelerde emperyalizme ve toprak ağalarına ağır darbeler indirebilecek bir köylü mücadelesini örgütleyebilir. Bugün ise yapılacak olan, köylü önderleri ile sıkı devrimci bağlar kurmak yığın hareketleri örgütleyerek bu hareketler içinden öncü köylüler çıkarmak yoksul köylüler arasından proleter devrimcileri yetiştirmek, köylerde sürekli bir çalışmayla hem kitlelerin hem de köylü devrimci kadroların bilincini yükseltmek, böylece sınıf mücadelesi içinde yetişen kadroları daha da geliştirmek ve çelik gibi sağlamlaştırmaktır. Devrimci teoriyi kavramış ve pratiğe uygulamasını öğrenmiş köylü kadroları olursa, kitleden tecrit olmayız ve kitleler içinde kök salabiliriz.

Yine bugün, kitle hareketlerini geliştirmeli, yığın örgütleri kurmalı ve bunların içinde çalışmalıyız. Mücadelemizin bugünkü aşamasında geniş köylü toplantıları, geniş köylü hareketleri ve geniş kitle örgütleri gereklidir.

Ancak bu geniş kitle örgütleri gereklidir. Ancak bu geniş kitle örgütleri ile yetinmemek gerektiğini bilmeliyiz. Yığın teşkilâtları ile devrimci köylü teşkilâtlarını birbirine karıştırmamalıyız... Yoksul köylülerin ve tarım işçilerinin örgütlenmesine özellikle önem vermeliyiz. Yoksul köylülerin, kahvelerde, orta ve zengin köylülerin yanında bağ kurmaktan çekinmeleri ve sonradan tek başlarına gelip bağ kurmaları bize çok şeyler öğretmelidir...

Devrimci mücadelede köylülüğün büyük devrimci birikimini görmeyip bütün mücadeleyi şehirlere, üstelik parlamenter imkânlara hapsetmek isteyen, köylülüğün büyük devrimci birikimini küçük burjuva reformistlerine hediye eden, sözde köylülüğü örgütlemekten söz edip bunu uygulamayan, köylülerin mücadelesinde proletarya önderliğini kabul etmeyen, bütün akımları eleştirmeliyiz. Popülizm ve halk yağcılığına saplanmış durumda olan sosyal-demokrat gençleri bu eleştirilerimizin dışında bırakmamalıyız.

Burada, zaman zaman hepimizin kapıldığı yanlış görüşleri de açık yüreklilikle ortaya koymak gerekmektedir. Bu yanlış görüşlerden birincisi köylülüğün devrimde yedek güç, işçi sınıfının ise temel güç olduğu, ikincisi ise işçi sınıfı partisinde işçi sınıfı kökenli üyelerin çoğunlukta olması gerektiği görüşleridir. Bu görüşlerin örneklerini AYDINLIK Dergisinin eski sayılarında bulmak mümkündür : «Millî Demokratik devrimin temel gücü proletarya'nın köy emekçileriyle yürüttüğü devrimci mücadele...» (AYDINLIK Sayı 1) Burada devrimin temel gücünün köylülük olduğunu ve devrimin kırlardan şehirlere geleceğini anlayamayan görüş hâkimdir. İkinci örnek ise şudur : «İşçi sınıfının ideolojisini benimsemiş, sosyalist işçi partileri, üyeleri içinde işçi sınıfının güçlü bir çoğunlukta olmasına ve proletarya saflarından yetişmiş bilinçli devrimcilerin partide hâkim unsuru meydana getirmesine dikkat ederler.» [Doğu Perinçek. TİP üyelerinin sınıf yapısı. AYDINLIK Sayı - 3] Doğu Perinçek arkadaşın o zamanki bu yanlış görüşü de proletarya partisinin esas olarak kırlarda değil şehirlerde örgütlenmesi gerektiğini düşünmesinden ileri gelmektedir. Bu da elbette devrimin kırlardan değil, şehirlerden geleceğini ve işçi sınıfının yalnız öncü değil aynı zamanda temel güç olacağını düşünmekten ötürüdür. Bugün Mao Zedung'un halk savaşı teorisinin ve ülkemizin pratiğinin ışığında bu görüşlerimizin yanlış olduğunu görüyor ve bütün gücümüzle düzeltmeye çalışıyoruz.

Devrim kırlık bölgelerden şehirlerin kuşatılması biçiminde halk savaşı yoluyla olacaktır. Mao Zedung, halk savaşı teorisi ile bize, bizim gibi emperyalizmin tahakkümü altındaki yarı-feodal bir ülkenin devrimcilerine bunu öğretiyor. Ülkemizin devrimci pratiği bize bunu öğretiyor. Kırlardan gelecek olan devrimin temel gücü özellikle yoksul köylülerdir. Proletarya devrimin öncü gücüdür. Bu öncülük olmadan devrim başarıya ulaştırılamaz. Yoksul köylüler işçi sınıfı örgütünün öncü müfrezesi değil, işçi sınıfının en yakın müttefikleridirler. Halk ordusunda ve işçi sınıfı partisinde yoksul köylülerin sayıca ağır basması bu durumu değiştirmez. İşçi sınıfı partisine girmeye hak kazanmış her devrimci, işçi sınıfındandır. Ülkemizin pratiğinden de çıkan sonuç şudur ki, halk savaşını yürütecek olan halk ordusu esas olarak yoksul köylülere dayanacaktır. Halk ordusunun yarınki neferleri, bugün köylerde, proletarya öncülerini beklemektedir.

Bir arkadaş, başka bir arkadaşa : «Benimle köylere gelir misin? diyor. Öbür arkadaş «kaç hafta için» diye soruyor. Arkadaşın cevabı : «Bir ömür boyu.»

yıldırım dağyeli

modern revizyonizme karşı uyanık olalım

Millî Demokratik Devrim mücadelemizin gittikçe geliştiği, artık bu kavganın ayrıntılarına girmek zorunda olduğumuz şu sırada İlkesiz Birlik Cephesi'nin belirli görüş ve tutumlarında modern revizyonizm yatmaktadır. Sözcülerinden birinin yazılarında bu görüşler geniş ölçüde ifade bulmaktadır. (1) Ne var ki her modern revizyonist gibi, bu revizyonist de asıl düşüncelerini esnek sözler ardına saklamasını becerebilmiştir.

Fakat aynı kişi, Mihri Belli, 14 Şubat 1970 günü İstanbul Teknik Üniversitesi'nde yaptığı konuşmada, gerçekte hangi düşünceleri savunduğunu açık seçik ortaya koymuştur. Bu modern revizyonist düşüncelerin ele alınmasında ve açıkça eleştirilmesinde, sosyalist saflarda kasıtlı açılan uçurumların kapanması ve aramızdaki modern revizyonist fikirlerin ayıklanması için fayda vardır. Şu iyice bilinmelidir ki, Milli Demokratik Devrim süreci içinde proleter devrimcilerinin önemli kavgalarından biri modern revizyonizme karşı olacaktır.

TÜRKİYE'DE REVİZYONİZMİN MASKESİNİ İNDİRELİM

Mihri Belli, o günkü konuşmasının bir yerinde şöyle demiştir: «Biz, o bilimi [Marksizmi] toplumumuzun gerçeklerine uygulayıp doğru sentez-

(1) M. Belli, «Her Devrim Milli Bir Yol İzler» **Türk Solu,** sayı 15, s. 2. Ayrıca bkz: M. Belli, «Türkiye'de Karşı Devrim,» **Türk Solu,** sayı 64, s. 16.

lere varmakla yükümlüyüz. Bu işi Peking Review yazı kuruluna bırakmayız. Böyle **ilke birliği** bize yaramaz. Mao Zedung büyük bir devrim başarmış Çin halkının **lideridir.** Kendisine büyük saygımız vardır. Çin devrimini inceleriz. Mao Zedung'un yazılarını okuruz. Yararlanırız da. Ama Mao dahil, hiç kimse eleştirinin üstünde değildir. **Peking öyle yapıyor diye biz Sovyetler Birliği ile emperyalist Amerika'yı aynı sepete koyamayız.** [Bu paragrafta siyahlar bana ait].»[2]

Bu sözleri Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin ışığı altında inceliyelim. Mao Zedung'u sadece devrim başarmış bir lider olarak koymak yanlıştır. Bununla elde edinilmek istenen, bilimsel sosyalizmi kuranların, savunanların ve geliştirenlerin birbirinden kopuk, ayrı ayrı ele alınmasıdır. Bu, bilimsel sosyalizmin bütünlüğünü yokeder. Bu, giderek, diyalektiğin gelişme yasasına aykırı olarak, bilimsel sosyalizmin sürekli gelişmediği fikrine götürür. Mao Zedung, bilimsel sosyalizm dışında, sadece bir lider olarak ele alınamaz. Kruşçev de Stalin'i sadece bir lider olarak ele aldı. Onun bu gerici fikri arka bulmaya başladığı bir anda, Stalin'e «katil, canî, haydut, rizikocu, Korkunç İvan biçimi müstebit, Rusya tarihinin en büyük diktatörü, alçak, budala» diye saldırdı. Kruşçev, Stalin'in bilimsel sosyalizme yaptığı değerli katkıları hesaba katmaksızın, onu ilkin **herhangi bir lider** olarak ele aldı ve sonra kendi modern revizyonist fikirlerini bilimsel sosyalizme üstün kılabilmek için aşağıladı ve hatta büyük bir cüretle onu bilimsel sosyalizmin tarihinden, Bolşevik tarihinden ve SSCB tarihinden silmeye yeltendi. Revizyonist Kruşçev, Stalin'i bir lider olarak koyduktan sonra, onun bilimsel sosyalizme dünyadaki ilk proletarya diktatörlüğünün korunması, savunulması ve geliştirilmesi, parti içindeki sağ ve sol sapmaların yokedilmesi, parti içinde eleştiri ve özeleştiri yapılmasının sağlanması katkılarını gözönünde tutmaksızın, onu Marx-Engels-Lenin zincirinden koparmaya çalıştı. Kruşçev'in, Stalin'i herhangi bir lider sayması, yalnız bilimsel sosyalizmin önüne tökez koymak değil, aynı zamanda dünya proleter enternasyonalizmini parçalamaktı. Kruşçev, Stalin'i sadece bir lider olarak koymakla, yıllarca önce Stalin'in devraldığı bilimsel sosyalizmin günümüzde artık geçerli olmadığını söylemek cüretini göstermişti. Dönek Kruşçev, Stalin'i sadece herhangi bir lider olarak koyarak ve böylece onu bilimsel sosyalizm dışında ele alarak ve giderek bilimsel sosyalizmin eski anlamıyla günümüzde geçersiz olduğuna hükmederek, kendisinin orijinal sentezlere vardığını, günümüzde sorunları çözümlemek için her şeyden önce **nükleer silah uzmanı** (Marksist-Le-

(2) AYDINLIK Sosyalist Dergi, Sayı: 17, s. 403.

ninist değil!) ([3]) olmak gerektiğini söylemeye ve kendisinin modern revizyonizminin günümüzün sosyalizmi olduğunu ilân etmeye başlamıştı. İşte, Marx-Engels-Lenin-Stalin-Mao'dan birini **herhangi bir lider** olarak görmenin götürdüğü yer: **Modern revizyonizm, yani burjuvazinin kampı.**

Stalin elbetteki yanılmaz, hiç hatâ yapmamış kimse değildi. Zaten bunu bilimsel sosyalizm kabul edemez. Stalin, belirli hatâlar yapmıştır. Bunların çoğu kaçınılması zor hatâlardı. Örneğin SSCB'de proletarya diktatörlüğü kurulurken, Lenin ve Stalin'in önünde uygulanmış başarılı ya da başarısız hiç bir örnek yoktu. Lenin'in ölümünden sonra tüm sorumluluğu yüklenen Stalin, bir yandan emperyalizme ve içerdeki karşı devrim tehlikesine karşı dururken, öte yandan saflarda başgösteren Trokçi, Zinovyev ve Buharin sapmalarına karşı koymak zorundaydı. Proletarya diktatörlüğünün her ne pahasına olursa olsun korunmak zorunda olduğu bu çağda, karşı devrimciler ve sapmacılar cezalandırılırken, bir çok yanlış değerlendirmeler yüzünden bazıları da kurunun yanında yandı. Stalin, Çin devrimi konusunda yanlış görüşler ileri sürmüştür. Mao Zedung, uzun yıllar bu yanlış görüşe karşı savaşmak zorunda kalmıştır. 1949 yılında Stalin hatâsını anlayarak bu konuda özeleştiri yapmıştır. Son yıllarda Stalin, demokratik merkezciliğe pek az önem vermiş ve dolayısıyla partinin bürokratlaşmasıyla yeterince mücadele etmemiştir.

Fakat tüm bunlar, dönek Kruşçev'in Stalin'i **herhangi bir lider** olarak koymasına, onu Marx-Engels-Lenin'den ayrı olarak ele almasına yeter neden midir? Kruşçev'in bu tutumu kasıtlıydı ve SSCB'nde proletarya iktidarını ortadan kaldırmaya yöneliyordu.

M. Belli'nin «Mao Zedung büyük bir devrim başarmış Çin halkının lideridir» sözlerinin ardında Kruşçev'in modern revizyonist düşüncelerinden başka ne yatabilir? M. Belli, Mao Zedung'u Marx-Engels-Lenin-Stalin'den ayrı, herhangi bir lider olarak ele alırken, Stalin'i Marx-Engels-Lenin'den ayrı sadece bir lider olarak ele almış olan Kruşçev'in modern revizyo-

---

([3]) Kruşçev, **Über friedliche Koexistenz und friedlichen Wettbewerb** (Barış içinde bir arada yaşama ve barışçıl rekabet üzerine) Dietz Verlag 1959, Berlin, Demokratik Alman Cumhuriyeti. Bu kitap Kruşçev'in bir çok konuşma, demeç ve yazılarını toplamakta ve bunlar, nükleer silah uzmanı olmadan, bugünkü dünya sorunlarının kolay kolay çözülemiyeceğini anlatmaktadır.

nizmine ışık tutmaktan, Millî Demokratik Devrim'imizin şu aşamasında ona göz kırpmaktan başka ne yapmaktadır?

PROLETER DEVRİMCİ PROLETER ENTERNASYONALİZMİNİ SAVUNUR

Kendisine proleter devrimci diyen kişi, bir çok sorumluluklar yüklenir. Bu sorumluluklardan biri ve en önemlisi de proleter enternasyonalizmidir. Proleter devrimci, dünyadaki olayların dışında kalamaz. Proleter devrimci çizgi ile modern revizyonizm arasındaki çelişkiyi gözlerimizden ırak tutamayız. Proleter devrimcilik, bilimsel sosyalizm yolunda proletarya davâsının büyük ustalarını izlemek, taviz vermeksizin savunmak demektir. Bilimsel sosyalizmi kuran savunan ve geliştiren ustalara çeşitli dönemlerde dolaylı ve dolaysız karşı gelinmiştir. Bakunin Marx'a, Kautsky Lenin'e, Troçki Stalin'e her türlü sövgüyü yağdırmış ve bunları proletaryaya ihanetle suçlamışlardır. Troçki, Stalin'e ve devrime karşı çalışırken, burjuva gazete ve dergilerinde SSCB'ndeki proletarya diktatörlüğünü yererken, **Pravda,** bilimsel sosyalizmi savunuyor, saflarda beliren sapmaya karşı dünya proletaryasını uyarıyor, emperyalizme hizmet eden Troçkiciliğe karşı savaşıyordu. O zamanlar biri çıksa ve kendisine «proleter devrimci» dese, buna rağmen kendi orijinal sentezlerine varabilmek için (!), «biz, bu işi Pravda yazı kuruluna bırakamayız», «böyle **ilke birliği** bize yaramaz» diye bir tavır takınsa, bu kişi bir proleter devrimci olarak görülebilir miydi? Böyle birinin hangi tarafa hizmet ettiği, aslında yerinin nerede olduğu açıkça belli değil midir?

M. Belli, aynı konuşmasında «biz bu işi **Peking Review** yazı kuruluna bırakamayız, böyle ilke birliği bize yaramaz» derken, kendisini proleter devrimci gösterip, düpedüz modern revizyonizme yanaşmaktadır. **Peking Review,** Çin Halk Cumhuriyeti'nde yayınlanan **Renmin Ribao** (Halk Gazetesi), **Jiefangjun Bao** (Kurtuluş Ordusu Gazetesi) ve **Hongqi** (Kızıl Bayrak) dergisinde çıkan ve bilimsel sosyalizmi ve proleter enternasyonalizmini yakından ilgilendiren makaleleri İngilizce, Fransızca, Almanca, İspanyolca ve Japonca yayınlar. Bu dergide çıkan yazılar Peking Review yazı kurulu tarafından değil, yukarıdaki gazete ve dergilerin yazı kurullarınca hazırlanır. Yukarıdaki gazete ve dergiler, Çin Halk Cumhuriyeti'ndeki devrimci yayın organları olduğuna ve bugün emperyalizme ve modern revizyonizme, her ülkedeki gerici güçlere, kapitalizme ve sömürgeciliğe karşı mücadelenin en önünde azim ve coşkuyla yer aldığına ve biz de kendimizi proleter devrimci diye nitelendirdiğimize göre, aramızda bir **ilke birliği**

var mıdır, yok mudur? **Bizim vardır.** Aramızdaki **ilke birliği**, her iki tarafın bilimsel sosyalizmi doğru, tavizsiz izleyerek emperyalizmi ve revizyonizmi mahkûm etmiş olmasından dolayı **kendiliğinden** doğar. Eğer biz Türkiye'nin proleter devrimcileri, emperyalizmin yüzünü, Çin'in proleter devrimcileri gibi, iyice açığa çıkarmışsak, modern revizyonizmin proletarya davasına ve halkların kurtuluşuna sırt çeviren tutumunu Çin'in proleter devrimcileri gibi, iyice ortaya koyabilmişsek, bu bizim bilimsel sosyalizmi ne denli titiz uyguladığımızı, proleter enternasyonalizmini ne denli titiz savunduğumuzu gösterir. Biz Türkiye'nin proleter devrimcileri, her zaman böyle ilke birliğinden yanayız; çünkü biz bizzat, Çin'in ve bütün dünyanın proleter devrimcileri gibi bilimsel sosyalizmi savunmaktayız. Dolayısıyla bizim düşüncelerimizle **Renmin Ribao, Hongqi, Zeri i Poppulit** 'in düşünceleri arasında proletaryanın devrimci düşüncesinin doğru uygulanmasından doğan doğal bir **ilke birliği** vardır. Her kim «böyle ilke birliği bize yaramaz» derse, ona yarayan ilke birliğinin her türlü oportünist ve revizyonist görüşle beraberlik olduğunu söylemek yerinde olur. Ancak bu, İlkesiz Birlik Cephesi için bir «ilke birliği» olabilir.

EMPERYALİZM VE MODERN REVİZYONİZM KAPİTALİZMİN İKİ AYRI KOLUDUR

«Mao'cu, Kastro'cu, Moskova'cı yakıştırmalarına cevabımız şudur: Biz ne oyuz, ne de bu ve ne de beriki» ([4]) diyebilen dünkü akılcılık, bugün Aybar-Aren oportünizminin «Ne Amerika, ne Rusya!» sloganıyla proleter devrimcilerin «Kahrolsun Amerikan emperyalizmi ve modern revizyonizm!» sloganını özdeş tutuyorsa, bunda şaşılacak bir şey yoktur! Dün o esnek sözleriyle kendisini saflarımızda, proleter devrimci saflarda gizlemeyi becerebilmiş o akılcılık, bugün revizyonist saflarda yerini almıştır. O halde onun Aybar-Aren oportünizminin anti-sovyet sloganını bilimsel sosyalizme ve dünya proleter enternasyonalizmine ihanet etmiş, ezilen halkların kurtuluş kavgasına kaygısız ve hatta yer yer düşmanca tavır takınan, Avrupa proletaryasına etken bir sınıf kavgası yerine parlamentoculuğu salık veren, dönek Kruşçev'in başlattığı modern revizyonizmi mahkûm eden proleter devrimci slogan ile bir görmesi çok doğaldır. O akılcılık, modern revizyonizmi mahkûm edişi, yığınlar önünde demagojik olarak anti-sovyetizm olarak koymayı ve böylece modern revizyonizme yer açmayı, onu proleter devrimcilik diye yutturmayı denemektedir. Aybar-Aren oportünizminin açık bir anti-sovyetizm güttüğü apaçık bir gerçektir. O, Çarlık Rusya'sını Le-

([4]) M. Belli, «Her Devrim Milli Bir Yol İzler,» **Türk Solu** Sayı: 15, s. 2.

nin-Stalin'i ve Kruşçev ve takipçilerinin yönetimini, hepsini bir tutmaktadır. Onun bu tutumu, kendi gerici karakterini, sahte sosyalizmini ortaya koymuştur. Fakat proleter devrimcilerinin tutumu farklıdır: **Askerî feodal Çarlık Rusya'nın bir zulüm ve sömürü düzeni olarak anarız. Sovyet halklarının proletarya önderliğinde kurtuluşunu ifade eden Sovyet devrimine, onun büyük önderi Lenin'e, devrimi ve sosyalizmi ilerleten Stalin'e saygı duyarız. Bilimsel sosyalizme ve devrime karşı çıkan modern revizyonizmle de mücadele ederiz.** Proleter devrimciler, bilimsel sosyalizmi kendilerine kılavuz edinmiş oldukları ve proleter enternasyonalizmini savundukları için, özellikle feodal çarları, Lenin ve Stalin'i, yeni çarları ve modern revizyonistleri birbirinden ayırmasını; bunların tümünü değil, işçi sınıfı davâsı için savaşmış ve onu geliştirmiş olan Lenin ve Stalin'i savunmasını, diğerlerini mahkûm etmesini iyi bilirler. Fakat M. Belli'ye soralım:

«Kahrolsun modern revizyonizm» demek yanlışsa, bu SSCB'de sosyalizm 1917 Ekiminden bu yana kesintisiz süregeliyor demek olacağına göre, Lenin ve Stalin ile dönek Kruşçev ve takipçilerini bir kefeye koymak mı doğrudur? Bu sloganın yanlışlığını savunmak modern revizyonistlerle fikir birliği göstereceğine göre, o zaman modern revizyonistlerin «Milli Demokratik Devrim» yerine salık verdikleri «Kapitalist Olmayan Yol» mu doğrudur? Bu slogan yanlışsa, modern revizyonizmin köstekledîği, proleter enternasyonalizminin desteklediği millî demokratik devrimler, halk savaşları da mı yanlıştır? Bu slogan yanlışsa, dönek Kruşçev'in ortaya attığı ve bugünkü modern revizyonistlerce şiddetle savunulan «Bugün dünyadaki sorunları çözmek için herşeyden önce **nükleer silâh uzmanı olmak** gerekir» saçmasıyla, bu saçmanın teorisi olan saldırgan emperyalist ABD ile «Barış İçinde Yarış» görüşü mü doğrudur?

İNSANLA SİLAHLAR ARASINDAKİ İLİŞKİDE ÖNDE GELEN İNSANDIR.

Dünyadaki sorunları çözümlemek için proleter devrimci mi, yoksa nükleer silâh uzmanı mı olmak gerekir? Dönek Kruşçev, 1959'dan beri nükleer silah uzmanı olmayı diğerine yeğ görmekteydi. Onun bu görüşü, bugün onun fikirlerini izleyen modern revizyonistlerce halâ savunulmaktadır. Fakat bize yeni olan, bu görüşün İlkesiz Birlikçiler tarafında da savunulmasıdır. Türkiye'deki devrimci mücadelenin dışında kalan, modern revizyonizme alkış tutmak ve proleter sosyalizmine sövmekten başka görevi olmayanların basıp dağıttıkları «Milli Demokratik Devrim ve İçyüzü» kitapçığına bir cevap teşkil eden ve **Aydınlık** imzasıyla yayınlanan «Proleter Devrim-

ci Hareketimizin Çizgisi Açıktır» makalesinde şu satırlar göze çarpmaktadır: «Pekin-Moskova çatışmaları elbetteki bizi de ilgilendiren bir konudur ve bu konudaki gelişmeleri imkânlarımızın izin verdiği ölçüde izlememiz gerekir. **Ama bu konuda bir tutum benimsemeye kalkarken bu imkânlarımızın sınırlı olduğunu, nükleer strateji uzmanları olmadığımızı** [altı tarafımdan çizildi] ve hele kimsenin bizi iki taraf arasında adaleti tevzi etmekle görevlendirmediğini aklımızdan çıkarmıyalım.» (5) Açıkça modern revişyonizmin şakşakçılığını yapanlara verilen cevapta, bizzat modern revizyonizmin nükleer silah uzmanlığı tezinden söz açmak, üstelik proleter devrimciliğinin ardına gizlenerek söz açmak, oldukça gülünç, gülünç olduğu oranda da sahtekârcadır.

Çağımızın en büyük Marksist-Leninisti Mao Zedung bize şöyle der: «Atom bombası, Amerikan gericilerinin halkları yıldırmak istedikleri kağıttan bir kaplandır. Korkunç gözükür, fakat gerçekte değildir. Tabiatıyla atom bombası, yığınları yoketmeye yarayan bir silahtır; fakat bir savaşın sonucunu halkın mücadelesi belirler, bir kaç yeni çeşit silâh değil.» (6)

Biz, nasıl hem proleter devrimci olduğumuzu söyler, hem de nükleer silah uzmanlığından söz edebiliriz? Nükleer silah uzmanlığından söz etmek, düpedüz emperyalizme teslim olmaya götürür. Onun içindir ki, dönek Kruşçev bu görüşü ortaya attığında, o'nu Amerikan emperyalistleri, Batı Avrupa'nın ve Kuzey Amerika'nın tekelci kapitalistleri, bütün ülkelerin gericileri alkışlamışlar, fakat buna karşılık bütün dünyanın devrimci proletaryası ve ezilen ülkelerin halkları protesto etmişlerdir.

Modern revizyonizmin nükleer silah uzmanlığı saçması, elbette bazı sonuçlara varacaktı. Bunlardan biri, kapitalist-emperyalist ülkeler proletaryasına sınıf mücadelesinden vazgeçmeyi ve burjuva parlementoculuğuna saplanmayı öğütlemektir. Nitekim revizyonist partiler bu yolda uzun mesafeler katederek burjuvazi kampına katılmışlardır. Diğer yandan modern revizyonizm, ezilen ülkeler için yaymaya çalıştığı fikirlerle de halkların devrimci savaşlarını baltalamak için uğraşmaktadır. Proletarya önderliğinde milli demokratik devrimi, halkın emperyalizme karşı silahlı mücadelesini değil, emperyalizme teslimiyeti ifade eden «kapitalist olmayan kalkınma yolu»nu savunmaktadır. Modern revizyonistlere göre, ezilen halklar, proletarya önderliği de olmaksızın, «devrimci demokrat aydınla-

(5) «Proleter Devrimci Hareketimizin Çizgisi Açıktır,» Aydınlık Sosyalist Dergi, Sayı: 15, s. 174.

(6) Mao Zedung, Ausgewaehlte Werke IV, s. 101.

rın» önderliğinde, barış içinde kapitalist olmayan yoldan «sosyalizm»e varacaktır. Son yayınladıkları bir kitapta bunu açık seçik şöyle koyuyorlar:

«Millî kurtuluş devriminin hedefi, emperyalizmin egemenliğini ortadan kaldırmak; ulusal bağımsızlığı kazanmak; toprak sorununu çözümlemek, ekonominin sömürge yapısını parçalamak; ekonomik bağımsızlığa erişmek ve toplumsal ve siyasal hayatı demokratlaştırmaktır. (...) Proleter önderliğin yokluğu, bir sosyalist toplum düzeni temelini yaratan dönüşümlere girişmek ve kapitalist kalkınma yolunu benimsemek için aşılmayacak bir engel teşkil etmez. (...) Böyle bir [millî] cephenin önderliği için yabancı kapitalistlerle ve yerli toprak ağalarıyla ilişkisi olmayan sosyal güçler gereklidir. Tecrübeler ispatlamıştır ki, bunlar, **proleter olmayan tabakalar da** olabilirler. **Asker ve sivil devrimci demokrat aydınlar (eğer proletarya henüz önderlik rolünde söz sahibi değilse), önemli ve kökten sosyal değişimlerin gerçekleşmesi için itici güç olmaya yeterlidirler. (...) kapitalist olmayan yoldan kalkınma, bu ülkeler için toplumsal ilerleyişin en umut verici aşamasıdır.** [Bu paragraftaki siyahlar bana ait.]» (7)

Bu satırlar, modern revizyonizmin millî demokratik devrimden ne anladığını açık seçik göstermektedir. Saldırgan Amerikan emperyalizmi ile barış içinde bir arada yaşamayı kendine baş ilke edinen modern revizyonizm, kendisini emperyalizm ile ister istemez bir çatışmaya götürür sakıncasıyla, sömürge ve yarısömürge ülkelerde proletarya partisi önderliğinde ve işçi-köylü ittifakı temeli üstünde, halkın emperyalizme, işbirlikçi sermayeye, feodal kalıntılara karşı **milli demokratik devrimi'ne** karşıdır. Onun yerine proletarya partisine ve halk savaşına gerek olmaksızın asker-sivil aydınların önderliğinde barışçı yoldan gerçekleştirilen sözümona bir «milli demokratik devrim»i savunmaktadır. Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde genellikle asker-sivil aydınlar, vurucu güce sahiptirler, halk yığınlarının bazı kesimlerinde etkileri büyüktür; fakat bunlar, kendilerini ne denli sosyalist gösterseler, proleter devrimciler tarafından böyle görülmezler. Çünkü kendisini sosyalist olarak niteliyen kişinin yeri, proletaryanın öncü kesiminden başka bir yer olamaz ve hedefi, proletaryanın devrimci iktidarından başka bir hedef olamaz. Halk sınıfları, proletarya önderliği olmaksızın emperyalizme karşı sonuna kadar savaşamazlar ve kalıcı zaferler sağlayamazlar.

İlkesiz birlikçilerin lideri ne yapmaktadır? O da proletarya önderliği ol-

---

(7) Klassen und Klassen Kampf in den Entwicklungslaendern (Azgelişmiş Ülkede Sınıflar ve Sınıf Savaşı), Sovyet Bilimler Akademisi Yayını, Staats Verlag, Leipzig, 1969,

madan «milli demokratik devrim»in başarılabileceğini savunmuyor mu? O'nun anladığı «milli demokratik devrim» modern revizyonistlerinkiyle özünde aynıdır. Çağımızın Marksizm-Leninizmi olan Mao Zedung Düşüncesine ve revizyonist Moskova kliğinin gerici fikirlerine, her ikisine birden «saygı» duymanın nedeni başka birşey olabilir mi? Modern revizyonizmle mücadele etmeden, onun geçici fikirlerini altetmeden bir ülkede devrimci mücadeleyi zafere ulaştıramayız. Eğer halkımız için kesin ve kararlı bir mücadeleye girmeye niyetiniz yoksa, tutumunuz ilkesiz birlikçi sözcününki gibi olacaktır.

MODERN REVİZYONİST GÖRÜŞ VE EĞİLİMLERİ TASFİYE EDELİM

Modern revizyonizm, halkı devrime hazırlayan, sadece halka, onun bilinçli örgütlü gücüne ve savaş kabiliyetine güvenen çalışma tarzını kabul etmez. İlkesiz birlikçilerin önde gelenlerinin işçi ve köylüleri bilinçlendirme ve örgütleme mücadelesini esas almayan, bunu göstermelik olarak anlayan tutumları da farklı değildir

Tek başına öğrenci hareketleriyle devrimin ilerlemiyeceği açık değil mi? Devrimci görev, öğrencileri pohpohlamak yerine, onlara **proleter devrimci çalışma tarzını** kavratmak ve onları kitlelerin mücadelesi ve örgütlenmesinde azimle çalışan militan güçler olarak yetiştirmek değil midir? Onlar bu devrimci göreve karşı çıktılar. Bütün genç devrimci arkadaşlar AYDINLIK'ın 12 sayısında yayınlanan «Proleter Devrimci Safları Çelikleştirelim!» yazısını tekrar okumalıdırlar. Bu yazıda proleter devrimcilerin ilkeleri, devrimci militanların işçi-köylü temel ittifakının ve halkın devrimci cephesinin gerçekleşmesinde aktif olarak çalışmaları savunuldu; sırf öğrenci hareketleri çerçevesi içinde kalmayıp, proletaryanın devrimci düşüncesiyle silahlanmış meslekten devrimciler olmamız savunuldu.

Bir kez daha açıkça koyalım ki, İlkesiz Birlik Cephesi, proleter devrimci gözüküp, modern revizyonist fikirleri benimsemek eğilimindedir. Proleter devrimcisi, emperyalizme olduğu kadar modern revizyonizme karşı da devrimci bir kavga vermek zorundadır. Yoksa, İlkesiz Birlik Cephesi'nin yaptığı gibi, bir yandan proleter devrimci gözükmek, öte yandan çeşitli eylem ve eğilimlerle modern revizyonizme yaslanmak, düpedüz bir aldatmacadır, proleter devrimci militanları dolaylı yoldan modern revizyonizme hizmet ettirmektir. Modern revizyonizm, halkların mücadelesini baltalamaktadır. Onunla uzlaşacak en ufak bir görüşümüz yoktur. Çünkü modern revizyonizmin kendisi, düşmanımız emperyalizmin yakın dostudur.

«Rote Presse Korrespondenz» dergimiz hakkında ne diyor?

Almanya'da Berlin'de çıkarılan Rote Presse Korrespondenz (Kızıl Basınla Haberleşme) adlı dergi, Proleter Devrimci Aydınlık'ın 21. sayısında yer alan «Sıkı Yönetim Tekelci Sermayenin Halkımız Üzerindeki Baskı Aracıdır» başlıklı yazının Almanca çevirisini yayınlamıştır. «Türkiye'de Sınıf Mücadelesinde Yeni Bir Aşama» başlığı altında yayınlanan bu çevirinin başına konan Rote Presse Korrespondenz'ın Dergimiz hakkında notunu yayınlıyoruz.

«TÜRKİYE'DE SINIF MÜCADELESİNDE YENİ BİR AŞAMA»

«Proleter Devrimci Aydınlık», proletaryanın devrimci partisinin meydana getirilmesi için en güç şartlar altında mücadele veren Türkiye'deki Marksist-Leninistler'in, «proleter devrimcilerin» teorik merkezî organıdır. Proleter devrimcileri, İşçi-Köylü adlı 50.000 baskı yapan bir kitle gazetesi yayınlamaktadırlar ve halk yığınları içinde yürüttükleri sürekli propaganda ile kitlelere yarı-feodal Türkiye toplumunda devrim yolunu göstermektedirler. Ülkelerinde devrimci köylülerin toprak mücadelelerini örgütleyen «proleter devrimcileri», Türkiye'de yıllardır eşi görülmemiş olan geçen ayki kitle hareketlerinin de başındaydılar. İşbirlikçi burjuvazi ve askerî kliği, NATO Üsleri için titreyen ABD emperyalistlerinin yönetimi altında, kitlelerin 1960 da kazandığı sınırlı demokratik hakları (grev hakkı, toplu sözleşme hakkı) kaldırma yollarını aramaktadırlar.

«Proleter devrimcilerin» teorik organından alınan aşağıdaki ilk yazı, kendilerinin önder rol oynadıkları son aylardaki mücadelelerin politik incelemesidir. Rote Presse Korrespondenz, gelecek sayılarda Türkiye'deki İşçi-Köylü hareketleri ve örgütlenmesi konusundaki tahlilleri ve Türkiye'nin sınıf tahlili üzerinde yazıları yayınlamaya devam edecektir.

tartışma

AYDINLIK, ilk sayısından itibaren ve özellikle 10. sayısında bütün devrimcileri yayınlanan yazıları eleştirmeye ve tartışmaya çağırmıştı. Bu yazımızda bu çağrıyı tekrarlıyoruz. Proleter Devrimci AYDINLIK'ın proleter devrimci kadrolarla ve halk yığınlarıyla daha canlı ve daha güçlü bağlar kurması için dergimizi eleştirmeliyiz. Eleştiri ve Özeleştiri devrimci mücadelemizin güçlü bir silâhıdır. Hatalarımızı, her türlü bireyci tutumu bu silâhla yeneriz. Devrimci sonuçlar çıkarmak için ve arkadaşça yapılan eleştiri, doğruları kavramamızı ve devrim yolunda ilerlememizi sağlar. **Doğrular, yanlışlarla mücadele ederek kavranır.**

Bulunduğumuz çevrede devrimci arkadaşlarla «İŞÇİ - KÖYLÜ ÇALIŞMA KOMİTESİ» kuralım, AYDINLIK ve İŞÇİ - KÖYLÜ'de yayınlanan yazıları toplu olarak okuyalım, eleştirelim ve düşüncelerimizi bir yazı haline getirerek AYDINLIK'a yollayalım!

Devrimci yayın organlarımızla devrimci kadrolar arasındaki bağları çelikleştirelim!

MODERN REVİZYONİZM, «KÜRT MESELESİ» VE DİN

P. D. Aydınlık'ın 22. sayısı geldi. «Proleter Enternasyonalizmi ve Burjuva Milliyetçiliği» başlıklı yazı çok iyi ve yerinde. Geçen mektubumda benim anlatmak istediğim aşağı - yukarı buydu. Modern revizyonizmin ülkemizde bulunan kuyrukçularını, Marksizm-Leninizm'e ihanet içinde bulunanları sol hareket içinde tasfiye ederek, mahkûm ederek proleter enternasyonalizmine karşı görevlerimizi yerine getirmiş oluruz.

Ancak, 22. sayıda yayınlanan bu yazı bir başlangıç olmalı. Yüzeyde gösterdikleri ayrılıklar ne olursa olsun esasta, özde 1. Aybar-Aren oportunizmi, 2. İlkesiz birlikçiler, 3. Yakup Demir taifesi, 4. «Millî devrimci kalkınma yolcuları» modern revizyonisttirler. Türkiye'deki devrimci mücadeleye yön verme «iddiası» nda bulunan bu dört grubun da ideolojik mahkumiyetleri şart-

tır. Özde revizyonist olan bu grupların ideolojik yenilgileri için yapılacak mücadele, sınıf mücadelemizin ayrılmaz parçasıdır. Bu nedenle 22. sayıda yayınlanan yazı bir başlangıçtır diyorum. Zira bundan önceki sayılarda bu grupların 1956 yılından bu yana geliştirilen modern revizyonizmle olan ideolojik bağları bu kadar açık ortaya konulmamıştı.

Bilindiği gibi P.D. Aydınlık'ın 1-15. sayısında verilen bir listede o tarihe kadar «Aydınlık'ta Dünya ve Türkiye» bölümünde yer alan yazıların hangilerinin şimdi P.D. Aydınlık'ı çıkaran arkadaşlar tarafından yazılmış oldukları belirtilmişti. Bu sayılara 1. sayı da dahil. Oysa bu sayıda (1. sayı) aşağı yukarı «SSCB ile ÇHC arasındaki çelişkinin sosyalist kamp içerisinde mevcut fakat uzlaşmaz olmayan» bir çelişki olduğu ifade edilmişti. Şimdi bunun bir özeleştiri ile düzeltilmesi gerekir. Zira kafalarda bu konuda hiç bir tereddüde yer verilmemelidir. Aynı şekilde İşçi-Köylü gazetesinde yayınlanan «...bizim partimiz Millî Kurtuluş Cephesi'dir..» cümlesi de haklı olarak eleştirilere yol açtı. Özeleştirimizi yaptığımız ve eleştiriye yol açan yanlışları tekrarlamadığımız sürece karşı taraftan gelecek suçlamaları başından önlemiş oluruz.

Kurtuluş Gazetesinin eleştirisi de yerinde. Ancak takıldığımız bazı noktalar var, iletmek isterim sana :

1) Bir meseleyi ne kadar doğru olarak ortaya koymaya gayret ediyor, ve koyuyorsak, buna gösterdiğimiz titizliği seçtiğimiz kelime ve deyimlerde de göstermeliyiz. 22. sayının 307. sayfasında yer yer «Kürt meselesi» diye bir cümle geçiyor. Türkiye'deki halklar meselesi bu şekilde ortaya konulursa, Kürt halkı açısından bir «Türk meselesi» nin varlığını da kabul etmek gerekecektir. Oysa bizler proleter devrimciler olarak bu meseleyi Türk meselesi - Kürt meselesi diye ortaya koyamayız. Bizim için çözülmesi gereken bir halklar meselesi vardır. P.D. AYDINLIK, ifade edilmek istenen düşünce bu olmasa bile, ki şüphesiz değildir, halklar meselesinden, dışarıdan tek taraflı olarak görülmesi muhtemel, «Kürt meselesi» olarak bahsedemez. Özörgüt Türk proleter devrimcilerinin de, Kürt proleter devrimcilerinin de özörgütü olacaktır. Zaten yazıda da aynı şey ifade edilmektedir. Bu bakımdan yazının muhtevasına bir diyeceğim olduğu zehabına kapılmayın. Takıldığım sadece «Kürt meselesi» cümlesi. Eğer yanılmışsam bunu mutlaka belirt. Belki de «Kürt halkının meselesi» olarak geçseydi bu cümle daha anlamlı olurdu. Örneğin «Kürtlerin bütün demokratik taleplerini sonuna kadar desteklemek; Kürtlere karşı girişilen zulüm ve baskıyı bütün Türkiye halkına teşhir etmek; Kürt meselesinin sınıf tahlilini ortaya koymak ve Kürt halkına doğru siyasî hedefler göstermek; proleter devrimci önderlik altında bütün halk sınıflarını toplamaya çalışmak, olmalıdır» deniyor. Çok doğru, mükemmel. Fakat sadece bir yerde Kürt halkı sözü geçiyor. «Kürtlere karşı girişilen zulüm..» derken, biliniyor varsayılsa dahi, bu zulme emekçi Kürt halkına karşı girişildiği belirtilmelidir. Demek istediğim bu.

2) Dergi okuyucuları tarafından yanlış yorumlanabilir ve propaganda, ajitasyon münasebetlerinde yanlış taktiklerin uygulanmasına yol açabilir düşüncesinde olduğumdan 22. sayının 312-313. sayfalarında yer alan «din» konusunun bu kadar kısa geçiştirilmesini doğru bulmadım. Bu konuyla ilgili kısa

paragraftan, yanlış yorumlar çıkabilir ve propaganda çalışmalarında bunun zararı görülebilir. Yukarıda da dediğim gibi bir meseleyi ilk defa kitle önünde ortaya koyuyorsak çok daha dikkatli olmalıyız. Arkadaşlar davranışlarını nasıl olsa doğru ayarlarlar gibi bir düşünceyle, ilk defa ortaya koyduğumuz bir konuyu «din halkın afyonudur, hâkim sınıfların baskı aracı geri bir ideolojidir, devrimciler gerici ideolojilere saygı göstererek değil, halkın somut çıkarlarını savunarak kitleleri devrimci saflara kazanırlar» diye geçiştirip, konuyu kesip atamayız.

Bu, nedense dergide genellikle böyle oluyor. Her türlü yoruma müsait bir lâf ediliyor, neden sonra karşıdan bir eleştiri geldi mi, mesele yöneltilen eleştiriye verilen cevaplar içinde açıklığa kavuşturulmaya çalışılıyor. Ta başında «Millî demokratik devrim = antifeodal + antiemperyalist devrim» derken de böyle oldu. Neden sonra MDD için feodal ilişkilerin egemenliğinin mutlaka MDD'e temel teşkil etmediği anlaşıldı. Feodal kalıntılar denildi. 12. sayıdaki Şahin arkadaşın yazısı da (objektif - subjektif koşullar) aynı şekilde. Yazının ne şekilde yorumlandığını gördük. Son işçi hareketi ortada. Bunlar başta önlenmesi mümkün hususlar. Fakat dikkat edilmiyor bunlara.

DENİZ KAVUKÇUOĞLU
Nürnberg — Almanya

Proleter Devrimci Aydınlık'ın Açıklaması

Her hareket gibi Aydınlık ta gelişmiş ve olgunlaşmış bir hareket olarak doğmadı. Hatalar yapıldı ve doğrular mücadele içinde kavrandı ve kavranıyor. Marx, Engels ve Lenin'in defalarca belirttiği gibi, bilim, gerçeği her geçen gün daha doğru olarak kavramakta, gerçeğe yaklaşmaktadır. Aydınlık'ın ilk sayısında modern revizyonizmle, proleter devrimci hareket arasındaki ayrımı en doğru bir şekilde kavramış değildik. Genel olarak proleter devrimci fikirleri savunmakla beraber, revizyonizmle mücadelenin ve revizyonist görüşlerden arınmanın gereğini, mücadele içinde öğrenmeye başladık, öğreniyoruz ve öğreneceğiz. Bir hareket gerçekten devrimci bir yolda ilerliyorsa, gelişme içinde doğruları kavrar ve yanlışlardan arınır. Aydınlık'ın ilk sayısında açıkladığımız görüşleri, ilerleyen mücadelemizin bize öğrettiği fikirlerle geliştirerek daha doğru ve daha etraflı bir şekilde yeniden yayınlayacağız

Proleter devrimcileri için bütün dünya halklarının kurtuluş davası ve özellikle Türkiye halklarının devrimci davası vardır. Biz bütün dünya halklarının ve özellikle Türkiye halklarının meselelerine kendi dışımızda olaylar olarak bakamayız. Kurtuluş Gazetesinin eleştirisinde olsun, diğer yazılarda olsun bu fikri savunduk. Türkiye halklarının tek bir proleter devrimci partinin önderliğinde devrim yolunda ilerleyeceği gerçeği de bu fikre dayanır

Deniz Kavukçuoğlu arkadaşın din meselesi ile ilgili eleştirisi haklıdır. Bu mesele, bilimsel sosyalizm açısından doğru olarak ele alınmalı ve konmalıdır. Birkaç cümleyle geçiştirilen açıklamalar yanlış kavrayışlara yol açmaktadır.

BAĞLARIMIZ KUVVETLENECEKTİR.

Son çıkan Proleter Devrimci AYDINLIK dergisinde, Kurtuluş Gazetesinin Doğu hakkında ve komando terörü ile ilgili gerçeklere uymayan yazısını objektif olarak ve cesaretle eleştirmeniz biz devrimci arkadaşları çok çok sevindiriyor. Ve bizler bu eleştirinin en sağlam ve tutarlı bir eleştiri olduğu kanısındayız. Candan tebrik ederiz.

İŞÇİ-KÖYLÜ Gazetesine gelince: Sıkı Yönetime dair cesur çıkışınızı ve meseleyi doğru devrimci çizgide koymanızı biz Doğu devrimcileri tasvip ediyoruz. Bundan sonra da her zaman sizinle bağlarımız kuvvetlenecektir.

CEMİL FAZLI
TİP İL BAŞKANI — VAN

PROLETER DEVRİMCİ AYDINLIK VE İŞÇİ-KÖYLÜ'YE ELEŞTİRİ

1 — Gazeteye konan manşet ve sloganlar üzerinde önemle durmak gerekir. Bunlar örgütleyici, hedef gösterici, ajite edici gibi nitelikleri içinde taşımalıdırlar. Bir örnek verecek olursak, son sayıdaki «Cesaretle Savaşalım» manşeti, «Yiğitler Döner mi Er Meydanından» manşetine göre daha tutarlı ve yol gösterici.

2 — Gazete özellikle örgütleme ve yol göstericilik görevlerini tam anlamı ile yerine getirmeli, kitleleri içine düştükleri şaşkınlık ve tecrübesizlik ortamından çekip çıkarmalıdır.

İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinde daha çok, haberlere geniş yer veriliyor. Örneğin, «şu kentte şu oldu, bu köyde bu oldu» gibilerden. Elbette, «bir bölgede sağlanan başarının, öteki bölgelerin çalışmasına örnek olması» (**Lenin**) bakımından bu da gerekli. Ama bunun yanında yığınların örgütlenmesine de çalışılmalı, yapacakları ilk işler belirtilmelidir. Örneğin, Antep'e fıstık dâvası, Alaçam'a tütün dâvası için giden militanlar bir yandan çalışmalarını sürdürürken, bir yandan da gazete ile ilişki kurup haberler göndermeli, döndüklerinde raporlar düzenlemelidirler. Bu tecrübelerin ışığı altında gazete önceden, diğer fıstık ve tütün bölgelerinin ne yapmaları, nasıl bir yol izlemeleri gerektiğini ortaya koymalı, harekete siyasî bilinç kazandırmaya çalışmalıdır.

Yukarıda söylediklerimiz İşçi-Köylü'nün 20. sayısında geniş ölçüde gerçekleştirilmiş. «Zulme Karşı Birleşelim» gibi yerinde ve iyi saptanmış bir manşetin altına hemen :

1 — Sıkı Yönetimin kalkması için,
2 — İşten atılanların geri alınması için,
3 — Hapsedilenlerin serbest bırakılması için,
4 — Baskı kanunların çökertilmesi için,
Mücadele Edelim!

gibi maddelerin sıralanması, gazetenin hedef göstericilik görevini yerine ge-

tirip, işçilerin sıkıyönetim şartları altında ne yapmaları, nasıl bir yol izlemeleri gerektiğini açıkça belirtmektedir. İşte çalışma tarzı geniş ölçüde böyle olmalıdır. Bu konuda Lenin şöyle diyor. «Ve gazete hemen, mahallî gruba dâvanın genel plânını, kapsamını ve niteliğini bildirir».

3 — İşçi-Köylü'nün 20. sayısında, «Akyar Köyüne su getirmek için gençler köylülerle birlikte kazma salladılar» başlıklı haber ve resim «reformist» bir tutumdur, gazetede böyle şeylere yer vermemek gerekir.

4 — Mizanpaj iyileşiyor. Ama biraz daha yalın, karışık olmayan, göze hoş görünen bir biçimde yapılmalı. Kitabî, devrik cümlelerden kaçınmalıdır. Ama devrik cümleler heyecan, şiddet, sertlik verilmek istenen yazılarda etkili olabiliyor. İşçi ve köylü arkadaşlar, iyi bir üslûp kullanılırsa bu tür yazılardan da hoşlanıyorlar.

Sonuç olarak, İşçi-Köylü gazetesi gelişiyor, devrimci birikim ve tecrübenin arttığı gazete yapraklarından anlaşılıyor. Bunun yanında, yapılan hataların hemen eleştirilmesi, bunların diğer sayılarda tekrarlanmaması için gerekli.

Şimdi gelelim derginin eleştirilmesine.

Aydınlık çoğunlukla tahlillerini ve yorumlarını yerinde ve doğru saptıyor. Ancak, bunun yanında bazan da, hemen üzerinde durulması, çözümlenmesi gereken yığınla sorun dururken, kıyıda köşede kalmış, ya da daha ileri dönemleri ilgilendiren konular üzerinde gevezelik yapıyor.

Bir de bana Küba meselesine bütünüyle olumsuz açıdan bakıyoruz gibi geldi.

Ortada bir gerçek var. Küba'da devrim yapılmıştır. Bence bunu yalnızca «emperyalist kontrolün» zayıflığına bağlamak yanlıştır. Elbette o yıllarda çeşitli dünya olayları emperyalizm üzerinde etkisini göstermişti, ama bu unsur Küba devriminin başarısında baş etken değildir.

Sonra, Küba devriminin dünya devrimci hareketine katkısını, kazandırdığı tecrübeleri de gözönüne almak gerekir.

Castro da, Guevara da birer «proleter devrimcileri» değillerdi. Çalışma tarzları da buna uymuyordu. Ama yine de onları ve Küba devrimini bütünüyle inkâr edemeyiz.

Aydınlık'ın modern revizyonizme karşı takındığı tavır, bu konu üzerine önemle eğilmesi sevindirici. Sürdürmesi gerekir.

Son bir konuya daha değinip mektubu bitireceğim,

Türkiye'de devrimciler maalesef sanata gereken önemi vermiyorlar. Oysa sanat üstüne Marx, Lenin, Mao ve daha nice ustalar sayfalar dolusu yazılar yazmışlar. Rus ihtilâlinin oluşmasında bir Maksim Gorki'nin rolünü ve yine Fransız ihtilâlinde Fransız yazar ve düşünürlerinin çalışmalarını inkâr edemeyiz.

Sanat, yığınları devrime hazırlamada, devrimci bilinç ve duyarlılıklarını diri tutmada, cesaretlerini artırmada en önemli bir etkendir. Bugün Tür-

kiye'de devrimci sanat dergileri yok denecek kadar azdır. Hele hele, halka ulaşabilenleri, onları devrime hazırlayabilenleri hiç yoktur. «Halkın Dostları» isimli dergiyi yayınlayan ve devrimci sanat adına çıktıklarını büyük bir gürültü ile ilân eden arkadaşlar ise bir balon gibi sönüverdiler. Bu arkadaşlar kitlelerden kopuk, masa başlarında sanat işini yürüteceklerini sandılar.

Bu işe Aydınlık el atsın. Sanat üzerinde, devrimci sanatın nasıl olması üzerinde arkadaşlar yazılar kaleme alsınlar. (Örneğin ben önümüzdeki günlerde böyle bir yazı hazırlayacağım). Bu arada sosyalist ülkelerin sanatlarından da örnek çeviriler sunulsun. Çok iyi olacak. Böylece Aydınlık çevresinde sanatla ilgilenen bir topluluk daha oluşacaktır.

Not : Çaru Mazumdar'ın yazısı ilginç. Üzerinde durulması gerekir.

ALİ ERALP — BARTIN

Proleter Devrimci Aydınlık'ın Açıklaması

Ali Eralp, haklı ve yapıcı eleştirileriyle devrimci eleştirinin gerçek örneğini veriyor. Bu eleştirileri devrimci kadrolar olarak kavrayalım ve hatalarımızı düzeltelim. Köy çalışmalarımızda elde ettiğimiz deneylerin yazı haline getirilmesi ve Türkiye'nin sınıf tahlilinin etraflı olarak yapılması, kendi ülkemiz şartlarının etraflı olarak incelenmesi meselesi önümüzde duran bir görev. Gelişen devrimci mücadele, bu görevin yerine getirilmesini her geçen gün daha çok zorunlu kılmaktadır. Bu sayımızda yayınlanan Ege'deki köylü hareketleri ile ilgili yazıyı yeni çalışmalar izleyecektir. Kazandığımız tecrübeleri bütün devrimci harekete duyuralım. Tecrübelerimizi bütün devrimci hareketin malı haline getirelim.

Küba halkını emperyalizmin boyunduruğundan kurtarmıştır. Bütün dünyanın devrimci güçleri, Küba Devrimini ve Küba halkının kazançlarını sonuna kadar savunur. Küba devrimi, halkının silahlı mücadeleyle kurtulacağını göstermesi bakımından olumlu bir katkıda bulunmuştur. Küba tecrübesinin kurtuluş mücadelesi veren ülkeler için geçerli olmadığını belirtmek ve Castro ile Guevera'nın fikirlerini bilimsel sosyalist açıdan eleştirmek, Küba devrimini inkâr anlamına gelmez. Bu eleştirilerin Küba devrimine **tamamen olumsuz** bir açıdan bakacak bir noktaya vardırılması, hiçbir zaman doğru bir tutum olamaz.

Arkadaşımızın sanat konusundaki uyarısı çok yerinde. Devrimci sanat adına ileri sürülen hatalı görüşler ve sözde devrimci sanat çalışmaları yayılmaktadır. Buna karşılık sanat alanında devrimci fikirlerin kavranması ve uygulanması yönünde hızlı bir birikim vardır. Bu birikim yurdumuzda sanatının gerçek ürünlerini doğuracaktır. Proleter Devrimci Aydınlık, gelecek sayılarında sanat alanındaki yanlış görüş ve uygulamaları eleştiren ve proleter sanatını savunan yazılar yayınlayacaktır. Bütün arkadaşları bu konuda çalışmaya çağırıyoruz.

DEVRİM YOLUNU MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ GÖSTERİYOR

Mihri Belli revizyonizminin ideolojik etkisi saflarımızda uzun bir süre kendini hissettirdi. Ve halâ da hissettirmektedir; 15. sayıda ortaya çıkan ayrılıktan bu yana İşçi-Köylü, Proleter Devrimci AYDINLIK saflarında yer almış bulunan arkadaşlar sürekli olarak ilerleme kaydetmişler, kendilerini Mihri Belli revizyonizminin etkilerinden, yavaş da olsa, bir süreç içinde arındırmışlardır. Fakat hiç bir arkadaş inkâr edemez ki bütün bu olumlu gelişmelere rağmen halâ saflarımızda Mihri Belli revizyonizminin egemen olduğu dönemden kalma sağ ve «sol» hatalar mevcuttur. Halâ bir çok meselede proleter devrimci çizgiyi benimsemiş olan arkadaşlar tam bir berraklığa kavuşmuş değillerdir. Proleter devrimci hareketimizin karşı karşıya bulunduğu bir dizi teorik ve pratik meselelerin tam bir çözüme kavuşturulması ancak pratiğimizin daha ileri aşamalara varmasına bağlıdır. Fakat, gene de bir sürü meselede (burjuva demokrasisi, devlet teorisi, Mustafa Kemal Hareketi, milliyetçilik - enternasyonalizm, revizyonizmle mücadele Millî Demokratik Devrim v. b. gibi) şimdiye kadar saflarımızda yayılmış bulunan Marksizm-Leninizm'e aykırı görüş ve tahlilleri yıkmak imkânı vardır ve bunu yapmalıyız.

Yakın zamanlara kadar Aydınlık Sosyalist Dergi çevresinde toplanmış bulunan arkadaşlarla bir arada çalıştık, mücadele ettik. Bugün ilkesiz birlik cephesinin sözcülüğünü yapanlar yakın zamanlara kadar bizim de sözcülüğümüzü yapıyorlardı.

Bundan şu iki sonuç çıkabilir :

1) Aydınlık sosyalist dergi saflarından ilerde bizlerle birlikte çalışabilecek bir çok arkadaş çıkabilir.

2) İlkesiz Birlik Cephesi ile birlikte çalışan arkadaşlarda teşhis ettiğimiz bir çok hatalı fikir ve davranışlar (daha az da olsa) bizim saflarımızda da mevcuttur. Yakın zamanlara kadar birlikte çalıştığımız arkadaşların hatalı fikir ve davranışlarına karşı aşırı eleştirici (ince eleyip, sık dokur) bir tavır takınmak, bu hataları alay ve dedikodu konusu yapmak, kendine karşı liberal bir tutum içinde olmak yanlıştır. Marksist-Leninist bir tavır değildir. Böyle durumlarla sık sık karşılaşılmaktadır, bunun düzeltilmesi gerekir.

Unutulmaması gereken önemli bir nokta da şudur : Türkiye'deki proleter devrimci hareket dünya çapında cereyan eden proleter devrimci hareket ve mücadelenin bir parçasıdır. Dünya proleter devrimci hareketine yol gösteren ve ışık tutan ilkeler ve fikirler, Türkiye proleter devrimci hareketine yol gösterecek ve ışık tutacaktır. Bu meyanda, dünya proleter devrimci hareketinin uluslararası ölçüde oportünizme ve revizyonizme karşı mücadelesi

de Türkiye'deki proleter devrimci hareketin oportünizme ve revizyonizme karşı mücadelesine yol gösterecek ve ışık tutacaktır. Bugün dünyanın her tarafından Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesiyle silâhlanan partiler ve örgütler Sovyet modern revizyonizmine karşı mücadele etmektedirler. Türkiye'de de oportünizme ve revizyonizme karşı verilen mücadelenin başarılı olması için (çağımızın Marksizm-Leninizmi olan) Mao Zedung Düşüncesini kendimize temel ve hareket noktası olarak almak gerekir. Çağımızda oportünizme ve revizyonizme karşı gerçek mücadele ancak Mao Zedung Düşüncesinin evrensel yol göstericiliği esas alınarak yürütülebilir. Bu nedenle :

1 — Mihri Belli revizyonizme karşı yürütülen mücadele Mao Zedung Düşüncesi temel alınarak yürütülmelidir (bu mücadelede ilkemiz iki yüzlülüğe ve sahte devrimciliğe amansızca karşı çıkmak ve birleşebilecek bütün unsurlarla birleşmek olmalıdır. Eleştirilerimizi de her zaman birlik-eleştiri-birlik ilkesine dayamalıyız).

2 — İşçi ve köylü kitleleri arasında Mao Zedung Düşüncesinin yayılmasını sağlamaya çalışmalıyız. Mao Zedung'un gösterdiği devrim yolunun yığınlar tarafından kavranmasını, benimsenmesini sağlamaya çalışmalıyız.

Proleter devrimci hareketimizin bir başka eksiği, her halde Türkiye'nin somut koşullarının somut bir tahlilini yapmakta geri oluşudur. Türkiye'de proleter sınıf mücadelesinin nasıl gelişebileceğini ve nasıl gelişeceğini tesbit etmeye çalışmak ve bunun için Türkiye'nin çeşitli bölgelerinde ortaya çıkan çelişkileri ve çatışmaları somut olarak incelemek zorundayız. Kitlelerin devrimci eylemini nasıl kanalize edebileceğimizi araştırmak ve incelemek şarttır. Mao Zedung Düşüncesinin gerçek özümlenmesi de zaten ancak proleter devrimcileri proleterya sosyalizminin evrensel doğrularını Türkiye-nin somut pratiği ile birleştirdiği zaman mümkün olacaktır. Modern revizyonizme ve her türlü oportünizme karşı mücadelemiz de zaten ancak Mao Zedung Düşüncesini kitlelerin devrim mücadelesinin rehberi haline getirebildiğimiz ölçüde başarılı olacaktır. Yani :

1 — Hem kadrolarımızın Mao Zedung Düşüncesini canlı bir şekilde kavrayıp SSCB yönetici kliğinin bazı görüşlerini çürüten bir düşünce dizisi olarak değil, bugün dünyamızda devrim yoluna, işçi ve köylü yığınlarına ışık tutan tek devrimci görüş olarak benimsenmesini sağlamak

2 — Hem de yığınların maskeli veya maskesiz revizyonist veya oportünist akımların etki ve denetiminden kurtarılması ve uzak tutulması için kendimize Mao Zedung düşüncesini rehber alıp kitlelere gitmeli, devrim yolunu bulmaya çalışmalıyız.

HÜSEYİN ERZURUMLU
İSTANBUL

Gazete ve dergileri kontrol ettim; düşüncelerimi yazacağım, daha sonra ayrıntıları ile dilek ve eleştirilerimi de yazarım. Önce bir konuya değinmek istiyorum. Bizlere devrimci dayanışma göstermediğiniz için sizleri kınadığımı, haklı olduğumu yazıyorsun. Bu önemli değil, önemli olan şu : Bilirsin, şimdiye değin poliste dayak ve işkence pek olmazdı öğrencilere, bizlerle kapı açıldı artık. Bizlere altı gün boyunca işkence yapılırken, devrimci dostlar nedense hiç tepki göstermedi, biliyorsun ondan sonra da yakalanan öğrencilere dayak ve işkence yaygın bir şekilde uygulanmaya başladı, işte ben bu nedenle kınadım sizi. Bizlere yapılan işkenceyi tatlı bir tebessümle seyreden, tertibin baş sorumlularından Diyarbakır Valisi Yaradanakul mükâfat olarak Ankara valiliğine getirildi. Ve bu adam kamu oyuna tanıtılmadı ve hattâ zannımca devrimcilerin gözünden de kaçtı Bu da hataydı tabiî. Ben size derim ki «Valiye Dikkat».

Arkadaş, İşçi-Köylü gazetesini dikkatlice Izledim, belli çevrelerin (devrimci) bu gazetenin satışına neden mani olmaya çalıştıklarını anlamak için bilhassa dikkat ettim. Gazetenin satışına mani olmayı gerektirecek bir neden bulamadım. Bazı eleştirilerim olsa bile bu gazetenin daha iyi olması için olabilir sadece. Öz olarak **İşçi-Köylü** Gazetesinden ötürü sizleri kutlarım, bilhassa sıkı yönetime karşı kampanyanız yerinde, yılmadan, sapmadan, daha iyi, daha güçlü **«İşçi-Köylü»** ye devam. Bu arada yalnız, **İşçi-Köylü'yü** «etrafında örgütlenme» olarak almadığımı belirtmek isterim. Halk ordusunu gazete kurmayacaktır, kuramayacaktır. Potansiyel yaratma ve kitleye politik bilinç verme, olarak alıyorum «İşçi-Köylü» gazetesini. Bu arada bir eksikten bahsetmek istiyorum. Yaygın demokratik kitle hareketlerinde, bilinçli kadroların ve kitlenin yaptığı yanlışları belirtmek gerek. Bilinçli kadroların yanlışlarını belirtme yeri (kitleyle bağ kurma ve hareketteki taktiklerle ilgili yanlışlıklardan bahsediyorum), İşçi-Köylü olmayabilir, ama **Aydınlık**'ta yapılması şart. Kuşkusuz kadrolar her eylemden sonra kendi aralarında meseleleri tartışıyorlardır, ama bunun dar bir kadro çevresine münhasır kalmaması gerek. Kitlenin çeşitli miting ve direnişlerdeki hatalı yöntem ve taktiklerini, doğrularını göstererek mutlaka **İşçi-Köylü'**de belirtmek gerek. **İşçi-**Köylü, haber ileten yayın organı durumundan en kısa zamanda çıkarılmalıdır. Buna ilişkin olarak da, her mitingin ve direnişin sonunda, bölgesel sorunlar, sınıf çelişkileri ve olayın analizi geniş bir şekilde yapılmalı, gerekli politik çözümlemeler ve politik bilinç getirilmelidir. **İşçi-Köylü** hakkında şimdilik bu kadar.

Gelelim **Proleter Devrimci Aydınlık'a**... Bir kere teknik ve kadro yönünden diğer Aydınlık'tan üstün ve güçlü olduğu açık. Politik muhtevaya gelince, bu yönde birbirine bağlı iki konuda eleştirim olacak. Ben Türkiye devrimci hareketindeki çıkmazı bir noktaya bağlıyorum. Bizi yanlışlara ve dolayısıyla çıkmaza götüren hata şu : En devrimci ve doğru politika olarak tesbit ettiğimiz «Millî Cephe» politikasında, Millî Cephe'nin kuruluşu ve tanımı üzerindeki yanlışımız. Bu yanlış şu : Millî Cephe'yi, devrimci sınıf ve tabakaların örgütlerinin eylem birliği olarak almamız. Bunu böyle aldığımız iç'ndir ki bazı dostlar Millî Cephe için proleteryanın öz örgütünü kurmaya heves ettiler. Esasında Millî Cephe için proleteryanın öz örgütünü kurmaya (kendi öz örgütleriyle) eylem birliği olunca, Millî Cephe politikasını uygulamak için proletyanın öz örgütünün ivedelikle kurulması şart olmaktadır. Fakat proleteryanın öz örgütünü kurmak iddiasındaki kişilerin «içler acısı» durumu ortadadır. Şaşkınlıkları ortadadır. Tutarsızlıkları ortadadır. Proleteryanın öz örgütünden on-onbeş kişinin bir araya gelmesini anlamayanlar, mevcut ortamda proleteryanın öz örgütünün günlük sorun olmadığını sananlar ise, yine Millî Cephe'yi devrimci sınıf ve tabakaların örgütlerinin eylem birliği olarak aldıklarından teoride zorlamalara ve katkı (!) lara baş vurmaktadırlar : Millî Demokratik Hareket vs. gibi. Esasında bu çeşitli eleştirilerde yanlış yorum olarak ortaya çıkıyor. «Millî Cephe bozguncuları» olarak yapılan eleştirilerde açık ve çeşitli tutarsızlıklar oluyor. Şunu unutmamak gerekli : Millî Cephe çeşitli sınıf ve tabakaların örgütlerinin eylem birliği değil, kitlenin eylem birliğidir. Hattâ bazı dostlar bırakalım proleteryanın öz örgütünü, diğer devrimci sınıf ve tabakaların öz örgütlerini kurmanın da bizlerin vazifesi olduğunu iddia ettiler. Esasında **İşçi-Köylü**'nün çizgisiyle Proleter Devrimci **AYDINLIK**'ın çizgisi bu yönden tutarsızdır. **Aydınlık** çeşitli dernek'erin birliğine ağırlık verirken. **İşçi-Köylü** bu dernekleri yok sayarak kitlelerin eylem birliğini sağlamaya çalışmaktadır. Tabii, siz benim büyük şehirdeki çeşitli dernek ve gruplarla devrimci ilişkiler kurmaya karşı olduğumu veya en azından çok küçümsediğimi iddia etmeyeceksiniz.

Gelelim ikinci konuya. Dünya devrimci hareketini, yanlış, en azından eksik yorumlamalar var **Aydınlık**'ta. Biliyoruz ki, çağımız emperyalizme karşı savaş çağıdır. Halkların millî kurtuluş savaşları çağıdır. Ve şu da açıktır ki, emperyalizmle mücadele silâhla çözümlenen bir mücadeledir. Silâhlı mücadele özünde politik bir mücadeledir. Kuşkusuz söz konusu olan politik mücadeledir. Silâhlı mücadele politik mücadelenin bir parçasıdır. Fakat zafer için gerekli vazgeçilmez bir mücadele. Proletarya da, Proletaryanın öz örgütü de bu anti-emperyalist savaş döneminde filzlenir, güçlenir; örgütsel ve politik ağırlığını sağlar. Proletarya devrimcilerinin vazgeçilmez,

savsaklanmaz görevi de bu mücadelede proletaryanın ideolojik, örgütsel öncülüğünü sağlamaktır. **Proleter Devrimci AYDINLIK**'ta büyük bir övgüyle bahsedilen Ortadoğu, Asya ve Afrika silâhlı anti-emperyalist mücadeleleri gereğince bilinmemektedir. Filistin'deki çeşitli kuruluşlar bu duruma nasıl gelmişlerdir? Basra Körfezi'ndeki, Angola'daki, tüm Afrika'daki övgüyle bahsedilen örgütler işe nereden başlamışlardır? Bu duruma nasıl gelmişlerdir? Önlerindeki sorun nedir? Eksikleri nelerdir? Ortadoğu ve Afrika'nın en gerici hükümetlerinden biri olan Selâsiye'nin ülkesinde patlayan anti-emperyalist silâhlar nedir? Veya Filipin'lerde yüzbin kişilik silâhlı güç neden erdi? Endonezya neden böyle oldu? Tayland'daki, Birmanya'daki o öğünülen mücadele nasıl başladı, ne durumda? Bunların yerilen Lâtin Amerika devrimci hareketinden farkı başlangıç olarak ne? Hangi safhada farklılık ortaya çıkıyor?

Ben tutarsızlık diyorum ve bilgi eksikliğinden meydana gelen bir tutarsızlık. Esasında samimiyetsizlik olarak da isimlendirebilirdim... Samimi ve iyi niyetli olmasam. Övdüğünüz Filistin mücadelesi gibi, Angola gibi, Basra Körfezi gibi, Tayland gibi, Birmanya gibi, Habeşistan gibi, onların işe başladığı gibi ülkemizde davranan kişiler hakkında **İşçi-Köylü**'nün değil, fakat **P.D. Aydınlık**'ın izlediği çizgi yönünden neler diyeceğini düşünmüyor değilim. Bence devrimci davranış odur ki, Brezilya'da en faşist iğrenç işkencelerin elinden kırk küsûr devrimciyi kurtaran örgüte sövgü yerine bu davranışı kutlamak, fakat beraberinde stratejik-taktik, gerekliyse ideolojik yanlışlarını ortaya koymak.

Devrimci Dostluklar. **İşçi-Köylü**'ye devam.

ERCAN ENÇ
CEZAEVİ — DİYARBAKIR

Proleter Devrimci Aydınlık'ın Açıklaması

Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi iktidarın Diyarbakır'da giriştiği tertibi yayın organlarımızla kitlelere duyurduk, doğruları anlattık. Ne varki bu görevi geniş bir kampanya ile yapmamız gerekirdi. Bu bakımdan Türk Solu'nun 117. sayısında çıkan «Sabotaj İddiaları Polis Tertibidir» yazısı, İşçi-Köylü'nün 13. sayısında yayınlanan «Diyarbakır Olayının İçyüzü Ortaya Çıktı» başlıklı yazı ve Proleter Devrimci Aydınlık'ta Diyarbakır olayından bir tertip olarak söz edilmesi yetersiz kaldı. Bu yazılarda sabotaj iddialarının bir tertip olduğunu ve Arap halklarının mücadelesini desteklemenin bir görev olduğunu belirttik. Devrimcilere yapılan işkenceler yurt çapında bir kampanya ile duyurulmalıydı. Bu kampanya ile birlikte, gençliğe dalkavukluk edip, daha sonra Diyarbakır'da tutuklanan gençleri hakim sınıflara karşı savunmak yerine onlarla bir ilgisi olmadığını belirten yönde demeçler veren tutum da teş-

hir edilmeliydi Bu noktalarda görevimizi kadrolarımızın dağınıklığı sebebiyle yerine getiremedik. Bundan dersler çıkarmalıyız. Nerde, ne zaman ve hangi sınıfa karşı yapılırsa yapılsın, hakim sınıfların baskılarına karşı halkımızı savunma görevini tam hakkını vererek yerine getirmeliyiz.

İşçi-Köylü Gazetesi de, her devrimci çalışma gibi aynı zamanda bir örgütlenmedir. Ancak bu örgütlenmeyi hiçbir zaman bir siyasî partinin görevlerini yüklenecek bir örgütlenme olarak almadık. Böyle bir tutum ağır bir hata olurdu ve bizi önümüzdeki acil görevlerden uzaklaştırırdı. Bununla beraber İşçi-Köylü'nün görevi halk kitlelerine haber götürmekten ibaret de değildi. Gazete aynı zamanda, üyelerine, onbeş günde bir devrimci düşünceyi, yurt çapındaki devrimci mücadelenin bilgisini götüren ve devrimci **görevler** taşıyan bir örgütlenme meydana getirdi. İşçi Köylü'nün dağıtımı, yığınlarla bağ kurma ve onlara yapılan baskılara karşı mücadeleyi yürütmek, gazetenin maddî olanaklarını geliştirmek vb., çalışkan ve fedakâr devrimcilerden oluşan düzenli işleyen bir örgütlenmeyi geliştirdi. Gazetenin İstanbul'da Sıkı Yönetimin baskıları altında da görevini başarması bundan ileri gelmektedir.

Ercan Enç arkadaşın da belirttiği gibi İşçi-Köylü yalnız başına haber taşıyan bir yayın organı olmamalıdır. Kitlelerin eğitimine, mücadelenin sınıfsal tahlili ve eleştirisine önem verilmelidir. Ancak gazetenin emekçi yığınların mücadelesini yurt çapında duyuran yanını küçümsememeli ve körletmemeliyiz. Hakim sınıfların haberleşme üzerinde tekel kurarak emekçi yığınları hareketsiz ve durgun göstermeye çalıştıklarını unutmayalım.

Millî cephe, proletarya partisi önderliğinde, işçi-köylü ittifakı temelinde halk sınıflarının devrimci birliğidir. Bunu, belirli bir anda mevcut demokratik örgüt ve güçlerin eylem birliği olan Devrimci Güçbirliği ile karıştırmamamız gerekiyor. Zaferi sağlayacak olan proletarya partisi önderliğinde halkın devrimci cephesidir. Güçbirliği ise, proleter devrimcilerinin diğer ileri güçlerle ve örgütlerle demokratik ve antiemperyalist ittifak politikasının ürünüdür. Bugün halkın devrimci cephesinin henüz gerçekleşmemiş olması, bizi ittifaklardan alıkoymaz. İttifaklar yoluyla hakim sınıfların saldırılarına karşı daha geniş bir cephede mücadele veririz, diğer ileri güçleri emperyalizme karşı mücadeleye sokar ve bu mücadele içinde daha tutarlı bir nitelik kazanmalarını sağlarız ve kazanılan demokratik mevzileri savunuruz. Ancak bugünkü ittifakların herşey olduğunu sanmak, bizi teslimiyetçiliğe götürür. Bütün dünyada revizyonistler bu tutumu izlemektedir. Endonezya Komünist Partisi Politbürosunun eleştirisi mutlaka okunmalıdır (Türk Solu 121. sayı). Proletarya partisini inşa görevini bir an için unutmak halkı silâhsız (örgütsüz) bırakmakta ve devrimci mücadelenin ağır kayıplara uğramasıyla sonuçlanmaktadır. Aydınlık'ta demokratik güçbirliği meselelerinin işlenmesi, «çeşitli derneklerin birliğine ağırlık verilmesi», devrimci mücadelenin gelişme seviyesi ve somut şartlarla ilgilidir. Sınıflar arası cephe, içinde bulunduğumuz an'ın işi değil. Güçbirliği ise, içinde bulunduğumuz pratiğin meselesi. Aydınlık'ın pratiğe ışık tutan bir dergi olması bu durumu doğurmaktadır. Ama günümüzün meseleleri, uzun vadeli çalışmalarımızı ikinci plana düşürmemeli ve özellikle bizi uzun vadeli hedeflerimize yaklaştıracak biçimde ele alınmalıdır.

Dünya halklarının devrimci mücadelesi konusundaki bilgilerimiz sınırlıdır. Hakim sınıflar bunun böyle olması için her türlü baskıyı yapmaktadır. Ama bu eksikliğimizi hızla gideriyoruz. Bütün mücadeleleri kendi kaynaklarından devrimci yayın organlarından izliyoruz. Revizyonist akımların ve emperyalistlerin yayınlarını da izliyoruz. Latin Amerika'da olsun, bütün dünyada olsun, ayrılıklar sadece stratejik noktalarda değildir, ideolojik ayrılıklar vardır. Esasen strateji, ideolojinin somut şartlara uygulanmasından doğmaktadır. Dünyadaki proleter devrimci karakterde olmayan akımları Türkiye'de filizlendiği zaman, pratiğimizin meselesi olunca eleştirdik. Bu eleştiriyi onların devrimci yanını hiç görmeden yapmak hatalıdır. Bu tutum, saflarımızdaki dogmatik ve entellektüel eğilimlerden ileri gelmektedir. Bunu cesaretle ortaya koyuyoruz ve yeneceğiz. Dünyadaki mücadelede çıkan sapmaları, birinci planda Türkiye'deki mücadelemizle ilgili olarak ve mücadelemize ışık tutacak bir şekilde eleştireceğiz. Aynı zamanda dünyadaki tek proleter devrimci çizgiyi, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini tavizsiz olarak savunacak ve mücadelesini vereceğiz.

Diyarbakır Cezaevindeki arkadaşları bir an önce devrimci mücadelenin içinde görmek, hareketimize güç katacaktır.

Not : Baskıya girdiğimiz sırada Ercan Enç arkadaştan yeni bir mektup aldık. Arkadaşımızın görüşlerini daha etraflı olarak açıkladığı bu mektubu gelecek sayımızda yayınlayacağız.

Bugün bir proleter devrimcisi olmak ne demektir ? Emekçi yığınların gelişen mücadelesinin önünde yürüyebilmek, dağınık mücadeleleri birleştirmek ve ortak hedefe yöneltmek için ne yapmalıyız ?

Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini yurdumuzun somut pratiğine uygulamalıyız.

Bütün sosyalistlerin bu temel üzerinde birliği için çalışmalıyız.

İlkelerimiz şunlardır : Proletarya önderliğinde, halk savaşı yoluyla millî demokratik devrim; proleter devrimci çalışma tarzı; her türlü oportünizm ve modern revizyonizmle aktif mücadele.

BEŞ LİRA